C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Higgins_Jack-Krvava_cesta.PDB

PDB Name: Higgins_Jack-Krvava_cesta
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 18.11.2003
Modification Date: 18.11.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

JACK HIGGINS

KRVAVÁ CESTA

1. Sezóna zabíjení

První střela servala z mé lovecké kazajky pravý náramenník, druhá vyhodila do výše dvou metrů termosku. Třetí zvířila prach u mé pravé paty, ale to už jsem se rychle zvedl a vrhl se po hlavě do bezpečí mezi rákosí na vzdálenější straně hráze.
Vynořil jsem se z nejméně metrové páchnoucí vody a nohy se mi zabořily do černého bahna na dně. Smrad byl opravdu úděsný - jako by se rozkládal celý svět. Usilovně jsem se snažil nedýchat příliš zhluboka, zatímco jsem se skrčil, abych se zorientoval.
Močál ožil, divoké kachny a hvízdáci se s výstražným křikem zvedli z rákosí a dole u pobřeží, za písečnými přesypy, vzlétlo najednou několik tisíc plameňáků, kteří pohyby svých křídel rozvířili vzduch. Čekal jsem, ale můj neznámý obdivovatel se už neozval a po chvíli zase všechno ztichlo.
Prostřelená termoska ležela asi metr před mým nosem na okraji hráze a káva z ní crčela ven, ale jinak vypadalo všechno nádherně normální. Otevřený košík na piknik, čistý bílý ubrus rozprostřený na zemi, salát, chlebíčky, dost velké studené kuře, láhev vína, kterou jsem se zrovna chystal otevřít, a Simonin malířský stojan s napůl dokončeným akvarelem, na němž pracovala.
Nejzajímavější a za daného stavu věcí daleko nejžádoucnější položka, dvouhlavňová lovecká puška

Curtis Brown o kalibru šestnácti milimetrů, ležela na pokrývce vedle Simoniny plechovky s vodovými barvami, asi pět šest metrů ode mě, ale protože jsem počítal nanejvýš s nějakým tím výstřelem na divokou kachnu, nebyla nabita na medvědy.
Zachmuřeně jsem na ni hleděl a uvažoval, jakou mám reálnou šanci rychle se k ní vrhnout, uchopit ji a vrátit se na druhou stranu hráze, ale i v tomto směru byl o krok přede mnou, i když to byl asi logický tah.
Zrovna jsem rozhrnul rákosí a začal se z něho vyprošťovat, když kulka prorazila úhlednou dírku do pažby mé pušky.
Ručnice Lee Enfield 303 číslo 4-1 byla zbraň, s níž se většina britských pěšáků protloukla celou druhou světovou válkou. Nedávno ji britská armáda vzkřísila pro své odstřelovače v Ulsteru; v rukou prvotřídního střelce je to zničující zbraň a je přesná i na tisíc metrů, což vysvětluje také její popularitu u Irské republikánské armády. Stačilo ji jednou zaslechnout v akci, aby na ni člověk nezapomněl, a já jsem jich svého času slyšel víc než dost.
Určitě byl jeden exemplář, který právě tropil všechny ty škody, v rukou experta. Stáhl jsem se zpátky do rákosí, protože teď byla zřejmě řada na něm.
Ve vodotěsné kapsičce své kazajky jsem našel cigarety a zápalky a zapálil jsem si. Znovu bylo dokonalé ticho. I plameňáci se vrátili na mělčinu na vzdálené straně písečných dun. Po obloze nade mnou přelétl se slabým křikem útvar bernašek, ale jinak bylo slyšet jenom tajemné šumění větru v rákosí.
Kdesi na okraji všeho toho dění hrozivě zahřmělo; nepřekvapilo mě to, protože navzdory horku byla obloha šedivá a zatažená a po většinu dne hrozil déšť.
Asi čtyřicet nebo padesát metrů po mé pravici na téže straně hráze se najednou ozval v rákosí praskot a nato se odtamtud zvedla se zlostným křikem do vzduchu divoká labuť. Byl tedy blíž ke mně, než jsem očekával. Zatraceně blíž. Opatrně jsem vystrčil hlavu, a vtom jsem si uvědomil kdesi v dálce zvuk motoru.
Když jsem se otočil, uviděl jsem, jak po vodou zaplavené cestě asi dvě stě metrů odtud přijíždí landrover; za jeho volantem seděla Simona. Vyjela z vody a ujížděla po hřebeni hráze dál.
Nemohl jsem toho moc dělat, leda jako důstojník a džentlmen položit hlavu na špalek, a tak jsem prudce vyrazil z rákosí, hrábl jsem po pušce, utíkal podél hráze a mával na ni rukama; každým okamžikem jsem očekával kulku mezi lopatkami.
Bylo to opravdu velmi zajímavé. Jedna střela zvedla prach vlevo ode mě, druhá vpravo. Zahlídl jsem Simonin obličej s očima vykulenýma úžasem, a když zabrzdila, třetí výstřel provrtal okénko po jejím boku.
Vyklopýtala ven, strachy bílá. Další výstřel dopadl na dvířka za ní a já ji chytil za ruku a táhl ji přes okraj hráze do úkrytu mezi rákosím. Potopila se a hned se zase vynořila; lapala po dechu a dlouhé tmavé vlasy se jí připlácly na obličej. Do trupu landroveru udeřila další střela.
Ve slepé panice mě chytila za klopu kazajky. "Co je? Co se to děje?"
Vzal jsem ji za ruku, otočil ji a strkal před sebou rákosím, až jsem se ocitl zase zpátky ve svém původním postavení. Simona se instinktivně přikrčila a znovu se ponořila pod hladinu. Když se znovu objevila nad ní, měla tvář samou špínu a já jsem vytáhl z jedné ze svých kapes vodotěsné náboje a nabil pušku.
"Umí to, co?"
"Proboha, Olivere," řekla. "Co to má být? Kdo to je?"
"To ti teda nepovím," odvětil jsem. "Je to profesionál, to je jasné, ale jinak je to dost zvláštní. Mám totiž neodbytný dojem, že mě mohl zabít už aspoň tucetkrát, a on to neudělal. Rád bych věděl proč."
Ústa se jí v údivu otevřela a velké oči nad vysedlými lícními kostmi se zvětšily ještě víc. Řekla chraptivým hlasem: "Ty se tím ještě bavíš!"
"No, určitě to je jisté oživení dost nudného odpoledne, to musíš uznat."
Náš přítel vypálil znovu - tentokrát ustřelil pravou nohu malířského stojanu, který se zřítil z hráze do blátivé vody.
"K sakru s ním!" řekl jsem. "Ten obraz se mi líbil. Šlo ti to moc dobře. Zvlášť hezké bylo, jak jsi vsakovala modrou do pozadí."
Otočila se s tváří zkroucenou strachem a vypadala, jako by se měla každou chvilku zhroutit. "Prosím tě, Olivere, udělej něco! Já už to nevydržím."

Láhev s vínem vybuchla jako malá bomba, sklo se rozsypalo na všechny strany a bílý ubrus zčervenal.
"Tak tohle už se mě opravdu dotklo," prohlásil jsem. "Lafite 1961. Docela výjimečné červené. Chtěl jsem tě s ním překvapit. Na, podrž to!"
Podal jsem jí pušku a uchopil svou loveckou kazajku. "Co chceš dělat?" vyptávala se.
Vysvětlil jsem jí to, a když jsem skončil, zdálo se, že se maličko uklidnila, ale i tak byla zjevně ještě hodně vyděšená. Krátce jsem ji políbil na tvář.
"Dokážeš to?"
Zvolna přikývla. "Doufám, že jo."
Přehodil jsem kazajku přes mušku své ručnice a vysunul ji nad okraj rákosí. Okamžitě se ozval výstřel, a když smetl kazajku, vykřikl jsem v předstírané agónii.
Otočil jsem se k Simoně, která čekala, bílá ve tváři a po pás v té odporné vodě.
"Teď!" zašeptal jsem.
Hlasitě zaječela, vydrápala se na hráz, postavila se na nohy a rozběhla se k landroveru. Znovu vystřelil, přičemž odštípl kousek kamene pár metrů od ní. To stačilo k tomu, aby se zastavila, strachem vykřikla a čekala, až sekera dopadne. V rákosí po mé pravici se cosi pohnulo a pak zaskřípaly na kamení na vrcholku hráze kroky.
"Co se stalo?" zavolal jakýsi hlas francouzsky.
Vykročil směrem k ní - mladý muž se zažloutlým obličejem, vlasy až po ramena a roztřepené vousy. Na sobě měl lodní kabátec a gumové rybářské kalhoty; pušku Lee Enfield nesl ve výši pasu.
Byl to ten nejstarší ze všech triků na světě a on na něj naletěl!
Vyklouzl jsem z rákosí a postoupil blíž k němu. Nevím, jestli to byl výraz Simoniny tváře nebo - pravděpodobněji - zřetelné cvaknutí, jak jsem natáhl kohoutek, ale v každém případě ztuhnul.
Řekl jsem francouzsky: "Tak a teď to hodně opatrně polož jako hodný chlapeček na zem a slož ruce za hlavu!"
Z toho, jak se mu začalo zvedat pravé rameno, jsem poznal, že se chystá střílet, což byla škoda, protože mi tím fakticky nenechal jinou možnost.
Otočil se a přikrčil, aby vystřelil od boku, a Simona zaječela. Protože mi nic jiného nezbývalo, pustil jsem mu to z obou hlavní rovnou do obličeje; zvedlo ho to do vzduchu a mrštilo s ním dozadu přes okraj hráze mezi rákosí.
Močál znovu ožil, ptáci poplašeně vzlétli, křičeli jeden přes druhého a kroužili kolem dokola. Simona stála jako přikovaná, obličej docela bílý, a dívala se dolů na nehybné tělo. Větší část z něho byla ponořená; nad hladinu trčely jenom nohy od kolen níž v gumových kalhotách.
Co mělo následovat, nebylo nic příjemného, ale muselo se to udělat.
Řekl jsem jí: "Být tebou, vrátil bych se do landroveru. Tohle nebude nic hezkého."
Její hlas byl pouhý šepot, ale umíněně zavrtěla hlavou. "Radši zůstanu s tebou."
"Jak chceš."
Podal jsem jí pušku, spustil se na ruce a na kolena, pevně jsem ho uchopil za oba kotníky a vytáhl nahoru na hráz. Simona bezděčně vydechla a já jsem jí to neměl za zlé, když jsem uviděl jeho obličej, vlastně to, co z něho zbylo.
Řekl jsem, spíš abych jí odtud dostal, než z jiného důvodu: "Dones mi deku, buď tak hodná!"
Odklopýtala a já jsem mu rozepnul kazajku a prohledal ho; tiše jsem si přitom hvízdal mezi zuby.
Nezabralo mi to moc času, hlavně proto, že nebylo co najít. Dřepl jsem si na paty a zapálil si cigaretu a pak se vrátila Simona. Ještě pořád svírala v jedné ruce pušku a ve druhé nesla deku, kterou mi mlčky podala.
Když jsem mu ji omotal kolem hlavy a ramen, řekl jsem: "Je to divnější a divnější, jak by řekla Alenka z říše divů. Prázdné kapsy, na šatech žádné identifikační stopy." Zvedl jsem mu ruku. "Na levé ruce, kde se zpravidla nosí pečetní prsten, otisk, ale prsten tam není."
Byl to profesionál podle všech pravidel. Všecko před akcí odložil, aby nebylo možné vystopovat jeho ani jeho pána, kdyby se něco zvrtlo. Ale Simoně jsem to neřekl, protože když jsem vzhlédl, oči jí plály v bledé tváři a ruce se jí třásly. Stiskla v nich pušku ještě pevněji, jako by se pokoušela udržet se pohromadě.

"Kdo to byl, Olivere?"
"To teda nemám tušení, andílku."
"Co chtěl?" Sotva v sobě ovládala hněv. Ten jako by měl každou vteřinou vybuchnout.
"Je mi to líto," řekl jsem tiše. "Nemůžu ti pomoct. Vím o tom zrovna tak málo jako ty."
"Nevěřím ti." Konečně v ní hněv překypěl a všechno to napětí a strach posledních deseti patnácti minut se z ní vylily. "Když jsme byli tam dole, nebál ses ani na okamžik. Věděls přesně, co uděláš. Bylo to, jako by takové věci byly pro tebe něčím běžným, a byl jsi dobrý. Až příliš dobrý - s tímhle!" Zuřivě zamávala puškou.
Odpověděl jsem klidně: "Něco na tom je, to ti musím přiznat." Poklekl jsem vedle mrtvého muže, přehodil jsem si ho přes rameno a vstal jsem.
Honem se zeptala: "Co s ním chceš dělat? Jet na policii?"
"Na policii?" Hlasitě jsem se zasmál. "To má být vtip?"
Sklonil jsem se pro jeho lee-enfieldovku a pak jsem vykročil po hrázi směrem k landroveru. Po mé pravé straně byl mezi rákosím kousek močálu - černé přilnavé bahno. Místo, které mohlo mít zrovna tak dobře metr hloubky jako žádné dno. Když jsem ho tam hodil, okamžitě klesl pod povrch. Objevily se jen dvě tři bubliny a ucítil jsem bahenní plyn. Hodil jsem jeho pušku za ním a otočil se.
Simona stála a mlčky mě pozorovala; v ruce ještě pořád svírala mou ručnici a na tváři měla strnulý výraz, jako by oněměla hrůzou. Znovu zaznělo zahřmění jako vzdálené bubny, tentokrát nad našimi hlavami, a déšť, který hrozil celý den, se spustil v prudkém lijáku a syčel mezi rákosím.
Bylo to, myslím, nějak symbolické, protože Simona mrskla náhlým divokým gestem puškou přes mou hlavu do rákosí. Hořce se rozplakala, ramena se jí třásla a já jsem ji oběma rukama objal.
"Už je to v pořádku," řekl jsem konejšivě. "Všechno je prima. Teď tě odvezu domů."
Otočil jsem se a vedl ji po hrázi k landroveru.

Naplnil jsem vysokou sklenici do poloviny drceným ledem, přidal dvojitou dávku irského džinu a dolil to tonikem. Potom jsem zapnul rádio a otočil knoflíkem na Madrid. Hodila by se trocha hudby flamenco, ale místo toho jsem chytil jenom starou nahrávku Glena Millera Noc a den.
Strčil jsem do zasklených dveří a vyšel na terasu. Z okrajů stříšky proti slunci kapal déšť a ucítil jsem vůni mimózy, která těžce visela ve vlhkém vzduchu.
Vila byla postavená v tradičním maurském stylu a byla nádherně izolována od světa, což byl hlavní důvod, proč jsem ji koupil. Stála na vrcholku skály asi třicet metrů nad podkovovitou zátokou, třicet nebo čtyřicet mil jihovýchodně od Almerie směrem ke Cape de Gata.
Byl jsem tu teď už skoro rok, ale výhled odtud se mi nikdy neomrzel, ani o tak deštivém večeru. Mimo zátoku bylo vidět v nepříliš velké dálce světélka na místech, kde místní rybáři rozhazovali své sítě, a asi o pět mil dál se zvolna šinul tmou parník; za tím vším byla Afrika.
Naplnilo mě to jakýmsi mlhavým, nelogickým vzrušením, nebo to možná byly události dnešního odpoledne, které mi došly teprve teď. Po dveřích stekly těžké kapky deště a součástí odrazu pokoje v temném skle se stala i Simona.
Tmavé vlasy jí visely až na ramena a na sobě měla prostý plátěný kaftan, který byl tak dlouhý, že se jí dotýkal bosých chodidel. Byl to originál, máčený v rostlinných barvivech v zadní místnosti některého bazaru v Dillí, než dostal onen přesný a jedinečný odstín červeně, takže se zdálo, že v přítmí pokoje doutná oheň.
Otočil jsem se a připil jí. "Umíš taky vařit. Večeře byla ohromná."
"Přinesu ti ještě pití," řekla vážně a zašla za bar v rohu pokoje.
"To je dobrý nápad." Sedl jsem si na vysokou proutěnou stoličku a popostrčil k ní sklenici.
Sundala láhev s džinem. "Než jsem tě poprvé potkala, vůbec jsem neměla tušení, že existuje něco takového jako irský džin."
"Pokud si vzpomínám, byl to večer jak má být."
"Tos to vyjádřil hodně mírně," poznamenala a hodila lžičkou do sklenice led.
Měla pravdu. Seznámil jsem se s ní na večírku v Almerii, který pořádal jakýsi italský producent, co natáčel nahoře v Sierra Madre kovbojku nebo nějakou její nelogickou imitaci. Přísně vzato jsem ani

nebyl pozván. Zatáhl mě tam jeden scenárista, s nímž jsem se potkal v baru na pobřeží a kterého jsem znal sotva natolik, že jsme jeden druhému zaplatili pití.
Večírek byl toho druhu, ze kterých člověku naskočí husí kůže. Většina mužských účastníků byla ve středních letech a z jakéhosi důvodu považovali za nutné mít na očích brýle proti slunci i v tuhle noční dobu. Přítomné dívky byly většinou loutky ochotné vyhovět jakémukoli požadavku, jen když je to vyvede po zlaté stezce k hvězdným výšinám.
Můj přítel scenárista mě zanechal samotného a v bojovné náladě. Nelíbila se mi ani zdejší atmosféra ani společnost a byl jsem už napůl sťatý, což byla ta nejnebezpečnější kombinace. Protlačil jsem se k baru, za nímž obsluhoval mladý muž s blonďatými vlasy po ramena a ve sněhobílém obleku. Jeho tvář mi připadala matně povědomá. Byl to kříženec mezi mužem a ženou onoho druhu, který je dnes tak populární. Cokoli od reklamy na mužnou kolínskou po holení až po herce druhé třídy, na kterého okamžitě zapomenete.
"Džin a tonik," řekl jsem. "Irský džin."
"To má bejt asi vtip, co, starouši?" řekl hlasitě uměle nadsazeným tónem studenta anglické veřejné školy, aby to slyšel asi půltucet děvčat na konci baru, která visela na jeho rtech při každém slovu. "Kdo kdy slyšel o nějakým irským džinu?"
"Třeba ho nemáš ve svém slovníku, hošo, ale v mém je určitě," odsekl jsem.
Nastalo cosi, co by bylo možné nazvat mrtvým tichem, a chlapík se přestal usmívat. Čísi prst mě bolestivě píchnul do ramene a chraplavý americký hlas pronesl:
"Poslouchej, kamaráde, když pan Langley říká, že nic takovýho jako irský džin neexistuje, tak to neexistuje."
Ohlédl jsem se přes rameno. Bůhví, kde ho sebrali. Primo Carnera v letech s obličejem, který prošel už aspoň padesáti profesionálními zápasy, z nichž asi ve většině skončil na zemi.
"Jsem si jistý, žes v Madison Square Garden pochodil ohromně," řekl jsem mu. "Kdyžs tam prodával programy."
Následovalo šokované překvapení, ale jenom na okamžik, a pak se jeho pěst zvedla.
Dost příjemný francouzský hlas řekl: "Aha, tady jsi, chéri. Všude jsem tě hledala."
Ruka na mém rukávu mě otočila. Uvědomil jsem si velké tmavé oči nad lícními kostmi a štědrá ústa. Zářivě se usmála a řekla Langleymu: "Odpusť, Justine. Nemůžu ho ani na vteřinu pustit z očí."
"To je v pořádku, drahoušku," odvětil jí Langley, ale když mě odváděla zástupem pryč, neusmíval se on ani jeho velký přítel.
Zakotvili jsme v klidném koutku u terasy. Sáhla po sklenici na tácu, kterou nesl číšník procházející kolem nás, a strčila mi ji do ruky.
"O co jste se to pokoušel - o sebevraždu? To byl Mike Gatano, co jste se tam s ním hádal. Kdysi byl boxerským mistrem Itálie v těžké váze."
"Propána, to teda museli mít bídný rok!" Zkusil jsem nápoj, který mi podala. Propaloval si ve mně cestu až do žaludku. "Co má být sakra tohle? Španělská whisky? A kdo je ten hoša?"
"Justin Langley. Je to herec."
"Nebo něco takového."
Opřela se o zeď s rukama složenýma na prsou a lehce zachmuřeným čelem; ve svých černých hedvábných šatech, černých punčochách a zlatých střevíčcích s vysokými podpatky skýtala docela příjemnou podívanou.
"Vy si dnes o to zrovna říkáte, co?"
"Gatano?" Pokrčil jsem rameny. "Všecko, co na něm je, je to, že je velký. Ostatně co se to pokoušíte udělat - zachránit mou nesmrtelnou duši?"
Tvář se jí trochu protáhla a už se začínala otáčet, když jsem ji chytil za paži. "No dobrá, jsem dobytek. Jak se jmenujete?"
"Simona Delmasová."
"Oliver Grant." Zrovna kolem nás procházel číšník a já sáhl po další sklenici. "Chcete něco vědět, Simono Delmasová? Jste jako květina na příslovečné hromadě hnoje." Mávl jsem rukou směrem do místnosti. "Neříkejte mi, že jste taky od filmu."

"Někdy pro ně trochu navrhuju, ale jenom kvůli prachům. Když můžu dělat, co mě baví, maluju akvarely."
"A kdo je v tom dnešním světě potřebuje?"
"No právě. Je to opravdu smutné. A vy - co děláte vy?"
"No, to je věc názoru. Píšu, myslím. Jo, snad by se dalo říct, že jsem spisovatel."
Langley, který se právě chystal k dalšímu veřejnému vystoupení, zvýšil hlas: "Určitě se všichni shodneme na tom, že Vietnam byla jedna z nejsprostších epizod tohohle století."
Otočil jsem se a spatřil jsem ho v dychtivém kroužku dívek. Všechny mu nadšeně přizvukovaly. Usmál se a potom si všiml, že ho pozoruji.
"Ty s tím nesouhlasíš, starouši?" zeptal se a v jeho hlase byla výzva.
Asi jsem byl trouba, že jsem mu odpověděl, ale ty poslední dva drinky byly v mých útrobách jako oheň. Nelíbil se mi a nelíbili se mi ani jeho přátelé a bylo mi fuk, jestli se to dozví celý svět.
"No." řekl jsem, "jestli tím myslíš, že to byla špinavá, smradlavá a prohnilá záležitost, pak souhlasím, ale taková je většina válek. Na druhé straně mám jako osobní účastník sklon k dost osobnímu názoru."
Na jeho tváři se objevilo upřímné pohoršení. "To chceš tvrdit, že jsi skutečně sloužil ve Vietnamu? Proboha, kdes vzal tu drzost? Jak ses moh opovážit přijít na můj večírek?"
Uvědomil jsem si, že se Gatano přesouvá za má záda, a Simona Delmasová mě zatahala za rukáv. "Pojďme odtud!"
"Ó ne!" řekl Langley ostře. "Tak snadno z toho nevyklouzne. Já vím, že nepřišel s tebou, zlatíčko." Přisunul se blíž. "Kdo tě sem přivedl?"
"Richard Burton," odsekl jsem a nakopl ho pod pravé koleno.
Sesul se, ale bez velkého randálu, což mě překvapilo, ale měl jsem teď jiné starosti. Gatano mě chytil za rameno a já se po něm ohnal loktem tak prudce, že jsem mu musel přerazit aspoň tři žebra.
Tím, co se dělo dál, si nejsem příliš jist. Bylo hodně kraválu a zmatku, a když jsem se znovu probral, zjistil jsem, že se opírám o zeď v uličce vedle domu. Poprchávalo a Simona mě tahala za límec nahoru.
"Tak už jste se probudil?" Usmála se. "Děláte tyhle věci často?"
"Jenom každý pátek," odpověděl jsem, "kdy mi moje náboženství zakazuje jíst maso."
"Máte tu vůz?"
"Bílou alfu. Měla by tu někde stát."
"Kde bydlíte?"
Řekl jsem jí to a ona se zachmuřila. "To je odtud aspoň čtyřicet mil. V tomhle stavu nemůžete tak daleko dojet."
"Ale vy můžete." Vylovil jsem z kapsy klíčky a podával jí je. "Je pěkná noc na projížďku. Jestli chcete, můžete tam zůstat do rána. Mám tam spousty pokojů a zástrčky na dveřích u všech ložnic."
Doprovodil jsem to tím, že jsem se začal zase sunout po stěně dolů, a ona mě honem zachytila.
"Tak dobře, vyhrál jste, ale ne abyste mi zase zhasnul."
Celou cestu k vozu jsem se o ni těžce opíral a přestal jsem vědět o světě, teprve když mě dopravila na sedadlo vedle řidiče.
Když jsem se druhý den probudil, bylo skoro poledne a Simona malovala na terase starými olejovými barvami, které našla ve skříni v obývacím pokoji. Zdálo se, že se jí ta vyhlídka líbí zrovna tak jako mně. Při západu slunce tam byla ještě. A potom…
Dva měsíce - možná ty nejšťastnější, jaké jsem za poslední léta zažil, říkal jsem si, když jsem usrkával nápoj, který mi přistrčila po desce baru.
"Je to v pořádku?" zeptala se.
"Perfektní."
Založila si ruce na prsou a opřela se o bar, "Co o tobě vlastně vím, Olivere? Opravdu vím?"
Zvedl jsem sklenici. "No - pro začátek, že piju irský džin."
"Píšeš," řekla, "nebo jsi mi aspoň ukázal detektivku pod jiným jménem a tvrdil jsi, žes to napsal ty."
"No tak, andílku," řekl jsem. "Kdybych ti chtěl lhát, vybral bych si něco lepšího."
"Máš jizvu na pravém rameni a další pod lopatkou, a to naznačuje, že tamtudy něco prolítlo."
"Mateřská znaménka," odvětil jsem lehkým tónem. "Mám ti popsat tvoje? Je jahodové barvy, má tvar

primulky a máš ho vzadu na stehně pod levou zadničkou."
Pokračovala stejně klidným, skoro mrtvým hlasem dál: "Američan, který by se mohl zrovna tak dobře vydávat za Angličana. Voják, protože ti tam na Justinově večírku uklouzlo, že jsi byl ve Vietnamu, i když ses už o tom od té doby nezmínil. Důstojník, předpokládám."
"A džentlmen?"
"Který dokáže přizabít profesionálního boxera těžké váhy, dvakrát většího, než je sám, za pouhé dvě vteřiny."
"Chudák starý Gatano! Neměl se do toho pouštět."
Zdálo se, že teď už se opravdu zlobí. "Nemohl bys mluvit aspoň chvilku vážně?"
Odsunula se na druhý konec baru, jako by chtěla zvětšit vzdálenost mezi námi, vzala si ze slonovinové krabičky cigaretu a třesoucími se prsty si ji zapálila. Jenom jednou zhluboka vdechla kouř a pak cigaretu zamáčkla do popelníku.
Když se teď ke mně otočila, byla v jejím hlase přímá výzva.. "Dobrá, Olivere. To dnešní odpoledne. Co to všecko mělo znamenat?"
"Nemám nejmenší tušení," ujistil jsem ji naprosto po pravdě.
Okamžik jsem myslel, že se na mě rovnou vrhne. Místo toho zabušila zuřivě pěstmi na bar.
"Já se bojím, Olivere. Jsem z toho k smrti vyděšená."
Přesunul jsem se k ní, abych ji vzal za ruku. "To nemusíš, opravdu ne. Aspoň dokud jsem tu já."
Hleděla na mě očima na okamžik doširoka otevřenýma a potom si povzdychla, lehce zavrtěla hlavou a zamířila k oknu. Stála tam a dívala se do noci, paže založené na prsou tím svým nenapodobitelným způsobem. Po terase se honil déšť.
"Deštíčku, deštíčku, přestaň pršet chviličku," řekla hlasem ztraceného děvčátka.
Přesunul jsem se za ni a ovinul jí paže kolem pasu. "Pojď si lehnout!"
"Víš, co mě na tom děsí nejvíc?" zeptala se, aniž se ohlédla.
"Nevím. Pověz mi to!"
"Ten chlap tam v močálu. Byl to profesionál, sám jsi to říkal, a přece neměl šanci, že?"
Napůl se obrátila a podívala se mi do očí. Lehce jsem ji políbil na ústa.
"Pojď si lehnout!" opakoval jsem, vzal ji za ruku a odvedl do ložnice.

Když jsem se probral z bezesného spánku, byla pryč. Okna na terasu byla otevřená a bílá nylonová záclona se zvedala a klesala v šedivém denním světle. Sáhl jsem po hodinkách. Půl sedmé.
Vylezl jsem z postele, našel koupací plášť a šel do obývacího pokoje. Tady taky po ní nebylo ani stopy, ale kdesi venku zaklapla dvířka vozu. Vyšel jsem na terasu a podíval se dolů k vjezdu.
Alfa stála před garáží. Vedle ní byla Simona v džínsech a svetru. Na zemi u jejích nohou stál černý kožený kufr a druhý se zrovna chystala strčit za řidičovo sedadlo.
"Dobré jitro!" zavolal jsem na ni vesele.
Vzhlédla nahoru ke mně. Její obličej byl velice bledý a pod očima měla temné stíny, jako by toho v noci moc nenaspala.
Zaváhala a chvilku jsem si myslel, že nasedne do vozu, ale neudělala to. Místo toho uložila dovnitř i druhý kufr a vyšla po vnějších schodech nahoru; její kroky zaskřípaly na štěrku.
Vrátil jsem se do obývacího pokoje, zašel jsem k baru a nalil si velký džin s tonikem. Bylo to trochu brzy po ránu, a to i pro mě, ale měl jsem pocit, že to budu potřebovat.
Zastavila se u okna a nahlédla dovnitř. Zvedl jsem sklenici na pozdrav a zářivě se na ni usmál. "Nepřidáš se ke mně na snídani?"
Ale Simona se neusmívala. Teď ani později.
"Je mi to líto, Olivere," řekla. "Doufala jsem, že tě neprobudím."
"Cože - ani lísteček na rozloučenou?"
Její hlas byl plný bolesti, rozechvělý a nejistý. "Já už dál nemůžu - takhle ne. Zvlášť po tom, co se stalo včera odpoledne." Viditelně se zachvěla.
Zeptal jsem se: "Kam pojedeš?"
"Nevím. Vlastně na tom nezáleží. Možná do Paříže. Vadilo by ti, kdybych si vzala tvou alfu?"

Nezlobil jsem se. Nemělo by to žádný smysl.
Řekl jsem: "Stejně jsi to chtěla udělat."
"Nechám ti ji v Almerii. Před nádražím."
"Máš prachy?"
"Nějak vyjdu."
Spustil jsem se za barem na koleno a vyškrábl jsem jednu z keramických dlaždic. Pod ní byla černá kovová pokladnička s mými penězi pro strýčka Příhodu. Byl to starý zvyk. Odpočítal jsem deset stodolarových bankovek a položil je nahoru na bar.
Nepřela se. Prostě přešla k baru a peníze sebrala. Dlouhým pohledem se rozhlédla po pokoji a řekla hlasem, ve kterém byl docela určitě smutek: "Byla jsem tu šťastná. Poprvé za dlouhá léta jsem byla opravdu šťastná."
"Ještě něco, než odejdeš," pravil jsem. "Tu noc po Langleyho večírku, když jsem ti omdlel. Víš, já jsem neomdlel. Chtěl jsem, abys to věděla."
"Kčertu s tebou, Olivere!" zvolala hořce. "Táhni ke všem čertům!"
Vyběhla ven a její kroky na terase dozněly. Nalil jsem si pevnou rukou další velký džin. Kdesi aspoň tisíc mil odtud se zabouchla dvířka. Okamžik bylo ticho, potom naskočil motor a byla pryč.
Tak to bychom tedy měli. Ale proč si s tím lámat hlavu? Jak řekl kdysi jeden velký muž, žena je jenom žena. Zvedl jsem svou sklenici a zjistil jsem, že moje ruka přece jen není tak docela pevná. To by nešlo.
Rezolutně jsem postavil sklenici na bar, zašel do ložnice a vytáhl plavky. Potom jsem zamířil na druhý konec terasy a sestoupil dolů po třech stech dvaceti sedmi betonových schodech, které se klikatily k úpatí skaliska.
Ráno bylo nudné a Šedivé, a když jsem přecházel k loděnici u krátkého kamenného mola, zábl mě bílý písek do nohou. Otevřel jsem dveře a vešel dovnitř. Protože potápění bylo tehdy pro mě spíš náboženstvím než sportem, měl jsem docela úctyhodnou sbírku vybavení. Všechno od svého vlastního kompresoru na plnění vzduchových nádrží až po akvamobil.
Vyndal jsem černý potápěčský úbor z neoprenu a natáhl si ho na sebe, protože obloha naznačovala, že tam dole bude dnes ráno dost chladno. Přetáhl jsem si přes ramena řemeny zcela naplněného akvalungu, vyhledal masku na tvář a vyšel opět ven.
Měl jsem na pláži vedle mola nafukovací člun s motorem, ale s tím jsem se dnes nezdržoval. Prostě jsem si nasadil na obličej masku, vbrodil se do moře a zamířil k vjezdu do zátoky. Dělal jsem to většinu dopolední. Tak často, že už se mi to stalo zvykem, hlavně kvůli fascinujícímu vraku, který jsem objevil asi sto metrů pod hladinou.
Vítr tlačil proti mně těžkou mořskou mlhu a začalo znovu pršet, ale to mi nevadilo. Nebyl příliš silný proud a k tomu, abych dosáhl příslušného místa, nebylo zapotřebí velkého úsilí. Spustil jsem se pod hladinu, zastavil se, abych si upravil přívod vzduchu, a plaval jsem přímo dolů.
Viditelnost byla navzdory šedivému ránu znamenitá a voda byla čirá jako sklo. Ve třiceti metrech hloubky jsem se dostal do neutrální zóny, barvy se ztlumily, jako by bylo všechno poznamenáno podzimem, a potom se z šera vynořila lodní záď.
Opatrně jsem se chytil zábradlí, protože bylo pokryté černými mušlemi a lodní pláty lemovaly psí zuby - zaděnky s okraji ostrými jako břitva, které by dokázaly člověka rozpárat jako rybářský nůž.
Jméno na boku lodi bylo jasně viditelné: Finbar. Hned když jsem ji objevil, ověřil jsem si to. Byl to nákladní parník z Clydesidu o výtlaku tří tisíc tun. V létě 1942 se zatoulal od konvoje plujícího z Malty a německé hloubkové bombardéry ho potopily .
Loď byla lehce nachýlená na stranu, její protiletadlové dělo bylo dosud na svém místě na přídi a bylo pozoruhodně zachovalé. Přesunul jsem se až k němu a zastavil se s rukou na zábradlí, abych si znovu upravil přívod vzduchu.
Ve vodě to najednou zavířilo, a když jsem vzhlédl, viděl jsem, jak dolů ke mně sestupuje akvamobil se dvěma potápěči. Zastavil se asi tři čtyři metry nade mnou. Potápěči měli na sobě jasně oranžové neopreny a černé masky. Jeden z nich mi vesele zamával, připlaval dolů a chytil se zábradlí vedle mě. Přisunul jsem se k němu ještě blíž a přiložil svou masku k jeho. Obličej mi připadal vágně známý, což nedávalo žádný smysl, a potom muž sáhl po mé vzduchové hadici a jediným prudkým pohybem mi ji

odtrhl od úst.
Všecko to bylo tak nečekané, že jsem okamžitě nabral vodu. Začal jsem zápasit a instinktivně jsem zamířil k hladině, jenže muž byl rychlejší, hmátl po mých nohách a táhl mě dolů.
Umíral jsem, ale proč? To byla moje poslední myšlenka, když se všechno přede mnou začalo rozplývat. A pak jsem si uvědomil, že druhý potápěč také připlaval dolů s rezervním akvalungem v ruce a že mi podává vzduchovou trubici, ze které se valí ve spirálách vzhůru stříbrné bublinky. Vyrostla do obřích rozměrů, až mě docela pohltila, a já ztratil vědomí.

Vynořil jsem se do světa plného bolesti a hlava mi skákala ze strany na stranu, jak mě někdo plácal po tvářích, aby mě přivedl zpět k životu jako novorozeně. Asi jsem vykřikl, protože se kdosi zasmál a jakýsi hlas řekl: "Žije."
Otevřel jsem oči. Ležel jsem na dně nafukovacího člunu. Nade mnou se skláněl Justin Langley v oranžovém potápěčském úboru; dlouhé blond vlasy měl na šíji svázané do jakéhosi copu z osmnáctého století. Gatano se v podobném oblečení zabýval motorem.
Langley se usmál. "Nevypadáš zrovna nejlíp, starouši."
Pokusil jsem se posadit a on mě bez nejmenšího úsilí strčil zpátky. Současně zavolal jeho přítel: "Už je tu!" a vypnul motor.
Mlhou se k nám spustil hydroplán cessna, vklouzli jsme pod jeho levé křídlo a narazili na plovák. Chtěl jsem se posadit, ale Langley mě znovu vrátil do ležící polohy. Teď měl v ruce injekční stříkačku a na tváři úsměv.
"Spi jako hodnej chlapeček a my se už postaráme, aby se ti v letadle neudělalo špatně."
Ať už to bylo cokoli, bylo to dobré. Cítil jsem, jak jehla zajela dovnitř, a potom nastala naprostá tma. O zlomek vteřiny později, což muselo být ve skutečnosti aspoň pět šest hodin, jsem se znovu probral k životu.
Bylo chladno a vlhko a hodně temno. Sestupoval jsem dolů po kamenných schodech, které se zdály nekonečné, podpírán z obou stran. Když jsme se konečně zastavili, byl tam jenom úzký kruh světla. Uvědomil jsem si Langleyho obličej, který byl hrozně velký a nyní vážný, a přítomnost dvou mužů; klečeli na zemi a vyndávali z podlahy kulatou železnou mříž. Tam dole byla docela tma a ticho.
Langley mě plácl přes obličej. Vůbec jsem to necítil.
Zeptal se: "Už ses probral?" Potom se otočil a pokynul oběma ostatním: "Dolů s ním!"
Nepokoušel jsem se zápasit, nebyl jsem toho schopen. Omotali kolem mě lano nebo nějaký pás a spustili mě do tmy do hloubky asi tří nebo čtyř metrů. Zazvonilo to, když dávali železnou mříž zpátky na místo, a v dálce odezněly kroky.
Skoro současně jsem si uvědomil dvě věci. Že mám na sobě jenom plavky, které jsem si oblékl dnes ráno, a že když rozpřáhnu ruce, okamžitě se dotknou vlhkých kamenných zdí.
Ne že by mi na tom nějak moc záleželo, protože ještě pořád se mě to netýkalo. Zhroutil jsem se v koutě, kolena přitažená k hrudi v pozici lidského zárodku v lůně, a odplul jsem zpátky do svého zdrogovaného spánku .

2. Díra

Probudila mě především zima a já se schoulil v koutě a pokoušel jsem se zorientovat. Z kamenné šachty vysoko nade mnou vnikal dovnitř sluneční paprsek. Mžoural jsem do něho, pokusil jsem se postavit na nohy a hned jsem ztratil rovnováhu z toho jednoduchého důvodu, že jsem měl na nohou ocelové okovy a těch pár decimetrů řetězu mezi mými kotníky víc než omezovalo mé pohyby.
Ležel jsem tam ve tmě, chvíli jsem přemýšlel a zvažoval možnost, že je to všecko jenom mimořádně živá noční můra, když kdosi odstranil železnou mříž na vrcholku šachty a dovnitř nakoukl Justin Langley. U jeho pravého ramene se objevil Gatanův rozmlácený obličej, což mě v tomto stadiu hry ani v nejmenším nepřekvapilo.
Chraplavě se zasmál. "Nevypadá moc dobře, pane Langley."
"Chce to jenom trošku teplýho jídla do žaludku, starouši, nic víc zatím nepotřebuješ," zavolal na mě Langley. "Zkus tohle!"
Spustil dolů na šňůře velkou plechovku od sušenek. Obsahovala láhev s vodou a talíř s jakousi studenou

břečkou, která páchla jako čerstvě otevřená konzerva s méně hodnotným krmením pro psa.
Krčil jsem se tam jako němé zvíře, bez sebe vztekem. Gatano vykřikl: "Hej, ty tam!"
Když jsem zvedl oči nahoru, močil do díry. Pokusil jsem se hodit po něm talíř, ale bylo to marné gesto, protože psí maso mi spadlo zpátky na hlavu.
Langley se uchechtl. "Brzo změníš názor, starouši. Zítra nebo pozítří to určitě sníš, to ti slibuju."
Když jsem mu odpověděl, zněl můj hlas klidně a tak nějak cize, že jsem jej stěží sám poznal.
"Tak dobře," řekl jsem. "Oč tady jde?"
Železná mříž zapadla na své místo, odřízla všechno světlo a já jsem klesl zpátky do kouta. Měla to snad být nějaká rafinovaná odveta za onen večer v Almerii? To však nemělo žádnou logiku. Potápěči, hydroplán, tohle místo - všechno to bylo příliš komplikované. Musel v tom být nějaký hlubší smysl, nějaký skrytý záměr, a když jsem o tom přemýšlel, upadl jsem znovu do spánku.

Většina lidí tráví svůj život tím, že se pokouší vyhrabat se z té či oné díry, ale ta moje byla opravdu něco speciálního. Kamenná šachta tři metry hluboká a půldruhého metru široká, ze které se nedalo vylézt nahoru, zvlášť ne s těmi okovy na nohou. Mohl jsem jenom ležet napříč z rohu do rohu, ale bylo tak zatraceně chladno, že jsem zpravidla dal přednost tomu skulit se do klubíčka, jak těsně to jen šlo. Neměl jsem žádnou pokrývku a samozřejmě tam nebylo žádné sanitární zařízení, takže už třetí den byl v tom omezeném prostoru takový puch, že to člověk musel zažít, aby tomu uvěřil. Míjení času jsem mohl sledovat docela jednoduše podle světla, které pronikalo dolů úzkým průduchem nad mou hlavou, a každý den mi tam spustili v plechovce od sušenek denní příděl, i když jsem po prvním dnu nikdy nedokázal zjistit, kdo mi to tam spouští. Několikrát jsem se pokusil zavolat, ale nikdy mi nikdo neodpověděl, a brzy jsem toho nechal, protože úmysl izolovat mě od jakéhokoli lidského kontaktu byl naprosto zřejmý.
Pokaždé to bylo totéž - láhev vody a psí potrava a Langley měl pravdu. Třetí den jsem už vyjídal svůj talíř do posledního zbytku; ale hlavním problémem byla nuda. Vždycky tu byl ještě spánek, jenže zima nijak nepomáhala, a tak jsem se pokoušel ubít čas provozováním jakési osobní psychoanalýzy.
Freud by byl měl ze mě radost. Fakticky jsem se dostal zpátky až ke svým třetím narozeninám; poprvé od oné památné události jsem se rozpomněl, jak jsem pohřbil na obilném poli za dorsetskou farmou svého anglického dědečka krabici s vojáčky Královské jízdní stráže v červených kabátech a jak jsem byl potom zoufalý, když jsem zapomněl, kde to bylo. A den nato můj otec, který byl kapitánem u námořní jednotky přidělené k americkému velvyslanectví v Londýně…
Nad mou hlavou zazvonila mříž a dovnitř nakoukl Langley. Vstal jsem a podíval se nahoru. Podle mého počítání uplynul od onoho prvního rána přesně týden.
"Proboha!" zvolal. "Něco tam muselo vlézt a chcípnout. Polijte ho vodou!"
Proud vody, který následoval, byl chladný, ale opravdu docela příjemný. Po chvíli ustal, Langley se nahnul nad šachtou a spustil dolů lano se smyčkou na konci.
"Tak dobrá," řekl. "Nahoru!"
Vynořil jsem se ze tmy a zjistil jsem, že jsem v jakémsi sklepení, jehož strop podpírají sloupy. Bylo čistě vybílené a osvětlené elektrickým světlem; v jednom rohu vedly kamenné schody k dubovým dveřím. Druhý konec lana drželi dva muži, kuřátka z jedné líhně, tmaví, snědí, ve stejných tlustých námořnických svetrech, a pokud se dalo soudit podle jejich zjevu, schopní všeho.
Uvolnili lano a jeden z nich řekl druhému italsky: "Panenko Maria, ten smrdí jako hromada hnoje!"
Justin Langley postoupil kupředu s Gatanem za zády. Blonďaté vlasy mu visely na ramena. Měl na sobě černou nylonovou košili, velmi těsnou a u krku rozhalenou. Široký opasek na jeho břiše svírala kulatá mosazná přezka, která musela měřit v průměru aspoň decimetr, a na zlatém řetízku mu kolem krku visela jakási cetka, s níž si jeho prsty pohrávaly.
Řekl jsem: "Jsi opravdu k nakousnutí."
"Radši bys tak neměl mluvit, starouši." Vzdychl si. "Probouzí to ve mně ty nejhorší sklony."
Kývl na Gatana a ten postoupil kupředu s výrazem na tváři, který by bylo možné nazvat dychtivým očekáváním. Když už byl dost blízko, vrazil mi pěst do žaludku. Zlomil jsem se a Gatano zahákl nohou řetěz mezi svými kotníky a strhl mě na zem.

"Ne abys mu poznamenal obličej!" řekl Langley ostře.
Nevěděl jsem s určitostí, jestli ho Gatano slyšel nebo ne, protože mu to očividně činilo potěšení. Třikrát nebo čtyřikrát mě nakopl, nijak moc vědecky, a supěl přitom námahou, až ho Langley zarazil: "Tak to by už stačilo." A odtáhl ho ode mě.
Znovu na mě namířili proud vody z hadice a pak mě oba Italové vzali mezi sebe a šli jsme za Langleym a Gatanem po kamenných schodech nahoru. Gatano otevřel dveře a všichni jsme vyšli do jasného ranního slunce.
Začínal jsem zase fungovat, sice hodně pod normálem, ale dostatečně na to, abych s tím pro daný okamžik vystačil. Vynořili jsme se na dlážděném nádvoří obklopeném kamennými zdmi. Na vzdálenějším konci byla vrata a vpravo schody vedoucí nahoru.
S jistými potížemi jsem je zdolal, protože mi bránily okovy na nohou, ale vyhlídka odtamtud za to stála. Masivní skály, klidné modré moře, tetelící se v horkém oparu, a nad námi na ještě vyšší úrovni citadela v zahradě.
Ve vzduchu byla vůně vistárie, a když jsme procházeli železnými vraty do polotropického ráje, ucítil jsem mandloně. Všude bylo slyšet vodu, která stříkala ve fontánách, zurčela v umělých potůčcích a padala z terasy na terasu mezi palmami.
Vystoupili jsme po posledním schodišti a vynořili se na široké terase v bodě, kde se hradby sbíhaly jako příď nějaké lodě. Pohled, který se mi tu naskytl, byl opravdu ohromující. Pod slunečníkem stál stůl pokrytý sněhobílým plátěným ubrusem, stříbrné příbory, pár lahví vína ve kbelíku a číšník ve střehu, v naškrobeném saku a s ubrouskem přehozeným přes předloktí.
Jeho pán stál u zdi - nesmírně tlustý muž v bílém plátěném obleku a s dlouhými černými vlasy protkanými stříbrem. Teprve když se otočil, viděl jsem, že má v každé ruce berli a těžce se o ně opírá.
Byl to zvláštní obličej, tmavý, se zapadlýma očima, které jako by hleděly skrz a mimo vás. Brutální, dost smyslná ústa a vůbec jakási nezastíraná arogance. A byl to povědomý obličej, to mě na tom znepokojovalo nejvíc, ale za živého Boha jsem si nedokázal vzpomenout, kde jsem ho už viděl.
Dlouhou chvíli si mě zkoumavě prohlížel a ty jeho podivné zastíněné oči neprozrazovaly vůbec nic. Potom se odšoural ke stolu a spustil se do proutěného křesla. Kývl na číšníka, který vyndal z kbelíku jednu z lahví a naplnil mu sklenici. Okamžitě jsem ucítil výrazné aroma anýzu.
"Na vaše zdraví, majore Grante," připil mi.
Měl hluboký bas, naprosto americký; nebylo v něm vůbec nic evropského.
Řekl jsem: "Měl byste si dávat pozor. Jestli toho v tom horku vypijete příliš mnoho, oddělá vám to játra. Viděl jsem, jak to za týden složilo i silné muže."
Langley chtěl něco říct, ale můj tlustý přítel ho mávnutím ruky umlčel. Upřeně na mě hleděl se zachmuřeným čelem a pak se usmál.
"Vy víte, kde jste, pane Grante. Přiznejte se!"
"Myslím, že vím."
V dobrém rozmaru se plácl do stehna a otočil se k Langleymu. "Neříkal jsem ti, že jsem vybral toho pravého?"
Langley zatočil mezi prsty zlatou cetkou. "Má velkou hubu, to je fakt."
Tlusťoch soustředil svou pozornost znovu na mě a nahnul se kupředu, ruce složené na rukojeti holi. "No tak, pane, nezklamte mě!"
"Jak si přejete." Pokrčil jsem rameny. "Napřed architektura téhle pevnosti. Zdi jsou normanské, pravděpodobně z dvanáctého století. Zbytek většinou maurský. Pak je tu zahrada. U hlavního rybníka papyrus, další arabská inovace, a konečně víno, které pijete - zibbibo z ostrova Pantellaria. Cítím z něho anýz."
"A to všecko dohromady?"
"Sicílie." Zamžoural jsem do slunce. "Někde na jižním pobřeží."
"Jihovýchodním," opravil mě. "Přesně řečeno Capo Passero." Slavnostně pokýval hlavou, usrkl trochu vína a pravil Langleymu: "Není to pozoruhodné, co dokáže cvičený mozek?"
Langley vypadal rozmrzele; vzal vinnou sklenici a natáhl ji k číšníkovi, který mu ji naplnil. Tlusťoch se uchechtl.

"Na Justina jste moc velký dojem neudělal, majore Grante, ale ten chce být vždycky ve všem první. To je z toho, že byl vychovaný v Etonu."
"Myslíte tu polepšovnu v severní Nebrasce?" Zavrtěl jsem hlavou. "Chudák! Mám dojem, že nikdy neměl šanci."
Kupodivu na to Langley reagoval se zjevnou lhostejností, ale jeho tlustý přítel se svíjel smíchem.
"To se mi líbí. Fakt se mi to líbí." Setřel si velkým bílým kapesníkem slzy. "Víte, kdo jsem já, majore Grante?"
"Myslím, že ne."
"Stavrou, pane. Dimitri Stavrou." Očekával mou reakci, a když ji na mé tváři zpozoroval, poťouchle se ušklíbl. "Teď už mě, myslím, poznáváte, že?"
"To bych měl," přiznal jsem. "Vaše tvář byla na hodně titulních stránkách, když vás před devíti nebo desíti měsíci vyhostili ze Spojených států."
"To byl výsměch spravedlnosti!" Zdálo se, že se na okamžik rozzlobil, i když se nedalo posoudit, zda opravdu, nebo to jen předstírá. "I když jsem se narodil na Kypru, prožil jsem v Americe čtyřicet let svého života, majore Grante. Měl jsem tam legitimní obchodní zájmy."
"Máte na mysli hazardní hry, drogy a prostituci?" řekl jsem. "Jako zástěrka syndikátu nebo mafie nebo jak si dnes říkají, že?"
V jeho temných očích to zajiskřilo hněvem. "Neříká se tomu jeden za osm a druhý za deset bez dvou?" Luskl prsty. "Ten spis, Justine, buď tak hodný!"
O opěradlo Stavrouova proutěného křesla byla opřena aktovka, Langley ji otevřel, vytáhl z ní tmavožlutou složku a položil ji na stůl před něho.
Stavrou na ni položil ruku. "Oliver Berkley Grant. Se všemi podrobnostmi."
"Cože? I bradavičky a všecko?" řekl jsem.
"Teď už to určitě umím nazpaměť." Ostentativně odstrčil složku a zavřel oči. "Otec plukovník u námořnictva, padl v akci v Koreji 1951. Matka Angličanka. Byl jste vychovaný na veřejné škole ve Winchesteru, aby se vyhovělo vaší matce, potom West Point. Poprvé jste šel do války ve stejném roce, kdy zahynul váš otec. Koncem korejského konfliktu jste měl Kříž za vynikající službu a Stříbrnou hvězdu, ale taky zranění, které vás na devět měsíců uzemnilo v nemocnici. To bylo naposled, co jste bojoval jako voják v konvenčním slova smyslu."
Většinu toho pronesl dost nevýrazným monotónním hlasem poměrně rychle, ale teď otevřel oči. "Jak mi to jde?"
"Teď už vím, kde jsem vás naposled viděl," řekl jsem. "Cikánská růže. Před dvěma lety jste měl stánek na chodníku v Atlantic City."
Vůbec ho to nevyprovokovalo. "Dalších sedm let zvláštní výkonný oddíl, majore Grante. Vojenská rozvědka. Stal jste se specialistou na to, jak dostávat lidi z různých situací. Po fiasku v Zátoce sviní dostali Kubánci do svých rukou amerického plukovníka, který se jmenoval Hurwitz. Měli v úmyslu zinscenovat ukázkový proces, který by odhalil Ameriku před celým světem, ale jedné noci…" Zaváhal. "Bylo to 31. října, že? Přistál jste s půltuctem příslušníků zvláštní jednotky a vytáhl jste Hurwitze ze zdánlivě neproniknutelné pevnosti."
Teď už jsem byl dost otřesený a pohupoval jsem se na patách, protože tohle byly tajné informace, známé jenom lidem na nejvyšších místech.
"Musíte mít dobré styky s prezidentem."
"Byla to brilantní operace, která vás v Pentagonu proslavila, alespoň diskrétním způsobem, a v dalších letech jste ji ještě sedmkrát či osmkrát zopakoval. Ještě jednou na Kubě. Pak v Kambodži, dvakrát ve Vietnamu a potom v Albánii. Měl tam být postaven před soud americký pilot U2 jménem Murphy. Dostal jste ho z vězení v Tiraně s největší ochranou státní bezpečnosti."
"To je jenom takový trik," řekl jsem. "Něco, co mě naučila babička, když jsem ještě nosil krátké kalhoty."
"A teď se dostáváme k srpnu 1968," řekl. "Sylvie Grayová, sedmnáctiletá studentka z Bostonu, dcera přítele vašeho dědečka. Impulzivní mladá dáma, která přijela se skupinou dalších studentů v létě do Prahy a po sovětské okupaci tu byla internována."

"To je pravda," přisvědčil jsem.
"Šel jste za svými šéfy a žádal jste o povolení dostat to děvče ven, ale oni odmítli."
Bylo to zvláštní, jak jsem pociťoval onen bezmocný hněv ještě po všech těch letech.
"A tak jste tam jel bez povolení, ilegálně jste se dostal do Československa a s pomocí podzemní organizace jste to děvče vysvobodil a dopravil je po dost hlasité přestřelce na rakousko-československých hranicích v bezpečí domů."
"Zdá se, že víte všecko."
"Jistě. Docela všecko. Měl jste z toho válečný soud, sice vysoce utajený, ale o nic méně sprostý. Zbavili vás všeho a v nemilosti vás kopli, odpusťte mi ten neslušný výraz, do prdele."
Teď už jsem si začínal dělat opravdové starosti, protože se dostával až příliš blízko, a čekal jsem, až dopadne sekera.
"To vás nechalo pořádně ve štychu, protože jste měl i určitou zodpovědnost. Toho roku, kdy padl váš otec, zemřela při porodu vaší sestry Hanny i vaše matka. Sestra je o dvacet roků mladší než vy. Je to velká zodpovědnost. Vychovala ji v Londýně vaše babička z matčiny strany. Staral jste se o obě. Bylo to o to nutnější, že je vaše sestra slepá; ale to na druhé straně aspoň částečně vynahradilo její hudební nadání. Pokud je mi známo, studuje klavír na Královské hudební akademii."
"Dobrá," řekl jsem. "Byla to opravdu legrace, to jo, ale teď už bychom se mohli dostat k věci."
"Pokoušel jste se psát dobrodružné romány, ale to vám vynášelo jenom nevelké peníze, a potom se na vás v Londýně obrátil jistý bývalý důstojník britské výzvědné služby, který věděl něco o vaší minulosti. Ve věznici v Birminghamu byl člověk, jeden z těch, co ukradli při vlakové loupeži několik miliónů liber, z nichž se většina nikdy nenašla. Měl před sebou pouhých třicet let vězení, a tak byl ochoten zaplatit padesát tisíc liber na švýcarské konto komukoli, kdo ho odtamtud dostane, a vy jste té nabídce nedokázal odolat, že, majore Grante?"
"Byl bych radši, kdybyste mi tak neříkal," poznamenal jsem. "Za daných okolností to zní skoro nemravně."
"Potom už jste se nikdy neohlížel zpátky. Po službách člověka s vaším nadáním byla pochopitelně velká poptávka. Když jste loni odešel do výslužby, měl jste už na svém ženevském účtu přes čtyři sta tisíc liber. Mimochodem — mám vám říct číslo toho účtu?"
Následovala delší pauza, jako by opravdu očekával na svou otázku odpověď. Podíval se na Langleyho, který se líbezně usmál. "Ty jsi ale fakt číslo, starouši, co?"
"A tak jste měl tolik peněz, kolik jste chtěl, nebo to tak aspoň vypadalo," pokračoval Stavrou. "A když se na vás před třemi měsíci kdosi obrátil a nabídl vám sto tisíc dolarů za to, když dostanete mladého Američana jménem Stephen Wyatt z pracovního tábora v Libyji, kam ho nedávno poslali na doživotí, odmítl jste."
Teď byla pauza ještě delší a potom najednou všecko zapadlo do sebe. "To jste byl vy?" zeptal jsem se.
"Stephen Wyatt je můj nevlastní syn, majore Grante," řekl tiše. "Syn mé zemřelé ženy. Hloupý, popletený kluk, který po válečné službě u parašutistů ve Vietnamu vypadl z Yalu, přijel do Středomoří a zapletl se tu s jakousi kontrarevoluční libyjskou organizací, která se zaměřila na svrhnutí plukovníka Kaddáfiho."
"A vyfasoval doživotí?" zeptal jsem se.
"Přesně tak. Chci ho dostat ven."
Můj hněv byl jako zápalná šňůra, která hoří pomalu. Řekl jsem: "To tím chcete říct, že tohle všechno byl od samého začátku komplot? Například včetně toho chlapa s lee-enfieldkou tam v močále na Cape de Gata?"
"Ten to trošku přehnal," připustil Stavrou. "To jediné, co měl udělat, bylo nahnat vám trochu strachu. Abyste si dělal starosti. Ale zašel příliš daleko."
"Ukousl si víc, než dokázal sežvýkat."
"Byl to brilantní výstup, majore, to musím říct. Ten mladík měl jako odstřelovač Irské republikánské armády v Ulsteru dost úspěchů."
"A taky všechno další? Včetně té díry?"
"Jste jistě obeznámen s technikami vymývání mozku, zvlášť jak je provádějí Číňani. V zásadě jsou pavlovovské. Především je třeba dosáhnout úplného odcizení jedince, zničit jeho důvěru v jakýkoli řád

nebo životní pravidla. Degradovat ho, pokud je to jen možné."
Langley dodal s úšklebkem: "Určitě jsme odvedli dobrou práci, to nám musíš přiznat."
Odpověděl jsem mu starou dobrou anglosaštinou, pokusil jsem se po něm sáhnout a zakopl jsem o své okovy.
Stavrou řekl: "Chtěl jsem vám ukázat, že vás mám v hrsti, příteli. To byl jediný účel celého toho výcviku. Nemáte kam utéct. Nikde se nemůžete cítit v bezpečí. Nikomu nemůžete důvěřovat."
"Jděte ke všem čertům!" odsekl jsem.
Trpělivě se usmál. "Dokážu vám to. Poslední a vrcholnou pravdou." Sáhl po malém ručním zvonku a zazvonil.
O okamžik později prošla branou ve zdi Simona Delmasová a stanula vedle něho s rukou na jeho rameni a klidnou, bezstarostnou tváří. Měla na sobě olivově zelené mini s rozhalenkou u krku.
"Není rozkošná, majore Grante?"
Naklonila se kupředu, aby ho políbila, a on jí vsunul ruku pod okraj sukně, pohladil ji po stehně a otevřel složku před sebou.
"10. srpna: Sledovaný se slečnou Delmasovou se vrátili z Almeríe v deset třicet. Milovali se na terase. Ve čtyři třicet se sledovaný vrátil se slečnou Delmasovou z plavání. Milovali se na terase. Mám pokračovat? Máme také dost výtečný film." Usmál se na Simonu a jeho ruka ještě pořád hladila její stehno. "Ji takové věci hrozně baví."
Tehdy to už ovšem nebyla ani trochu legrace. Řekl jsem: "Mařite čas. Nehraju."
"Ale já myslím, že budete." Zvedl se na nohy. "Buďte tak laskav a následujte mě! Ukážu vám proč."
Zdálo se, že to bude dobré, muselo to být dobré, a tak jsem se šoural za ním, přičemž jsem se zdaleka vyhnul Simoně, a ostatní nás následovali. Prošli jsme zahradou až na konec. Někdo hrál kdesi na klavír skladbu, kterou jsem hned poznal. Duben z malé suity od Čajkovského nazvané Roční doby. Hrdlo mi vyschlo, a když jsme se zastavili u zamřížovaného okna v poslední stěně, byl jsem už, myslím, před Stavrouem.
"Vaše sestra, majore Grante, o níž předpokládáte, že se v tomto okamžiku věnuje v Londýně svému studiu," řekl klidně. "Podívejte se dovnitř!"
A jak jsem věděl už předem, samozřejmě tam byla; seděla u klavíru uprostřed čehosi, co byla zřejmě knihovna.

Byla to drobná tichá dívka se širokými ústy, vysokými lícními kostmi a černými vlasy, uprostřed rozdělenými pěšinkou a vzadu těsně staženými do orionu. Jenom mírně prázdný pohled jejích tmavých očí naznačoval její stav.
Nevídal jsem ji moc často, a to hlavně proto, že jsem měl poněkud pověrčivý pocit, že by se mohla nějak nakazit tím, čím jsem se stal. Na to jsem ji při způsobu života, který jsem vedl, příliš miloval. Po léta jsem se spokojoval s tím, že jsem zajišťoval všechny její potřeby a ponechával ji v péči babičky, bezpečnou a bez starostí v jejím malém světě v domě v St. John Woodu.
Naposledy jsem ji viděl před devíti měsíci ve Slavnostním sále v Londýně, kde hrála poslední větu z Rachmaninova Třetího koncertu pro klavír na vystoupení žáků Královské hudební akademie. Teď měla na tváři tentýž výraz naprosté soustředěnosti.
Dveře na drahé straně místnosti se otevřely a dovnitř vešla jakási žena s černě a žlutohnědě zbarveným dobrmanem po boku. Zvíře přiběhlo k Hanně, která na okamžik přerušila hru, aby je pohladila.
"To je úžasné," řekl Stavrou. "Zpravidla je Frau Kübel jediná, kdo se smí k té bestii jenom přiblížit."
Langley dodal: "Jeho oblíbený trik je utrhnout člověku paži. Radil bych ti, aby sis to pamatoval, starouši."
Frau Kübel vypadala se svým šedivým, prázdným obličejem a vlasy těsně staženými do uzlu asi tak na šedesát. Měla na sobě černé krepdešínové šaty a bílou zástěru a nohy měla mírně do O. Pokud někdy byla v koncentračním táboře, pak jedině jako kápo.
Řekla cosi Hanně, která vstala. Frau Kübel ji vzala za ruku a společně šly ke dveřím a ven.
"Jak jste ji sem dostal?" zeptal jsem se tiše.
"Údajně tu tráví s vámi prázdniny. Bylo snadné to zařídit. Stačil telefon vaší babičce se vzkazem od vás. Vyprovodila ji do Heathrow, a když včera přistála v Palermu, čekal tam na ni Justin ve své

nejroztomilejší formě, aby ji přivítal historkou o tom, že jste se zdržel." Vážně se usmál. "Už je vám to jasné, pane?"
V mém nitru se zvedl hněv jako živý tvor, černý, vražedný vztek, ale potlačil jsem jej.
"Myslím, že jo."
"Hlavně že si navzájem rozumíme. Tam z těch hradeb je to na pobřeží čtyři sta metrů. Moc velká hloubka k pádu." Strčil si do úst doutník a Langley mu jej zapálil. "Ano, je to nebezpečné místo." Vyfoukl dlouhý sloupec kouře. "Zvlášť pro člověka s takovými potížemi, jaké má vaše sestra."
Pokusil jsem se na něj skočit, zakopl jsem o ty zatracené okovy a byl jsem před ním na rukou a na kolenou. Nějakým zázrakem se v Langleyho ruce objevila pistole, jejíž hlaveň se mi zabořila do šíje. Stavrou se na mě díval bez vzrušení a uvědomil jsem si i Simonu, která stála za ním s rukama na opěradle jeho pojízdného křesla a bez jakéhokoli výrazu na tváři.
Stavrou řekl zvolna: "Dobrá, Grante, měl jste pravdu. Celý život jsem jel v nějakých kšeftech. Al Capone, O'Bannion, Frank Nitti, Legs Diamond — všechny jsem je znal, jenomže oni jsou už dávno na pravdě Boží a já jsem ještě pořád tady. A víte proč? Protože když něco řeknu, tak to taky udělám. Vždycky to provedu, ať je to sebetvrdší."
Na okamžik se odmlčel. Bylo velice ticho a potom pokračoval: "Moje žena, majore Grante, byla dáma a tím myslím opravdovou dámu. Bostonské sdružení a podobné spolky. Když souhlasila, že se za mě provdá, nemohl jsem tomu ani uvěřit. A ty roky, co jsme byli spolu…"
Přejel si unaveně rukou po tváři. "S tím jejím synem byly vždycky potíže, ale než umřela, slíbil jsem jí, že se o něho postarám." Povzdychl si s lehkým ironickým úsměškem na tváři. "Něco vám řeknu. Ten kluk mě nenávidí jako mor, ale to na věci nic nemění. Dostanu ho odtamtud kvůli ní a vy se o to postaráte. Jasné?"
Na to se dalo odpovědět jenom jedno - alespoň pro daný okamžik. Otočil se se svým pojízdným křeslem a řekl Langleymu: "Tak dobrá, odveďte ho zpátky!"
Gatano mě vytáhl na nohy, obě individua v rybářských svetrech mě chytla za paže, každý z jedné strany, a všichni jsme se vrátili zahradou na terasu. Kdosi ho přistrčil ke stolu a naplnil mu sklenici dalším vínem. Trochu usrkl a podíval se na mě. "Ještě jednou vám to připomenu. Jestli se jen pokusíte uhnout, vaše sestra spadne. Rozumíte mi?"
"Dokonale."
"Dobrá." Pokynul Gatanovi. "Odvaž mu ten řetěz!"
Gatano beze slova vykonal, co mu bylo řečeno. Stál jsem tam, protahoval si klouby a cítil jsem se podivně nejistě. "Co bude teď?"
"To záleží na vás. Můžete mít všecko, co chcete. Peníze, vybavení, lidi. Jen si řekněte! Pokud jde o to místo, kde drží chlapce, najdete všechno ve svém pokoji - plány, mapy, každý kousíček informací, které jsme byli schopni sehnat. A čeká tam na vás taky muž jménem Zingari."
"Kdo je to?"
"Na pobřeží asi patnáct mil od věznice je městečko, které se jmenuje Závíja. Zingari tam má hospodu."
"Mimo jiné?"
"Přesně tak. Měl by být víc než užitečný."
Přistoupil jsem ke stolu a posloužil si sklenicí a jednou lahví zibbiba. Chutnalo svěže a chladivě, a když jsem dopil, všiml jsem si, že Simona krčí znechuceně nos a lehce se odvrací.
"Já vím, anděli, smrdím jako kanál," řekl jsem jí. "Není ten život peklo?" Zlostně se zarděla a já jsem se otočil na Stavroua: "Kolik mám času?"
"Dva týdny."
"A mám volnou ruku?"
"Naprosto," přikývl vážně.
"Můžu si vybrat svůj tým sám?"
Následoval okamžik ticha a Langley si s mírně cynickým výrazem na tváři nalil další sklenici vína. Stavrou ukázal na své dva dvořany v rybářských svetrech. "Tady Moro a Bonetti jsou výborní a Justin…"
"…je vždycky rád číslem jedna." Zavrtěl jsem hlavou. "Nikoho z nich bych se nedotkl ani třímetrovým

bidlem. Buď můj vlastní tým, nebo nic."
Drsně se zasmál a plácl se do stehna. "Mám rád lidi, kteří vědí, co chtějí, a jdou za tím. Budeme to hrát podle vašich pravidel."
"Dobrá," odpověděl jsem. "A teď by mi někdo mohl ukázat můj pokoj, abych se mohl vykoupat."
"Samozřejmě," řekl Stavrou. "Ale ještě než odejdete, je tu pár dost důležitých věcí, o které je třeba se postarat." Podíval se na Langleyho. "Ověř si, jestli už máme spojení s Londýnem."
Langley zvedl sluchátko a plynnou italštinou do něho něco řekl. Pak odpověděl Stavrouovi:
"Stará paní je venku, ale na drátě je hospodyně."
Podal mi sluchátko a Stavrou pravil: "Můžete u ní nechat vzkaz, majore Grante. Nechceme přece, aby si vaše babička dělala starosti, že?"
Potlačil jsem hněv a udělal, co mi řekl. Potom jsem praštil sluchátkem.
"Teď už můžu jít?"
"Ještě ne." Stavrou pokynul Langleymu, který vzal znovu telefon a stiskl tlačítko jedné z domácích linek. "Vaše sestra, majore. Není třeba, aby byla zbytečně znepokojena, že? Mám dojem, že jste v Káhiře. Zdržel vás tam důležitý obchod. Doufáte, že za pár dní budete u ní."
Všichni mě pozorovali, když mi Langley podal znovu sluchátko. "Kdybych byl na vašem místě, udělal bych, co říká, starouši," řekl. "Když chce, dokáže být pořádná potvora."
Když jsem převzal sluchátko, uslyšel jsem její hlas a přiměl jsem se, aby můj zněl vesele.
"Hanna? Tady je Oliver."
Potěšení v jejím hlase bylo skoro víc, než jsem dokázal za daných okolností snést, a hovořit s ní, zatímco Stavrou a jeho přátelé poslouchali, bylo jednou z nejtěžších věcí, jaké jsem musel v životě zvládnout.
Když jsem konečně odložil sluchátko, ruka se mi lehce třásla a dalo mi hodně práce se ovládnout. "Tak teď bych už snad mohl jít, ne?" zeptal jsem se chraptivým hlasem.
"Ale jistě."
Otočil jsem se a Gatano sáhl po mém rameni. "Tak pojď, slyšel jsi pana Stavroua. Hni sebou!"
Což byla ta definitivně poslední kapka, a tak jsem se otočil, vrazil mu koleno do tlustého břicha, a když se zlomil, plnou silou jsem mu to napral do obličeje. Svalil se ze schodů do křoví, a když jsem se obrátil, abych se postavil Langleymu, ten honem uskočil a v obraně zvedl ruce; na jeho tváři byl náznak pobavení.
"Ne," řekl jsem. "Dnes ještě ne. Tebe si nechám na pozdější dobu, ty parchante." Potom jsem se otočil a odkulhal po schodech dolů do zahrady, najednou velice unavený.

3. Vysoká terasa

Koupelna byla na můj vkus trochu příliš barokní. Voda se řinula do černé mramorové vany z huby zlatého lva a tak podobně, ale byla horká a byla jí spousta. Ležel jsem v ní hodinu nebo ještě déle, abych ze sebe dostal zápach díry, a přemýšlel jsem o všem.
Mým bezprostředním impulsem bylo pokusit se za jakoukoli cenu vysvobodit odtamtud Hannu, ale to se snáz řeklo, než udělalo. Stavrou mi zaručil zdánlivou svobodu pohybu, jenže něco jiného bylo, co to ve skutečnosti znamená.
Když jsem se oholil, začal jsem se zase cítit skoro jako člověk. Oblékl jsem si plášť a šel jsem do ložnice; přitom jsem si sušil ručníkem vlasy. Zrovna mi tam rozkládala po posteli šatstvo sicilská venkovanka v zářivě bělostném plášti, která se doslova vypoklonkovala ze dveří.
Tílko, spodky, košile, boty - všechno mi dokonale sedělo. Udělalo to na mě velký dojem, než jsem si vzpomněl na Simonu. Pro ni musely být takové drobné detaily hračkou. Když jsem se oblékal, krátce jsem na ni s jistou hořkostí pomyslel, ale jenom na okamžik; byly tu koneckonců důležitější věci, kterým bylo třeba věnovat pozornost.
Když jsem vyšel na terasu, stál tam vozíček s pitím včetně láhve irského džinu. Stavrou nebo Simona zřejmě mysleli na všecko. Ještě zajímavější byla tlustá plátěná složka položená na kovovém stolku, a tak jsem si sedl a začal za přispění velkého džinu s tonikem zkoumat její obsah.
Věznice sama byla v místě zvaném Rás Kanai a měla svou historii. Původně ji postavili v koloniálním období Italové jako vojenskou pevnost. Za války ji dobyli Němci a potom Britové. Od nezávislosti nacpali zřejmě to místo velkým počtem odpůrců vlády plukovníka Kaddáfího nebo těch, kdo byli

podezřelí, že spadají do této kategorie.
Byl jsem teprve v polovině, když se otevřely dveře od ložnice a z nich vyšel Langley doprovázený drobným mužíčkem v obnošeném bílém plátěném obleku. Měl malé úzkostné oči, bledou průsvitnou pleť, která se zdála neustále vlhká, a pouhý náznak knírku.
Langley řekl: "Tenhleten červíček je jakýsi Benito Zingari, který ti může a nemusí být užitečný."
Zingari, který nervózně žmoulal v prstech klobouk, kývl na pozdrav.
Langley prohlásil: "Jestli mi tu nikdo nehodlá nabídnout nic k pití, radši to zkusím jinde."
"Tak proč to rovnou neuděláš?"
Přátelsky se usmál a vyšel ven. Zapálil jsem si cigaretu a prohlídl si Zingariho. Nervózně se uculil a začal se potit.
"Říkali mi, že máte v Zaviji hospodu."
"To je pravda, signore." Jeho angličtina byla opravdu velmi dobrá.
"A co děláte ještě?"
"Něco tady, něco tam." Pokrčil rameny. "Člověk se musí ohánět, jak dovede."
"Pašování cigaret?" zeptal jsem se. "Heroin? Ženské?"
Neodpověděl, ale byla v něm jakási zahořklost a oči mu prohnaně svítily. Bylo to, jako bychom si navzájem rozuměli, a to mu samo o sobě dodávalo sebedůvěru.
"Tak dobře," řekl jsem. "Nalijte si něco k pití a pohovoříme si. Četl jste tuhle složku?"
"To nebylo třeba, signore."
"Dobrá, tak mi o tom něco povězte!"
"Věznice je asi patnáct mil od Zavije, signore, na pobřeží vysoko na skalách. Říkají tomu místu Rás Kanai, Mys hrůzy. Původně to byla italská pevnost."
"Jo, to všecko vím," přerušil jsem ho netrpělivě. "Kolik vězňů tam je?"
"Pět set."
"A strážných?"
"Od dob Kaddáfího to tam hlídá armáda. Zpravidla kolem šesti set vojáků pod velením plukovníka Masmúdiho." Zavrtěl hlavou. "To je moc špatný člověk, signore. Ví se o něm, že dokáže osobně umlátit vězně k smrti."
Chvíli jsem o tom přemýšlel - nevypadalo to dobře. Například poměr počtu stráží k vězňům byl víc než jedna ku jedné, což bylo neuvěřitelné.
"Jste si těmi čísly jist?"
Přikývl. "Je tam hodně politických provinilců, signore. Někteří z nich jsou nebo byli moc významné osobnosti. A bezpečnostní opatření jsou tam hrozně přísná. Plukovník Masmúdi je fanatický zastánce Kaddáfího režimu. Kdyby se mu to nařídilo, popravil by okamžitě třeba všecky vězně."
Další věc, která celkovou situaci nečinila o nic příznivější. Pokračoval jsem: "Stavroův nevlastní syn, ten Stephen Wyatt. Je mu dvacet a dostal doživotí. Jaké má šance?"
"Ti, co jsou odsouzení na doživotí, si odsedí v průměru tři roky, signore, protože potom jsou už zpravidla po smrti. Většinu času stráví v řetězech ve slatinách a Masmúdi jim ani v největším horku nepovolí chvilku odpočinku. Lidi tam umírají jako mouchy."
Ve složce byl plán pevnosti a mapa okolní oblasti. Rozložil jsem je po podlaze a začali jsme je spolu probírat. Zdi ze strany pevniny byly dvanáct metrů vysoké, dobře chráněné reflektory a silně střežené. Ze strany obrácené k moři byla opevnění mnohem jednodušší, protože skály byly v těch místech vysoké padesát metrů a naprosto se nedaly zlézt; aspoň Zingari to tvrdil.
"Víte to určitě?" zeptal jsem se ho.
"Naprosto, signore, byl jsem vevnitř mnohokrát. Dodávám do důstojnické kantýny víno a alkohol."
Zachmuřil jsem se. "Copak to nejsou muslimové? Nemají alkohol zakázaný?"
"Ne v Rás Kanai. A ne od té doby, co se Masmúdi stal komunistou a přestal dodržovat předpisy islámu."
To bylo zajímavé. Zásoby vozil do věznice vojenský vlak, další pozůstatek italského imperialismu.
"Skládají to až uvnitř v pevnosti?" zeptal jsem se.
Přikývl. "Ano, signore, ale věřte mi, že odtud žádná naděje nekyne. Pokaždé, než tam vlak vjede, ho co

nejdůkladněji a s pomocí psů prohledají. A stejně vozí jenom vojenský personál a nové vězně."
Zachmuřil jsem se nad plánem. "To do toho zatraceného místa nepřichází nikdo jiný než vojáci? Nejsou tam žádní civilní zaměstnanci?"
"Armáda obstarává všecko sama, signore," odpověděl pevně a pak se zarazil, jako by si najednou na něco vzpomněl, a uchechtl se. "Samozřejmě jsou tu ženské, signore. Ženské na páteční noc. Na ty jsem málem zapomněl."
"Jaké ženské?"
"To je další vylepšení plukovníka Masmúdiho. Má rád ženy a má taky tolik rozumu, aby si uvědomil, že spousta jeho mužů je na tom zrovna tak, a tak tam každý pátek večer přijede pár naklaďáků se ženskými ze Zavije."
"Děvky."
"Ale samozřejmě, signore." Zatvářil se udiveně. "Musí být přece schopné obsloužit každá víc než jednoho muže. To chce obzvláštní talent."
"To jistě," přikývl jsem. "A kdo tam ty dámy dodává?"
Podařilo se mu zatvářit se příslušně skromně. "Přece já, signore, a není to lehké, to vám můžu říct. Za měsíc nebo za dva chtějí změnu. Musím přivážet holky až z Tripolisu."
"A naklaďáky?" vyzvídal jsem. "Ty smějí dovnitř?"
"Ne, signore." Zavrtěl hlavou."Ženské musí venku vystoupit a projít kontrolou v bráně."
Dvě nebo tři minuty jsem seděl a zíral do prázdna a on trpělivě čekal. Po chvilce se ozval: "Ještě něco jiného, signore?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Jestli vás budu ještě potřebovat, pošlu pro vás."
Zamířil k zaskleným dveřím a zaváhal. "Pomohl jsem vám, signore?"
"Ale jo," ujistil jsem ho. "Dá se to tak říct."
Tiše vyšel a já si lehl se zavřenýma očima naznak, v duchu jsem to všechno znovu procházel a po chvilce jsem usnul.
Když jsem se zase probudil, byl už večer, nedlouho před setměním. Vzduch byl těžký a dusný a byl v něm náznak deště. Přešel jsem přes terasu a sestoupil po schodech dolů do zahrady. Palmy se kymácely v lehkém větru a jejich větve se proti večerní obloze černaly jako tmavé peří; na nebi se už tu a tam objevovaly hvězdy.
Šel jsem po schůdkách dál na hradby a našel jsem tam Simonu, která se opírala o zídku a hleděla dolů na moře, jehož obrysy měly proti nebi mosaznou barvu. Možná že mě tam dole v zahradě koutkem oka zahlédla, ale v žádném případě to nedala najevo.
Zapálil jsem si cigaretu a cvrnknul sirkou daleko do tmy. "Tak co?"
"Jaké tak co?" zeptala se. "Jestli si myslíš, že se ti budu omlouvat, tak jsi na špatné adrese."
"Žádné omluvy nejsou zapotřebí," řekl jsem. "Ale ocenil bych pár faktů."
"Například?"
"Pro začátek třeba to, proč jsi to dělala."
"Tak dobře, Olivere." Otočila se tváří ke mně. "Byl to kšeft a to je všecko. Prostě další angažmá."
"No, jsi velká herečka, to se ti musí přiznat. Mimochodem - zvlášť dobrá jsi byla při předstírání orgasmu. V tomhle směru ti dám kdykoli to nejlepší doporučení."
Zuřivě se po mně ohnala, ale zvedl jsem paži, abych jí zablokoval ruku.
"Zatracený pacholku!" řekla. "A jak poctivě jsi se mnou jednal ty?"
"Něco na tom je," připustil jsem. "Kupodivu ti můžu prominout skoro všecko, ale jedno ne - Hannu. Tu nikdy. To bylo neodpustitelné a byla to jedna z mých stránek, o které jsi dobře věděla. Jedna z těch, které jsem před tebou nikdy neskrýval."
Byl to plný zásah. Ramena jí trošku poklesla a ona se odvrátila a znovu se zadívala na moře.
"Ale proč zrovna Stavrou, proboha?"
"Protože jsem mu to dlužila," odpověděla. "Protože byl ke mně hodný. Asi před třemi roky jsem byla zamilovaná do jednoho muže v Paříži, který obchodoval s heroinem. Tehdy jsem o tom nevěděla, ale když ho chytla policie, měla jsem si to odnést s ním. Mohli mi dát deset roků."
"A Stavrou tě z toho dostal?"

"Tak nějak to bylo."
"Aha, tak už je mi to jasné," prohlásil jsem. "Všichni jsme ho podceňovali. Asi je jako ten žabák z pohádky. Stačí jediný polibek z tvých sladkých rtů a změní se ve sličného mladého prince. Už se toho nemůžu dočkat."
Zlostně se odvrátila a najednou na nás zavolal Stavrou: "Hej, vy dva tam!"
Byl na nejvyšší terase, a když jsme vyšli po schodech nahoru, kdosi rozsvítil světla. Stůl byl prostřený jenom pro tři a Stavrou seděl na jeho vzdálenějším konci; za ním stál číšník.
"Pojďte mi dělat společnost!" vyzval nás.
Vytáhl jsem si židli. Simona okamžik zaváhala, ale pak si rovněž sedla. Číšník nám naservíroval místní polévku s kozím sýrem, která se podává ledově studená. Na spláchnutí bylo šampaňské.
"A kdepak máme dnes přítele Langleyho?" vyptával jsem se.
"Přirozeně se věnuje vaší sestře," odvětil Stavrou. "Musíme přece to předstírání hrát dál."
Mírně řečeno jsem ztuhnul a Stavrou dodal vesele: "To vás nemusí vůbec dopalovat, pane, ujišťuju vás. Myšlenka, že by byla některá mladá žena v nebezpečí, pokud jde o Justina, je opravdu zábavná."
Bylo to dostatečně výmluvné a já pokračoval v jídle s klidem, jaký jen okolnosti dovolovaly. Jídlo bylo výtečné, Stavrou měl zřejmě prvotřídního kuchaře. Měli jsme narbe di San Paolo, což je smažené ravioli plněné cukrem a sýrem, po něm cannolo a další šampaňské.
Během celé večeře udržoval Stavrou normální konverzaci. O všem od politiky až po umění a většině věcí mezitím. Já jsem toho moc nenamluvil a Simona také ne.
Teprve když jsem se chtěl zvednout k odchodu, zeptal se najednou: "Prostudoval jste si tu složku? Byl u vás Zingari? Co si o tom myslíte?"
Odpověděl jsem: "Je to možné. Při správné organizaci a nasazení by se to dalo provést."
Měl na tváři nefalšovaný údiv. "Chcete tím říct, že jste našel cestu dovnitř?"
"Člověk se vždycky dostane dovnitř, když o tom dost usilovně přemýšlí." Posloužil jsem si ještě trochou šampaňského. "I do Anglické banky. Právě to, mimochodem, už kdosi dávno dokázal."
Přikývl. "Dobrá - jak?"
"To až později. Napřed si musím promluvit s mužem, který se jmenuje Aldo Barzini."
"Proč?"
"Protože je pro tenhle druh práce nejlepší."
Sáhl po doutníku a číšník mu ho zapálil. "A co ten Barzini dělá, když zrovna nepracuje?"
"Má mimo jiné v Palermu pohřební ústav."
Bezmocně se rozesmál, až se celý otřásal. "Proboha, vy jste ale číslo, pane! Věděl jsem to hned, jak jsem vás poprvé spatřil." Otřel si tvář ubrouskem. "Tak dobře, zajeďte si do Palerma a promluvte si s tím člověkem. Ráno vás tam může Justin odvézt v cessně."
"Musím mít Barziniho a pravděpodobně ještě dva další. Doufám, že mi sežene specialisty. Tihle lidé ovšem přijdou draho."
"Kolik?"
"To záleží na tom, jak je v tyhle dny bohatý." Pokrčil jsem rameny. "Šedesát, možná pětasedmdesát tisíc dolarů pro celý tým. Nezapomeňte, že jde o život. Stačí jediný chybný krok a jsme všichni pod drnem."
"Schválím každou dohodu, kterou uzavřete," prohlásil klidně. "Justin bude mít zítra s sebou můj osobní šek na pětadvacet tisíc dolarů jako zálohu. Bude to tomu Barzinimu stačit?"
"Myslím, že ano." Vstal jsem. "Ale nechci mít Langleyho na krku. Je to jasné?"
"Naprosto." Zvedl sklenici a mile se usmál. "Dobrou noc, majore Grante."
Nechal jsem je tam a vrátil jsem se zahradou do svého pokoje. Právě se rozpršelo, vítr rozhazoval do vzduchu jemnou sprškou, ale stačilo to k tomu, aby to poněkud zmírnilo dusno a provonělo noc vůní květin.
Ležel jsem na pohovce u otevřených zasklených dveří, díval jsem se do noci a kouřil cigaretu. Na chvíli jsem si musel zdřímnout, protože když jsem se najednou probral, uvědomil jsem si dvě věci současně. Ze venku už pořádně prší a že kdesi nepříliš daleko odtud hraje moje sestra na klavír.
Bylo to jedno z Bachových preludií, brilantní, ledově chladná skladba, dokonale hraná a dokonale v souladu s okolnostmi. V šatníku jsem našel starý plášť do deště, přehodil jsem si jej přes ramena a

vyšel jsem na terasu.
Daleko na moři šlehaly blesky, nad hlavou mi hrozivě hřmělo a déšť zesílil v pořádný liják, když jsem procházel zahradou ve směru, odkud zaznívalo piáno.
Vystoupil jsem na vyšší terasu a přiblížil se ke knihovně, kde jsem ji prve uviděl, ale nebyla tam. Sel jsem dál, na vyšší terasu, a zaslechl jsem nezřetelný zvuk hlasů.
Okenice byly částečně otevřené do noci a ve větru se vzdouvala bílá gázová záclona. Když jsem nakoukl dovnitř, seděl tam na kraji široké postele Dimitri Stavrou. Před ním stála Simona a jeho ruce byly plně zaměstnány. Zahlédl jsem výraz jejího obličeje v zrcadle na vzdálenější stěně a vypadala tak nešťastně, jak jen může lidská bytost vypadat. Za jiných okolností by mi jí mohlo být líto, ale teď jsem měl na mysli především Hannu.
Pokračoval jsem v dešti dál za zvukem hudby a vystoupil po několika mramorových schodech na další širokou terasu; chránila ji před sluncem stříška z pruhovaného plátna, ze které crčel déšť. Francouzské dveře byly otevřené do noci a uvnitř seděla u velkého křídla Hanna.
Opatrně jsem se přiblížil. Zdálo se, že nablízku není nikdo jiný, a najednou mě zachvátila divoká naděje, že bych ji mohl odtamtud vyvést a dostat se s ní ven, ještě než si Stavrou a jeho přátelé uvědomí, co se stalo.
Potom však zaznělo další hrozivé zahřmění, jenže tentokrát vycházelo hluboko z hrdla psa - vedle klavírní židličky se zvedl dobrman a s napjatýma nohama mě chladně pozoroval.
Hanna se otočila a zadívala se do deště směrem ke mně. "Je tam někdo?" zavolala.
Objevila se Frau Kübel a okamžitě mě spatřila. Její ruka zmizela pod bílou zástěrou, a když se znovu vynořila, svírala automatickou pistoli s tlumičem na hlavni. K mému zděšení ji namířila na Hanninu hlavu a upřeně na mě zírala bez jediného slova, stále se stejně pochmurným výrazem na tváři.
Krev ve mně ztuhla. Spěšně jsem zvedl obě ruce s dlaněmi obrácenými k ní. Spustila pistoli, ale ještě pořád ji držela přitisknutou k stehnu a nespouštěla ze mě oči.
Jakási ruka mě zatahala za rukáv. Otočil jsem se a spatřil u svého lokte Langleyho.
"Nezlob, starouši!" zašeptal vesele. "Myslím, že by tu mohlo dojít k moc ošklivý nehodě."
"Táhni ke všem čertům!" odsekl jsem, prošel kolem něho a zamířil zahradou zpátky do svého pokoje.
Svlékl jsem si mokré šaty, lehl si na lůžko a přemýšlel o situaci, pořádně nazlobený sám na sebe, že jsem byl takový hlupák. Neslyšel jsem ji vejít, ale když nad mořem znovu šlehl blesk, odhalil ve tmě u okna Simonu. Neřekl jsem ani slovo; prostě jsem vstal a šel k ní. Šaty měla skrz - naskrz promáčené a přilepené k tělu jako druhou kůži. Začal jsem jí rozpínat knoflíky .
"Co ti poručil?" zeptal jsem se. "Všecko, co budu chtít? Cokoli, abych se cítil šťastný?"
"Kčertu s tebou!" Uhodila mě do tváře a svíjela se v mém sevření. "Přišel Justin a řekl mu, co se před chvílí stalo. Mohli ji zabít. Tvoji sestru mohli zabít, rozumíš? On to myslí vážně, ty hlupáku! Každé slovo. Copak to nechápeš?"
Moje prsty zápolily s posledními knoflíky. Jemně jsem z ní stáhl mokré šaty a hodil je na podlahu. Prudce se rozvzlykala a schoulila se mi v náručí.
"Už je to v pořádku," konejšil jsem ji. "Všechno bude zase v pořádku."
Šla se mnou do postele bez dalších scén, a když ležela ve tmě v mém náručí, dlouho plakala, ačkoli nebylo jasné, jestli pláče kvůli mně nebo kvůli sobě nebo snad kvůli nám oběma.
Nakonec usnula s hlavou na mých prsou a já jsem ležel a držel ji. Díval jsem se, jak se na obzoru křižují blesky, a v duchu jsem se rozhodoval, jakým způsobem zabiju Dimitriho Stavroua, až přijde čas.

4. Déšť na nebožtíky

Cessna byla upevněna k několika bojím v podkovovité zátoce na úpatí skal pod vilou. Vedla tam točitá silnička a Moro mě odvezl dolů v landroveru těsně před devátou.
Byl nevalný den, na skály padala těžká šedá mračna, z moře se tlačila mlha a strkala před sebou déšť. U volantu motorového člunu zakotveného u kamenného mola čekal Bonetti se zapnutým motorem a na kraji stál Langley, kouřil a díval se na moře. Když jsme se přiblížili, otočil se - trochu teatrální postava ve vysokých botách lemovaných kožešinou a ve staré letecké bundě.
Vystoupil jsem z landroveru a řekl jsem mu: "Vsadil bych se, že pod tím máš taky pouzdro s pistolí. Na co si budeme hrát dneska ráno? Na patrolu?"

Usmál se dobře naladěný. "No tak, nebuď takovej, starouši! Jsi přece takříkajíc v mých rukou."
"A ty zase nezapomeň, že jsem vzácný náklad." Podíval jsem se na mlhu, která se valila od vjezdu do zátoky. "Co to počasí?"
"Počasí?" Zamžoural do deště. "No, počasí je něco, co máme vždycky, ne? Jako smrt. A kdyby sis teď laskavě vlezl do člunu, mohli bychom třeba vyrazit. Mám něco menšího k vyřízení v Palermu, jestli na to zbyde čas."
"Nepochybuju o tom, že máš," řekl jsem. "Je to blondýn nebo brunet?"
Mdlý úsměv z jeho tváře zmizel a na okamžik měl v očích vraždu. Za daných okolností to byla ode mě hloupost, ale už se stalo. Prošel jsem kolem něho a sestoupil po schůdkách do motorového člunu. Následoval mě, odvázal lano a Bonetti nás odvezl k cessně.
Když jsme k ní dorazili, vyškrábal jsem se jako první na bližší plovák, vlezl si do kabiny a připevnil se pásem k sedadlu pro pasažéra. Chvíli to trvalo, než se objevil i Langley. Motorový člun odvrčel a Langley absolvoval obvyklé kontroly a nastartoval motor. Všechno se zdálo být v pořádku.
Otočil se ke mně a usmál se. "Můžeme, starouši?"
"Nevím, proč ne," odvětil jsem, ale asi jsem měl vědět své.
"Dobrá," pravil a zvolna se rozjel s hydroplánem po větru; vykláněl se z okýnka ven a hleděl do mlhy. A potom pustil najednou letadlo na plný plyn a my se rozjeli nejvyšším tempem a zvedli se příliš brzy. Nos poklesl, ale Langley měl dost rozumu a nezatáhl za sloupek řízení dřív, dokud nenabral plnou rychlost.
Vřítili jsme se přes přístav ne víc než sedm osm metrů nad hladinou přímo do zdi z mlhy; pak se zvuk motoru prohloubil a v pravém okamžiku jsme začali stoupat.
Vyletěli jsme špinavě bílým mrakem z mlhy; déšť bubnoval na přední sklo. Langley si vytáhl zpoza ucha cigaretu a strčil si ji do pusy.
"Nádherné," řekl jsem a sevřel ruce v pěst, aby se mi přestaly třást. "Hezké, rychlé a okázalé. A jednou, až to budeš zase dělat, se zabiješ."
Hlasitě se zasmál. "Ale musíš uznat, že je to legrace."
Vyletěli jsme nad mraky a Langley sešlápl pravé kormidlo a zamířil obloukem k severu do vnitrozemí. Pokud šlo o mě, vyhrnul jsem si límec na svém plášti, což byla další položka, pro každý případ zahrnutá do mé garderoby, zavřel jsem oči a předstíral jsem, že spím, až jsem po chvíli opravdu usnul.

Nedaleko Palerma se po pobřežní silnici směrem na Messinu dostanete na pláže Romagnoly, oblíbeného víkendového letoviska obyvatel měst, jenže ne těch dnešních. Po celou cestu jsme měli ošklivé počasí, liják vylidnil pláže a od vody se hrnuly stále další chuchvalce ošklivé šedé mlhy.
Zdálo se, že Langleyho to ani v nejmenším neznepokojuje. Prostě si seděl u svých přístrojů a tiše si pískal mezi zuby, až najednou, pár mil od pobřeží u Romagnoly, řekl: "Jdeme dolů a já bych se na tvým místě radši něčeho přidržel. Může to s námi trošku pohoupat."
To bylo ovšem značné podcenění skutečnosti. Přehoupli jsme se přes hřeben kopce, těsně jsme se vyhnuli jakémusi baroknímu paláci a vpadli jsme do širokého zálivu za ním. Ještě poslední zařvání motoru k vyrovnání sestupu a už jsme s cáknutím dosedli na studenou vodu.
Mlha se kolem nás zavřela a Langley řekl vesele: "V pořádku, starouši?"
"Byl to jeden z mých největších životních zážitků," ujistil jsem ho.
Otevřel jsem okýnko vedle sebe a vykoukl ven, zatímco hydroplán popojížděl kupředu. Najednou vyrazila z mlhy špička plovoucího pontonu; Langley vypnul motor a letadlo klouzalo dál k němu. Když jsem otevřel dvířka a překročil s lanem, které mi Langley podal, na ponton, vynořil se z mlhy nějaký muž v černém nepromokavém oblečení a s pletenou čepicí na hlavě. Měl snědý rozmrzelý obličej a nutně potřeboval oholit. Dost v rozporu se svým zjevem nesl v ruce deštník, který mi podal, aby na oplátku převzal ode mě lano.
Stál jsem tam v dešti, držel v ruce deštník a divil se, proč Langley pořád nejde, až se nakonec vyhrabal z kabiny a já viděl, že se převlékl ze svého pilotního úboru a má teď na sobě kozačky ze švédské kůže a modrý námořnický nylonový pršiplášť.
"Můžeme jít, starouši," řekl, naprosto ignoroval muže v černém nepromokavém odění a oba jsme pod

ochranou deštníku přešli v lijáku po pontonu na břeh. Po straně kopce se tam tyčil z mlhy barokní palác, který jsem předtím zahlédl ze vzduchu.
"To je další Stavrouova víkendová chata?" zeptal jsem se Langleyho.
"Nebuď ironický, starouši," odvětil mi. "To ani nejsi ty."
Přešli jsme přes štěrkovitou pláž k černému mercedesu zaparkovanému na konci úzké asfaltované silničky. Když jsme se přiblížili k autu, vynořil se z něho šofér v uniformě a otevřel nám zadní dvířka. Převzal od nás deštník a my jsme nastoupili.
Šofér vklouzl za volant a čekal. Langley otevřel sklápěcí dvířka v přepážce u podlahy, vytáhl láhev a dvě skleničky a do každé nalil štědrou porci výborné brandy.
Připil mi. "Přežils to docela dobře, starouši. Víš, že na Američana nejsi zrovna nejhorší? To je divný."
Nalil si další skleničku. "Ale na druhý straně jsi chodil do školy ve Winchesteru, že? Myslím, že to všechno vysvětluje."
Na to opravdu nebylo co odpovědět, a než jsem se o to mohl vůbec pokusit, zeptal se nedbale: "Kam teď?"
"Já myslel, že tě nebudu mít na krku."
"Ale to nejde, starouši. Vážně." Dokonce se mu podařilo zatvářit se dotčeně, když povytáhl z náprsní kapsy obálku. "A na druhý straně, když uvážíme, co je v tomhle, myslím, že se tvůj přítel Barzini se mnou moc rád seznámí."
Rozhodl jsem se, že prozatím budu hrát s ním, hlavně protože jsem cosi podobného stejně očekával. Řekl jsem: "Tak dobře. Na Via San Marco. Je to odbočka z Via Roma blízko hlavního nádraží. A pověz mu, aby jel přes Piazza Praetoria."
Předal italsky interkomem příslušné pokyny, a když se mercedes dal do pohybu, i já jsem si posloužil další brandy. Opustili jsme pláž, minuli v nevelké vzdálenosti palác nebo co to mělo být a zahnuli jakýmisi velkými železnými vraty na hlavní pobřežní silnici z Palerma do Messiny.
Langley si zapálil cigaretu. "Ten Barzini - co je na něm tak mimořádnýho?"
"Především je mu třiašedesát," odvětil jsem, "Už to je přednost, vezme-li se v úvahu mladší generace."
Odmítl nechat se vyprovokovat. "Takže je to pamětník."
Na okamžik jsem zaváhal a pak jsem pokračoval: "Ta složka, co jste si o mně sehnali, se zmiňovala o jedné práci, kterou jsem měl před pár lety v Albánii."
"Když jsi vytáhl toho pilota U2 z lapáku v Tiraně?"
"Tehdy toho bylo trošku víc. Aldo Barzini byl za války podmořský sabotér u italského námořnictva."
Langley vypadal zaujatě. "Lidská torpéda a tak?"
Přikývl jsem. "V roce 1942 potopil v Port Saidu dva britské torpédoborce. Když jsem se s ním seznámil, pašoval cigarety, penicilin a podobné krámy a jezdil pravidelně na trati z Brindisi do Albánie. Podle původní dohody měl čekat v zátoce na albánském pobřeží asi třicet mil od Tirany dva dny. Potom dostal vysílačkou kódovanou zprávu, že nás někdo prodal. Nařídili mu, aby vzal nohy na ramena."
"A udělal to?"
"Neudělal. Přistál, ukradl auto a vzal to rovnou na statek asi patnáct mil od pobřeží, který jsme, jak věděl, používali ke schůzkám. Dorazil tam asi deset minut před sigurmi. To je albánská tajná policie. Ti mohli dělat poradce i gestapu, to mi věř!"
"Takže jsi z toho vyvázl?"
"Jenom taktak a jenom dík Barzinimu."
"Chlapík!" ohodnotil ho Langley. "Co dělá teď kromě toho, že pohřbívá lidi?"
"Je to ten nejlepší hráč na kytaru, jakého jsem kdy v životě slyšel. Prodává zbraně Izraelcům, prodává zbraně Arabům. Pokud je mi známo, dodává je dokonce i Irům. Je to světoobčan, jak mi pořád tvrdí. Nedává přednost nikomu. Ta jediná věc, které by se nikdy nedotkl, jsou drogy. Měl synovce, co bral heroin a dost nepříjemným způsobem umřel."
"Takže je ještě k tomu sentimentální. To je opravdu zajímavá kombinace."
"Můžeš to tak formulovat. Jenom pro úplnost - člověka, co řídil obchod s drogami ve městě, kde ten chlapec žil, našli pověšeného na háku na místních jatkách. Někdo mu podřízl krk."
"Bože, to je krása!" Aspoň jednou se v Langleyho hlase ozval upřímný obdiv.

Zahnuli jsme na Piazza Praetoria a já rychle zaklepal na přepážku, která nás dělila od řidiče. Když mercedes zabrzdil, vystoupil jsem a zamířil doprostřed náměstí k neuvěřitelné barokní fontáně, obklopené vodními nymfami, tritony a nižšími bohy.
Langley mě dohonil a znovu nade mnou podržel deštník proti řinoucímu se dešti. "Co tě sem vylákalo?"
"Tohle," odpověděl jsem. "Vždycky jsem pro to měl slabost. Je to tak neuvěřitelně vulgární. Zrovna jako život - špatný vtip. Zbytek cesty už půjdu pěšky. Není to daleko."
Když jsem přecházel přes náměstí, ani jsem se neohlédl. Asi se musel vrátit, aby řekl řidiči, že má jet za námi, protože jsem dorazil skoro až na protější stranu, než mě dohonil.
Z deště byl teď opravdový liják, který bubnoval na dláždění, a Langley znovu podržel deštník nad námi oběma.
"A co budeme u všech všudy dělat teď?" zeptal se přátelsky.
"Šlapat v dešti," řekl jsem mu. "Vždycky jsem se rád procházel v dešti, už od té doby, co jsem byl kluk."
"A svět nechal někde venku," poznamenal. "Ten pocit taky znám."
Překvapilo mě to, nebo mě spíš znepokojilo zjištění, že bychom mohli mít opravdu něco společného. Pokoušel jsem se nedat to na sobě znát.
"Jenže život není takový, co?" Pokrčil jsem rameny. "Jak jsem říkal, je to spíš špatný vtip."
Padla na mě nevysvětlitelná deprese a myslím, že se to přeneslo i na něho. Aspoň se už nepokoušel o další konverzaci. Minuli jsme krásný starý chrám svaté Kateřiny, zahnuli na Via Roma a kráčeli k hlavnímu nádraží.
Via San Marco byla úzká dlážděná ulička; po obou stranách se tyčily staré čtyř a pětiposchoďové domy z osmnáctého století. Bylo to klidné místo, tak nějak odříznuté od hluku pouliční dopravy. O kus dál čekal u chodníku staromódní pohřební vůz tažený koňmi, zahalený do černého krepu; koně s černými chocholy na hlavách stáli v dešti. Kočí měl na sobě kabát s kapuci a na ní cylindr rovněž ověnčený černým krepem, jehož konce mu splývaly vzadu na šíji. Byl to obrázek, jaký jste mohli vidět na Sicílii dodnes, ale pravděpodobně nikde jinde na světě.
Čtyři muži v zástěrách ze zeleného sukna právě vynášeli ze dveří zdobnou rakev s pozlacenými držadly, aby ji naložili do vozu. Jeden z nich zavřel skleněné dveře a pokřižoval se. Kočí mávl bičem a koně se hnuli kupředu s chocholy kymácejícími se při každém kroku.
Nápis nad dveřmi byl diskrétní a prostý: ALDO BARZINI - POHŘEBNÍ SLUŽBA. Zlatý list na černém podkladě. Mercedes byl už u chodníku a my vstoupili do domu.
Hala byla obložená mahagonem a osvětlená svícemi. Ve výklenku na pravé straně stála soška svaté Panny, vážná a bez úsměvu, a vzduch byl ztěžklý vůní květin a kadidla. Byl to podivně nepříjemný pach, jako by chtěl něco zakrýt.
Zazvonil jsem malým mosazným zvonkem, který stál na stole. Slabě to zacinkalo a skoro okamžitě se bez sebemenšího hluku vynořil ze dveří napravo drobný vysušený mužíček ve staromódním černém obleku. Posunul si na nose brýle a nervózně zamrkal. "Čím mohu sloužit, signoři!"
Řekl jsem svou nejlepší italštinou: "Hledám signora Barziniho. Jde o osobní záležitost. Jsme staří přátelé."
Bezmocně pokrčil rameny. "Co vám mám říct, pane - zrovna jste se minuli. Každý týden nosí touhle dobou květiny na hrob svého zesnulého synovce na Kapucínský hřbitov na Monte Pellegrino."
"A kdy se vrátí?"
"Kdoví, signore. Za hodinu, možná za dvě. Třeba byste na něho mohli počkat."
"Proboha, jen to ne, starouši," řekl Langley spěšně. "Nemyslím, že bych ten smrad vydržel."
Vyjádřil jsem starému muži svůj dík, řekl jsem mu, že se ještě vrátíme, a honem jsme vyšli ven.

Hřbitov byl v dešti opuštěný, ale na vnějším nádvoří byla zaparkovaná žlutá alfa romeo s uniformovaným řidičem za volantem. Měl obličej zápasníka střední váhy, a když jsme s Langleyem vylezli z mercedesu, lhostejně se po nás podíval a pak se vrátil k časopisu, který četl.
"Je to Barziniho člověk?" zeptal se mě Langley, když jsme procházeli branou do vnitřního nádvoří.
"Nevím. Ještě nikdy jsem ho neviděl."
Arabská fontána se pokoušela soupeřit s deštěm, ale marně. Prošli jsme další branou a ocitli se na vlastním hřbitově. Nebyl příliš velký, byl obklopený cypřiši a celý prostor byl přecpaný fantastickými

pomníky, gotickými náhrobky a rodinnými hrobkami z mramoru a bronzu.
Nebylo těžké ho najít. Stál před černým mramorovým náhrobkem s bronzovými dvířky. Měl na sobě bílý nepromokavý kabát á la Burberry a klobouk proti dešti, což mě vůbec nepřekvapilo. Nakupovat všechno své oblečení v Anglii bylo jednou z jeho slabůstek.
Řekl jsem Langleymu, aby zůstal stát, zamířil jsem k Barzinimu a v tomtéž okamžiku vykročil zpoza pomníku po mé pravé ruce šofér, kterého jsem naposledy zahlédl za volantem alfy, s automatickou puškou v ruce.
Barzini se prudce otočil a já zvedl ruku a zavolal anglicky: "To jsem já, Aldo! Oliver Grant."
Okamžitě se usmál. "Olivere, chlapče, co je nového?"
Mluvil anglicky se silným americkým přízvukem - pozůstatek dětství stráveného v New Yorku, kam načas emigrovali jeho rodiče; jeho angličtina byla protkána podivným anachronickým slangem jako jazyk nějakého škváru z třicátých let.
Řekl šoférovi: "To je v pořádku, Luigi. Vrať se zpátky do vozu!"
Šofér hned vykročil, a když byl dost blízko, Barzini mě objal a s mlasknutím políbil na obě tváře, aby ukázal, že mě počítá k rodině.
Když mě od sebe odtáhl, ucítil jsem sílu jeho paží. "Vypadáš dobře, hochu. Kdes byl tak dlouho?"
"Tak porůznu," odpověděl jsem. "Ani ty nevypadáš o nic starší. Musíš mít portrét v podkroví nebo něco takového." Nechápavě se zachmuřil a já jsem honem dodal: "To nic, to je jenom takový anglický vtip."
Uhodil se pěstí do prsou a ušklíbl se. "Já jsem v pořádku. Nikdy jsem se necítil líp. Každou noc mám jinou holku."
Rozeřval se smíchem a vytáhl z kapsy laciné egyptské žváro. Bylo to opravdu obdivuhodné. Zdálo se, že prostě nestárne. I když měl ve zvlněném kníru tu a tam nějaké to stříbro, jeho obličej byl opálený a zdravý a zuby měl stejně špatné jako vždycky. Některé věci se prostě nemění.
Podíval se mi přes rameno na Langleyho. "Kdo je ten tvůj přítel?"
"To není žádný přítel, Aldo," opravil jsem ho. "Jsem v průšvihu. Ve velkém průšvihu."
Jeho tvář znehybněla a v očích mu zazářilo stejné světlo, jaké se odrazí od ostří zabijácké břitvy, když na ni dopadne paprsek. "A přišels za mnou, chlapče? To je dobře. To se mi líbí. Pověz mi o tom!"
Podal mi jeden z těch svých sprostých egyptských doutníků a pak jsme si sedli na okraj hrobu a já mu všecko vypověděl. Když jsem mluvil, Barzini stále znovu pozoroval Langleyho, který čekal na konci cestičky asi dvacet nebo třicet metrů od nás a schovával se pod deštníkem.
Když jsem skončil, řekl tiše: "A tohle je jeden z nich, tenhle pacholek?"
Přikývl jsem.
"O tom Stavrouovi vím," řekl. "Ve Spojených státech to byl u mafie pan Někdo, ale už není. Proč mě nenecháš, abych sebral pár přátel - zajedeme všichni dolů na Capo Passero a rozbijeme mu palici."
"To by nešlo," připomněl jsem mu. "Má moji sestru jako rukojmí. Musím udělat, co chce. Je to jediná cesta."
"A je to možný?"
"Myslím, že je."
"Dobrá." Povzbudivě se na mě usmál: "Vrátíme se ke mně a ty mi povíš, jak na to půjdem."
Nemyslím, že jsem už někdy v životě pocítil takovou úlevu; otočil jsem se a šel za ním po cestičce. Když jsme došli k Langleymu, jen se na mě ušklíbl. "Je všecko v pořádku, starouši?"
Barzini ho přejel pohledem. "Tak tohle je jeden z nich, tenhle holčičí mužskej?" Zavrtěl hlavou. "Matko Boží, kam to ten svět spěje?" Vzal mě pod paží, vůbec si už Langleyho nevšímal, a když jsme ušli pár kroků, prohlásil: "Víš, příteli, jsou dny, kdy bych si nejradši zalezl do jedné z těch svých rakví a přiklopil za sebou víko."

5. Zvláštní druh ženy

Zpátky do Palerma jsem jel s Barzinim v jeho alfě, a když jsme dorazili k jeho pohřebnímu ústavu na Via San Marco, zjistili jsme, že Langley nás předjel a že už čeká vedle mercedesu na chodníku.
"Tak tady jsi, starouši," řekl, když jsem vystoupil. "Co vás zdrželo?"
Na Barziniho to neudělalo vůbec žádný dojem. "Mně se ten člověk nelíbí," prohlásil. "Ten jeho úsměv je jak mosazná placka na rakvi. Víš určitě, že chceš, aby šlo to prase s námi?"

Aspoň projednou vypadal Langley, jako by nevěděl, co na to odpovědět. Promluvil jsem sám: "Je to bankéř, nezapomeň na to!"
"No dobře," odpověděl Barzini s nevolí a píchl prstem Langleyho do prsou. "Tak se chovejte slušně a držte hubu, jo?"
Následovali jsme ho do haly osvětlené svícemi; otevřel dveře na jejím konci a prošli jsme jakousi přípravnou. Ležely tu mrtvoly a na některých z nich pracovali funebráci. Většina mrtvol byla oblečená do nových oděvů a jejich obličeje byly pečlivě nalíčené, aby vzbuzovaly aspoň zdání života.
Barzini se na chvíli zastavil, aby něco poradil muži, který pracoval na obličeji asi sedmi až osmiletého děvčátka, a pak klidně pokračoval dál. Langley nevypadal zrovna šťastně a ani ve mně to všecko nevyvolávalo nadšení.
Ale věci pokračovaly rychle, protože když Barzini otevřel další dveře, ocitli jsme se v ohromné klenuté místnosti, spoře osvětlené a plné těžké vůně květin. Po obou stranách byly řady rakví, všechny obsazené. Ze vzdálenějšího konce místnosti vedly dřevěné schůdky do malé zasklené kanceláře. Barzini po nich svižně vyběhl a muž v uniformě, který seděl za psacím stolem, se zvedl, aby ho pozdravil.
"Tihle páni a já máme nějaké obchodní jednání, Guido," řekl mu Barzini. "Jdi a dej si něco k jídlu. Vrať se až za hodinu."
Guido zasalutoval a zmizel a Barzini za ním zavřel dveře. Langley civěl, fascinován hrůzou, skleněnými okny na řady mrtvol dole.
"Líbí se vám to?" zeptal se ho Barzini. "Nechtěl byste, abych vám tam taky našel nějaké místečko? Říkáme tomu čekárna. Překvapilo by vás, kolik lidí má patologický strach z toho, že by mohli být pohřbeni zaživa. Chtějí mít jistotu, a tak je tam nějakou dobu necháváme ležet. Všimněte si šňůry, která vede od každé rakve. Jeden konec je přivázaný ke zvonku a druhý k prstenu na ruce mrtvoly. Stačí sebemenší pohyb a zvonek okamžitě zazvoní. Proto tady musí být ve dne v noci služba."
Když to dopověděl, bylo ticho, a potom docela zřetelně zazvonil nad našimi hlavami jeden ze zvonků.
"Pro Boha věčného!" vykřikl Langley s nepředstíranou hrůzou na tváři; jeho ruka zajela do saka a vynořila se s pistolí Walther PPK.
Barzini se drsně zasmál. "A co myslíte, že byste s tím pořídil?" zeptal se a odstrčil mu pistoli hřbetem ruky.
Otevřel dveře a seběhl po schůdkách. Viděli jsme, jak přešel k jedné rakvi a prozkoumal její obsah. Zvonek znovu slabě zacinkal a Barzini se otočil a vrátil se zpátky.
"To nic. Ty zvonky jsou tak citlivý, že je rozezvučí i ten nejmenší pohyb mrtvoly."
Langleyho čelo bylo pokryté krůpějemi potu a v očích měl divoký pohled.
"Stane se to někdy doopravdy?" zašeptal.
"Loni dvakrát. Jedna ženská ve středních letech se v noci v rubáši posadila a začala ječet." Langleymu div oči nevylezly z důlků a Barzini ho poplácal po tvářích a s potěšením se ušklíbl. "Vidíš, Olivere, nakonec ani není takový drsňák, jak se tváří."
Posadil se na okraj psacího stolu a strčil si do pusy další z těch svých ohavných egyptských doutníků.
"Tak se do toho dáme. Jak to provedeme?"
"Dobrá," spustil jsem. "Dostat se tam není žádný problém. Můžeme tam dojet lodí pod záminkou, která bude pro všechny přijatelná."
"A věznice?"
"To už je jiná věc."
Popsal jsem mu ji dopodrobna, a když jsem skončil, zamračil se. "To zní jako druhý Fort Knox. A ty tvrdíš, žes našel cestu dovnitř?"
"Myslím, že jo. Skály ze strany od moře jsou vysoké asi padesát metrů a údajně neprostupné. Proto tam na hradbách nejsou nikdy víc než dva strážní."
"Chceš tím říct, že by se daly zlézt?"
"Kdyby byl někdo v pravou chvíli na hradbách, aby hodil dolů šňůru a vytáhl nahoru horolezecké lano. A budu k tomu potřebovat ještě nějaké číslo dvě, nejraději chlapíka, který se vyzná ve šplhání po skalách."
"Ale pořád ještě budeš muset propašovat dovnitř někoho, kdo bude v pravém okamžiku na hradbách," připomněl Langley. "Chci říct, že to prostě nejde. Nepustí do toho zatraceného hnízda civilistu ani na

práci."
"Ale jo, pustí." Otočil jsem se k Barzinimu. "Každý pátek večer posílá místní agent jménem Zingari, který teď pracuje pro nás, do věznice pár nákladďáků se ženskými, aby se vojáci povyrazili; je to se zvláštním souhlasem plukovníka Masmúdiho, který má vždycky první volbu a podle Zingariho si nikdy nevybere míň než dvě."
Zdálo se, že to Barziniho obveselilo. "Chceš tím naznačit, že by ten, kdo bude operovat zevnitř, měl být žena? Někdo, kdo by se tam dostal tak, že by se vydával za kurvu?"
"To by nemělo být tak složité. Jak jsem říkal, Zingari pracuje pro nás, a ten mi povídal, že musí pokaždé přivést pár čerstvých děvčat z Tripolisu."
Langley se divoce zasmál. "Proboha, Grante, copak žiješ někde v oblacích? Uvědomuješ si, co to tady požaduješ? Ženskou, která by dokázala projít jako kurva, byla ochotna tak jednat, kdyby došlo k nejhoršímu, a byla schopna si poradit se dvěma ozbrojenými strážnými na severní zdi!"
"Chce to výjimečnou ženskou, to musím přiznat," připustil jsem. "Ale je to ta jediná cesta, to mi věřte. Jediná škvíra v jejich bezpečnostních opatřeních. Jediná."
Barzini se chraptivě zasmál. "Mně se to líbí a je to tak akorát bláznivý, aby to vyšlo, ale jak jsi sám říkal, chtělo by to výjimečnou ženskou."
"A předpokládám, že vy zrovna o nějaký víte, co?" poznamenal Langley kysele.
Barzini si hluboce povzdychl. "Nemají žádnou víru - to je ta potíž s dnešními mladými lidmi." Otočil se ke mně. "Tenhle týden vystupuje v Tabu dívka jménem Angela Carterová. To je klub na pláži směrem k Romagnole. Můj nový obchodní zájem. První vystoupení začíná v sedm třicet. Dnes večer ti ji představím. Uvidíš, že je dost neobyčejná."
"Prima," souhlasil jsem. "To beru, ale co můj druhý požadavek?"
"Myslíš někoho, kdo je dobrý na skalní stěně?" zeptal se. "Horolezec a navíc někdo, kdo je ochotný podřezávat krky, to je neobvyklá kombinace." Zaváhal. "Zmínil jsem se ti někdy o svém synovci Ninovi, chlapci mého bratra?"
"Myslím, že ne."
"Dal se k odboji. Skoro tři měsíce žil jako bandita v horách Cammarata. Nakonec jsem na to kvůli jeho otci obětoval nějaký prachy a vykoupil jsem ho."
"A kde je teď?"
"To je ta potíž - už je zase na útěku. Tentokrát před mafií." Barzini si povzdychl a zavrtěl hlavou. "Nevěřil bys tomu, ale ten kluk si musel vybrat zrovna dceru kápa celé sicilské mafie, aby si na sebe poštval její rodinu. Nabídli deset tisíc dolarů tomu, kdo přinese jeho hlavu. Věř mi, od Guilianových časů nehledalo nikoho tolik chlapů."
"Podle toho, co říkáš, by byl docela rád, kdyby byl někde venku. Ale jak se s ním spojit?"
"Stačí telefon správné osobě."
Když zvedl sluchátko, v telefonu to cinklo a Langley divoce vyskočil. Barzini se zasmál. "Proč si to tam nezajdete zkontrolovat sám, pane Langley?"
Langley se na něho jenom bezmocně podíval a Barzini se smál, ještě když vytáčel číslo.

V den Všech svatých dostávají děti od mrtvých dárky a hroby jsou tu udržovány pravděpodobně v nejlepším stavu na celém světě. U společnosti, která se tak stará o své nebožtíky, nepřekvapí, že má v katakombách aspoň osm tisíc mrtvol. Ale v kapucínském kostele svaté Zity byla situace ještě zajímavější. Bylo to místo hojně navštěvované turisty a Barziniho informátor trval na tom, že se tam s ním musí setkat osobně, aby se ujistil, že mluví s tou pravou osobou, má-li mu prozradit, kde se zdržuje Nino. Když jsme tam dorazili, nebyl nablízku nikdo, jenom kostelník v umaštěné černé tunice, který zametal podlahu.
"Já počkám tady," řekl nám Barzini. "Vy dva se můžete zatím kouknout dolů. Uvidíte, že je to tam docela zajímavý."
Sešli jsme po několika schodech do vysokého sklepení - nesmírně vysokého sklepení. Myslím, že to byla jedna z nejhrůznějších podívaných, jaká se mi v životě naskytla. Police byly až nahoru nacpány vysušenými mrtvolami, které měly všechny kolem krku jmenovky. Některé z nich byly kostry, jiné měly

ještě maso na kostech, oči, které na nás upřeně zíraly, a chumáče vlasů na hlavě.
Honem jsme odtamtud vypadli a myslím, že když jsme to brali po schodech nahoru, byl Langley o zlomek přede mnou. Barzini stál uprostřed kostela a něco si poznamenával do kapesního zápisníčku.
"Vy zatracený parchante!" křikl na něho Langley.
"Vám se to nelíbilo?" Barzini pokrčil rameny. "Palermská aristokracie. Víte, že tam o nedělích chodí lidi a ukazují si navzájem svoje příbuzné?"
"K čertu s jejich morbidníma příbuznejma!" vybuchl Langley. "Co je s tím chlapem, co jste se tu měli setkat?"
"Myslíte kostelníka?" opáčil Barzini. "Už jsem s ním mluvil. Zrovna odešel. Nino na nás bude čekat v jedné trattorii na druhém konci vesnice Misilmeri na silnici do Agrigenta. Bude to bezpečnější až po setmění, a tak jsem to domluvil na desátou. Aspoň budeme mít dost času, abych vám představil Angelu Carterovou."
Otočil se, zamířil ven a my ho následovali, na hlavu poraženi.

Klub Tabu jste mohli slyšet už z dálky a parkoviště bylo navzdory tomu, že bylo tak brzy večer, skoro plné.
Jakmile jste se ocitli uvnitř, mohli jste stejně tak dobře být v Londýně, Paříži nebo Las Vegas. Výzdoba a světelné efekty jsou v takových místech všude na světě stejné, zrovna tak jako řízky z ledničky a hamburgry. Bylo tam kasino, které zřejmě dělalo dobré obchody, a nahoře na pódiu hráli tři muzikanti znamenitý moderní džez, ačkoli se nezdálo, že by jim někdo věnoval moc pozornosti.
Usadili jsme se u baru a poručili si pití. Barzini se podíval na hodinky. "Už brzo uvidíte, co jsem měl na mysli."
O chvíli později se ozval virbl a na jeviště vyšel konferenciér, aby ohlásil začátek show. Mělo to pozoruhodný účinek. Kasino se až na pár nejzatvrzelejších hráčů vyprázdnilo a všecko se to hnalo na sedadla.
Na pódiu vystřídal teď trio početnější orchestr a kdosi přezkoušel mikrofon. Chvíli nato zaviní konferenciér na buben a ohlásil ve čtyřech jazycích, že klub Tabu má tu čest a potěšení představit publiku slečnu Angelu Carterovou, která přijela do Palerma rovnou ze svého senzačního vystoupení v Moulin Rouge.
Zmizel v zákulisí a světla docela zhasla. Bodový reflektor vylovil ze tmy jednu z nejkrásnějších dívek, jakou jsem kdy viděl - dlouhé blond vlasy až po ramena, prosté zelené mini se skládanou sukní, černé punčochy a zlaté střevíčky s nesmírně vysokými podpatky.
Když se pustila do zpěvu, mohli jste si myslet, že se na svět vrátila Judy Garlandová. Stejný cit kdesi hluboko v hrdle, stejný způsob zalamování tónů, až jste měli dojem, že vám běhá mráz po páteři.
Začala se prodírat starými evergrýny. Mlžný den, Ta dáma je tulák, Jeden den v září - a za chvíli jí žrali z ruky, zvlášť muži, když vyšla na prkna vybíhající z jeviště nad hlavy diváků.
Otočil jsem se na Barziniho. "Poslyš, je fantastická, ale co bych si s ní měl sakra kromě té nejzřejmější věci na světě počít? V tom skotačení, co máme v plánu, by nevydržela ani pět minut."
"Tím bych si nebyl předem tak jistý," odvětil. "Určitě má některé neobvyklé kvality. Stejně tě s ní chci seznámit, a tak bude lepší, když půjdem dozadu. Už má na programu jenom jedno číslo."
Protlačili jsme se zástupem a prošli bez jakýchkoli potíží bočními dveřmi do zákulisí, protože Barziniho tu zjevně dobře znali. Jméno Angely Carterové bylo na dveřích jedné šatny v chodbě vzadu a my zůstali stát před nimi. Ještě pořád zpívala na pódiu, asi přídavek. Když skončila, posluchači se znovu pustili do řevu a dupání, ale tentokrát jim to nebylo nic platné. Hudba spustila rychlý foxtrot a okamžik nato se Angela objevila nahoře na schodech.
Když došla dolů, přihodilo se cosi překvapujícího. Najednou se k ní vrhli dva muži ve večerních oblecích, kteří tam postávali a tiše se spolu bavili.
Ten větší, přisprostle vypadající individuum, řekl italsky: "Fajn, bejby, dneska večer jdeš s námi."
"To je tutovka," řekl druhý a přejel jí rukou po sukni.
Oba byli zjevně hodně pod parou. Vykročil jsem kupředu, ale Barzini mě strhl zpátky, Angela Carterová se jim vyprostila a kopla vysokým kopem karate většího muže do brady; následek úderu ostrým

podpatkem byl zničující. Současně vrazila koleno druhému muži do břicha, a když se zlomil v pase, nabrala ho znovu do obličeje.
Její pohyby byly tak prudké, že jí blonďatá paruka sletěla z hlavy a odhalila docela staromódní vojenský sestřih. Angela Carterová byla muž.
Utíkal chodbou, svíral světlou paruku v ruce a klel velmi výraznou angličtinou.
"Dobrý večer, Angelo," řekl mu Barzini.
Carter se zastavil a podíval se na něho. "Co je na něm sakra dobrýho? Už toho mám plný zuby, aby mě každou noc omakávali ožralí chlapi. Dávám výpověď. Jestli mi můžeš nabídnout něco lepšího, pojď dál! Jestli ne, zmiz!"
Vešel do šatny, až mu sukně zavířila, a zabouchl za sebou dveře.

Barzini se zakřenil. "Jak jsem vám říkal, je to výjimečná ženská." Otevřel dveře a my vešli za ním.
Angelo Carter seděl u stolku se zrcadlem a vytáčel telefonní číslo. Z koutku úst mu visela cigareta.
Barzini mu ji připálil a Carter začal mluvit rychlou, plynnou italštinou s nějakou dívkou, které říkal Rosanno, a sděloval jí, že se u ní zastaví hned po půlnoci.
"Jeho matka byla Italka, to vysvětluje toho Angela," poznamenal Barzini. "Otec byl Američan."
Angelo praštil sluchátkem, sáhl po láhvi skotské a nalil si do sklenice asi na tři prsty.
Barzini se ho zeptal: "Takže uděláš ještě druhou show?"
"Jenom proto, že jsem ti dlužnej," odvětil Angelo. "Ale potom konec. Konečnej a definitivní." Spolkl polovinu své whisky a podíval se na Langleyho a na mě: "Oč tady jde? Noc otevřených dveří?"
"Chtěl bych ti představit svého dobrého přítele, majora Granta," řekl Barzini. "Máš s ním hodně společného."
"To teda nemám," prohlásil Angelo rezolutně. "Rozhodně ne s nějakým majorem, o kterým jsem nikdy neslyšel."
"Oba jste byli ve Vietnamu."
Angelo se zrovna chystal dopít svou whisky. Místo toho se zastavil a zkoumavě si mě prohlídl.
"Vy jste byl ve Vietnamu? U který jednotky?"
"U zvláštní výkonné."
"Pro Krista!" Otočil se k Barzinimu. "To byla vojenská pobočka mafie. Jsi ve špatný společnosti, Aldo."
"Angelo byl u Zelených baretů," vysvětloval mi Barzini. "Jestli jsem to správně pochopil, pěkně podřezávali krky, že, Olivere?"
"Říká se to o nich." Zapálil jsem si cigaretu a řekl jsem Angelovi: "Od Mekongu je to sem pořádný kus cesty."
"Nechtě toho, kamaráde! Když jsem byl ve vojenským špitálu v Saigonu, udělal jsem jednou jen tak pro legraci tohle číslo při show naší jednotky. Tehda jsem to myslel jako jediný vystoupení a teď, o tři roky pozdějc, tady stojím jako miláček evropskýho publika!" Zavrtěl hlavou. "Ne, Aldo, tu druhou show ještě pro tebe udělám, ale potom už mě v sukních nikdy neuvidíš."
Hodil do sebe zbytek whisky a Barzini vzal láhev a nalil mu další.
"To je škoda, Angelo, protože bych měl pro tebe novou smlouvu s opravdu výbornými podmínkami."
"Ty jsou vždycky výborný," ušklíbl se Angelo kysele.
"Dvacet tisíc dolarů," pravil Barzini. "Za jediné vystoupení."
"Děláš si ze mě legraci," obvinil ho Angelo. "Co mám udělat? Někoho zabít?"
"Pravděpodobně."
Následovalo dlouhé ticho. Angelo se přestal usmívat, podíval se na Langleyho a na mě a potom zase na Barziniho.
"To myslíš vážně?"
"Samozřejmě."
Angelo promluvil rychlou italštinou: "Kdo jsou ti chlapi? A oč jde?"
"Zbytečně se namáháš," upozornil ho Barzini. "Oba mluví italsky."
"Hleďte, my po vás nechceme, abyste vyloupil banku," vložil jsem se do řeči. "Jenom abyste pomohl někoho dostat z libyjského lapáku."

Angelo vyskočil a jednou rukou si přejel pod krkem. Kývl směrem na Barziniho. "Tady tomu důvěřuju, ale vás dva neznám. Ven!"
Reagoval jsem na Barziniho přikývnutí tím, že jsem otevřel dveře a vystrčil Langleyho na chodbu. Byl uražený a dal to na sobě znát.
"Kdybych to dirigoval já…"
"Jenže to nedirigueš," přerušil jsem ho. "Takže mě tvůj názor vůbec nezajímá."
Zlostně se odšoural stranou a já se opřel o zeď vedle dveří a čekal; zevnitř zaznívalnezřetelný zvuk hlasů. Myslím, že mě ani na okamžik nenapadlo, že by Angelo mohl odmítnout, a to nejen proto, že jsem důvěřoval Barziniho přesvědčovacím schopnostem. Ten chlapec byl zralý pro změnu, tak to prostě bylo. Byl stejně jako já příliš dlouho v díře. Bylo nepravděpodobné, že by odmítl jakoukoli šanci, aby se z ní vyhrabal.
Dveře se najednou otevřely a Barzini mi pokynul: "Pojď dovnitř!"
Angelo stál u stolku s líčidly a ještě pořád neměl na hlavě paruku. Chvíli bylo ticho a potom zvedl sklenici. "Asi jsem blázen, ale ať žije zločin!"
Zaplavila mě vlna nesmírné úlevy, ale než jsem stačil cokoli říct, Barzini se podíval na hodinky. "Musíme sebou hodit, jestli se máme dostat včas na druhý konec Misilmeri." Obrátil se na Angela. "Až skončíš druhé vystoupení, sejdeme se u mě na Via San Marco."
"Nic takového," bránil se Angelo. "Mám rande s jednou velice ochotnou dámou."
"Bude muset počkat."
"Jenže jde o to, jestli můžu počkat já."
"Asi to záleží na tom, co se pokoušíte dokázat," vmísil se do hovoru Langley.
Angelo ho sjel pohledem a jeho oči pod umělými řasami byly studené. "Já nic dokazovat nepotřebuju. Ale jak je to s vámi?"
Langley udělal krok kupředu; jenže Barzini ho chytil za paži, otevřel dveře a vystrčil ho ven.
"Tak teda kolem půlnoci," řekl Angelovi. "Počkáme na tebe."
Zavřel dveře a já se otočil k Langleymu, který stál s rukama hluboko v kapsách a rozkročenýma nohama opřený o zeď. Řekl jsem mu: "Ty se tu akorát vezeš s sebou, to je všecko, a tak nech radši hubu zavřenou! Jestli si ji ještě jednou takhle otevřeš, osobně ti ji zavřu."
A zase udělal něco nečekaného - mile se usmál. "No jo, díky, starouši! Budu se snažit si to pamatovat. Opravdu." Otočil se, zamířil ven a my jsme šli za ním.

Nechali jsme alfu romeo nápadně zaparkovanou před pohřebním ústavem na Via San Marco a vyšli ven zadním vchodem. Barzini nás spěšně provedl spletí úzkých uliček, až jsme se nakonec vynořili za hlavním nádražím, kde na nás čekal Langleyho šofér s mercedesem. Rychle jsme si vlezli dovnitř a vyrazili jsme.
"Myslíš, že to stačí?" zeptal jsem se.
"Ta moje žlutá alfa je jedno z nejznámějších aut v celém Palermu, někdo by mě v ní mohl sledovat. Všichni vědí, že jsem Ninův příbuzný. Ne že by se mafie pokusila něco proti mně osobně podniknout, to jistě chápeš; to by si rozmysleli. Ale chtějí dostat toho kluka." Pokrčil rameny, zřejmě bez velkých starostí. "Uvidíme."
Ještě pořád pršelo a na silnici do Agrigenta nebyl velký dopravní ruch. Leda tu a tam pár skupin vesničanů, kteří šli do Palerma, aby si už teď zajistili dobré místo na zítřejší trh. Staré ženy v dlouhých sukních a šátcích přes ramena, koše na hlavách -podivné středověké postavy kráčející za těžce naloženými osly. Zdálo se, že se tu nic nemění, a mě to nevysvětlitelně skličovalo.
Ulice v Misilmeri byly prázdné, jenom vinárna dělala, jak se zdálo, dobré obchody, ale lidé seděli při tom dešti uvnitř. Už nějaký čas jsme měli za zády světla a Barzini se naklonil dopředu a řekl řidiči, aby zpomalil. Kolem nás se přehnal dobytčí nákladňák a zmizel v noci.
"Dobrá!" Uvolnil se a opřel se zase dozadu. "Už jsme skoro tam. Máš zbraň?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Nemám."
"Zkus si tohle!" Podal mi osmatřicítku Smith & Wesson a otočil se k Langleymu.
"V pořádku, starouši," ujistil ho Langley. "Čekáte nějaké potíže?"
"To dělám vždycky," odpověděl mu Barzini. "Právě proto jsem ještě tady."

Znovu se naklonil dopředu, dal řidiči další instrukce a o chvíli později jsme zahnuli na nedlážděnou cestu a začali stoupat piniovým hájem.
Trattoria byla na vrcholku kopce mezi stromy, typická venkovská hospoda, chudé místo obehnané hroutící se zídkou. Projeli jsme klenutým vjezdem. Jak to vypadalo, byla tu kdysi normální zahrada, ale už před lety ji nechali zpustnout a rozrůst se až k samé hospodě.
Zastavili jsme na dvorečku pod schody vedoucími nahoru na terasu. Tam byly dveře otevřené dokořán a ven jimi proudilo světlo. Kdosi tam hrál na kytaru, čímž nemám na mysli, že by jen tak brnkal. Práce jeho prstů byla docela obdivuhodná.
Langley řekl s nepředstíraným údivem: "Pane na nebi, není to Bach?"
"Fuga g-mol," řekl Barzini. "Původně složená pro loutnu a přepsaná pro kytaru v a-mol. Oblíbený kousek velkého Segovii." Okamžik naslouchal a pak přikývl. "Dělá pokroky."
Když jsme vystupovali po schodech nahoru, hra zmlkla. Barzini nás vedl do velké čtvercové místnosti s trámy na stropě. Bylo tu pár hrubých dřevěných stolů s lavicemi a zinkem pokrytý pult, na němž ležela kytara.
Hostinský, shrbený starý muž ve špinavé bílé zástěře, zrovna nesl víno dvojici mužů, kteří seděli ve vzdálenějším rohu; byly to drsně vypadající exempláře, typičtí mladíci, jaké můžete ještě potkat ve vnitrozemí - rysy zhrublé a zesurovělé dřinou, obnošené a vyspravované šaty, děravé boty, plátěné čepice. Kolem pasu měli opasky s náboji. Jeden držel pušku položenou přes kolena, druhý měl tu svoji na lavici hned u ruky. Mohli to být hajní z některého z velkých panství, ale nepovažoval jsem to za pravděpodobné.
Langley s rukou na kapse zaujal postavení u dveří, já následoval Barziniho k pultu a nedbale jsem se o něj opřel tváří k nim. Nehybně na nás hleděli a chvíli bylo ticho. Potom se přišoural starý muž a otřel jeden stůl mokrým hadrem.
"Čím posloužím, signori?"
Barzini sebral kytaru, trošku doladil strunu E a začal hrát Bachovu fugu. Bylo to opravdu neuvěřitelné. Jestliže bylo to, co jsem slyšel před chvílí, dobré, pak byla jeho hra podle všech měřítek skvělá. I oba tvrdí hoši v koutě poposedli a zbystřili pozornost.
Barzini přestal hrát a zavolal: "Kolikrát ti to mám říkat, Nino? Čtvrtým prstem v téhle pasáži, ne třetím. U tebe to je, jako bys pokaždý šlápl na brzdu."
Vyšel dveřmi vedle pultu - štíhlý, šlachovitý mladý muž ve spravovaném manžestrovém obleku a kožených kamaších, s karabinou přes rameno a prstem na spoušti. Tvář pod plátěnou čepicí byla bezstarostná a navzdory týdennímu strnisku docela hezká.
"Ahoj, strejdo Aldo," řekl. "Co tě zdrželo?"
Barzini roztáhl paže, Nino položil pušku na pult a oba se objali.
"Bože, ty ale smrdíš jako prase, chlapče!" Barzini ho odstrčil od sebe. "Ještě dobře, že už nežije tvoje máma, aby tě takhle viděla."
"A cos čekal?" pokrčil Nino rameny. "Takhle žiju už celý týden."
Hospodský přinesl láhev vína a sklenice. Když naléval, Barzini řekl: "Už to máš za sebou. Přišel jsem tě odtud odvézt. Potřebuju tě."
Ninova ruka se sklenicí se zastavila. "To jako myslíš, že už jsi všecko urovnal?"
"Bohužel ještě ne, ale mám pro tebe práci."
"Snad ne kšeft?" zasténal Nino. "Víš, že nemůžu všecky ty mrtvoly ani vidět."
Barzini se znechuceně otočil ke mně. "Už víš, koho myslím tou dnešní mládeží? Zabíjet, to mu nevadí, pokud se potom nemusí koukat na mrtvoly!" Šťouchl do Nina, až mu sletěla čepice z hlavy. "Ty nevděčníku! Tohle je můj přítel, major Grant. Pomůžeš mu dostat někoho ven z lapáku." Poplácal ho po lících. "Jestli budeš hodný chlapec, koukají z toho i nějaký prachy."
Nino si znovu nasadil čepici. "Co budu muset dělat?"
"Vylézt v noci po skále," řekl jsem mu. "Padesát metrů vysoko."
Zašklebil se. "Tak to mám rád. To mi zní určitě jako lepší návrh než tamto." Vyprázdnil svou sklenici a hodil ji za pult. "Pojďme!"
"Vždycky zapomínáš na svoje závazky," zavrtěl Barzini hlavou. "Ti tvoji chlapci - hlídali tě dobře?"

"Vlastní máma by to líp nedokázala."
Barzini přešel k oběma chlapcům u rohového stolu. Peníze přešly z rukou do rukou a pak se vrátil k nám.
"Dobrá, můžeme odtud vypadnout."
Ještě pořád hodně pršelo a déšť svištěl mezi stromy na zahradě, když jsme vyšli na terasu a zamířili s Barzinim v čele po schodech dolů k mercedesu.
Řidič vystoupil, aby nám otevřel zadní dvířka, když se na druhé straně cesty cosi pohnulo, jako by se křovím prodíral vítr, a objevila se hlaveň pušky.
Bůhví, po kom šel, patrně po Ninovi, i když jsem si s tím momentálně nelámal hlavu. Srazil jsem kopancem Barziniho na stranu, vytáhl jsem Smith & Wesson a třikrát jsem vypálil jedním z těch okamžitých reflexů, které byly plodem mnoha let tvrdého života.
Z křoví vypadl jakýsi muž a zůstal ležet tváří k zemi. Všichni zalehli a Barzini tiše zašeptal: "Bude tu někde ještě jeden."
Přesunul jsem se za kufr mercedesu a skočil do křoví, ale zakopl jsem přitom o větev a dopadl tvrdě na zem. Hned jsem se začal převracet, protože instinkt mi napověděl, že jsem se dopustil zlé chyby, a pokoušel jsem se zvednout.
V tomtéž okamžiku vykročil zpoza stromu muž s automatickou pistolí v ruce. Měl na sobě černý pršiplášť a klobouk se širokou střechou, takže jsem mu toho z obličeje moc neviděl; to byla škoda, protože jsem byl vždycky zvědavý, jak vypadá smrt. A potom mu klobouk vyskočil do vzduchu, když mu kulka prorazila díru mezi obočí. Další mu rozdrtila čelist. Odlítl od stromu a padl na obličej do vysoké trávy.
Když jsem se otočil, stál tam nahoře na schodech Langley v dokonalé rovnováze, s nohama rozkročenýma a pistolí Walther PPK v obou rukou. Postoupil jsem kupředu a on ji zvolna sklonil.
"Můžeš mi poděkovat, starouši," řekl klidně.
"Proč bych to dělal? Nestřelils ho kvůli mně," odvětil jsem.
"Na tom něco je."
Zastrčil pistoli do kapsy, zrovna když se oba chlapíci z hospody přidali k Ninovi a Barzinimu, aby si prohlídli těla.
Barzini se vrátil k mercedesu. "Jednoho z nich znám. Je to Cerda, pistolník mafie. Ten druhý je pro mě nový. Až budeme pryč, Ninovi přátelé je už odklidí pod kytičky." Zavrtěl hlavou a řekl pochmurně: "Ale bylo to o chlup."
"Nakonec to dobře dopadlo," upozornil jsem ho.
"Díky tobě."
"A Langleymu," připomněl jsem mu.
"To je pravda." Otočil se k Langleymu a neusmíval se, když pravil: "Vidím, že si na vás přece jen budu muset dávat pozor."
"Jestli můžu ještě s něčím pomoct, stačí říct," řekl Langley a vlezl si do mercedesu vedle šoféra.
Barzini zavolal na Nina, který si přisedl k nám dozadu. Zpátky jsme jeli stejnou cestou. Když jsme zahnuli na hlavní, poznamenal Barzini: "Museli být v tom dobytčím náklaďáku, co nás předjel před Misilmeri. Prohnaní darebáci!" Povzdychl si. "Už stárnu."
"Copak nestárnem všichni?" opáčil jsem. "Před pěti roky bych byl sundal oba sám. Dneska, nebýt Langleyho, bylo po mně."
Byla to myšlenka, ze které člověk vystřízlivěl.

Těsně před půlnocí jsme dorazili zpátky na Via San Marco. Když jsme vešli do vstupní haly, vynořil se ze své drobné místnůstky starý recepční, v mihotavém světle svíček vypadal jako duch.
"Nějaký pán na vás čeká, signore Barzini," řekl. "Usadil jsem ho ve vaší kanceláři."
"Copak nejde nikdy domů?" zeptal jsem se, když zmizel.
Barzini pokrčil rameny. "Proč by to dělal? Líbí se mu tady."
Otevřel mahagonové dveře na konci chodby a vedl nás do své kanceláře. Byl to krásný pokoj, stěny obložené růžovým dřevem a na podlaze koberce od zdi ke zdi, aby ztlumily všechny zvuky. Hezký mladý muž v dost nápadném bílém pršiplášti a tvídové čapce seděl s nohama na psacím stole a kouřil něco, co

asi byl jeden z nejlepších Barziniho doutníků.
Vstal. "Kde jste se tak dlouho zdrželi? Říkal jsem ti, Aldo, že mám rande."
Teprve když promluvil, uvědomil jsem si, že je to Angelo Carter. Změna byla opravdu neuvěřitelná. Byl sotva k poznání.
"Dobře, dobře," odbyl ho Barzini. "Snad může ještě půl hodiny počkat, ne?" Sundal si plášť a pak se otočil ke mně. "Tak tedy, Olivere, máš slovo. Co všecko budeme potřebovat?"
"Pro začátek dobrý rychlý člun," spustil jsem. "Něco, co udělá bez potíži pětadvacet až třicet uzlů za hodinu, jako byl ten, co jsme ho použili při útěku z Albánie."
"Palmyra," usmál se. "Je zrovna tady v palermském přístavu. S tím nebudou žádné problémy. Co dál?"
"Ten muž Zingari, co jsem ti o něm povídal. Operuje ze Zavije, která je asi patnáct mil od věznice. Říkal mi, že v půli cesty mezi nimi je malá rybářská vesnička jménem Gela. Půltucet domků, stará kamenná hráz a pár rybářských člunů na lov tuňáků. Použijeme jí jako základny."
"Budeš potřebovat nějakou zástěrku," upozornil Langley.
Přikývl jsem. "Právě o to jde. Chci povolení k archeologickému průzkumu té zátoky, které budete asi muset získat od Libyjského velvyslanectví v Římě. Stavrou musí zatahat za pár špagátků. Myslím, že to nebude nad jeho síly."
"Co tam budeme jako hledat?" zeptal se Angelo.
"Římský vrak," odvětil jsem. "To by mělo znít dost pravděpodobně. Celá oblast je jich stejně plná."
"Což znamená potápěčskou výzbroj," poznamenal Barzini. "To by taky nemělo dělat žádné těžkosti. Na Palmyře je jí víc než dost."
"Nejen to. Chci tři čtyři římské džbány na víno. Znáte ten druh. Typické amfory, co ležely šestnáct nebo sedmnáct století na dně moře. Pokud možno obalené mořskými lasturami. Slyšel jsem, že je každou chvilku vytáhnou rybáři u Marsaly ze svých vlečných sítí."
"Dokonce je teď prodávají turistům ve starožitnictvích," upozornil Barzini.
"Budeme taky potřebovat libyjské vojenské uniformy, a protože teď dostávají to své železářské zboží z Ruska, znamená to samopaly AK." Začal se usmívat a já dodal: "Jo, já vím - podivnou shodou okolností jich máš plné skladiště. Kam mají namířeno - do Belfastu nebo na Bahrajn?"
"Kdy chceš vyrazit?" vmísil se do hovoru Langley.
"Jestli propásnem tenhle pátek, budeme muset čekat další týden. A to by mohlo být pozdě. Dneska je pondělí. Mohli bychom mít pohromadě všecko, co potřebujeme, a člun v Capo Passero do středečního rána?"
"Nevím, proč ne," odpověděl Barzini.
Otočil jsem se na Langleyho. "To znamená, že pokud to dovolí počasí, můžeme být v Gele ve čtvrtek v noci."
"Ovšem za předpokladu, že všecko půjde podle plánu," pravil.
Pokrčil jsem rameny. "Právě to dodává životu vzrušení, ne? Hned ráno bys měl zajet zpátky za Stavrouem, informovat ho o tom všem, posadit Zingariho na nejbližší letadlo do Tripolisu a povědět mu, aby na nás ve čtvrtek večer čekal v Gele."
"A co ty?"
"Mám co dělat tady. Přijedu člunem."
Myslel jsem, že se bude přít, ale Angelo se netrpělivě vmísil do řeči: "Už můžu jít?"
"No dobře," řekl Barzini. "Vytřes z ní třeba duši z těla, ale ráno v osm ať jsi zase tady, nebo ti uřežu obě uši."
Angelo se vypařil. Nino, jakkoli to bylo k nevíře, chrápal v křesle v koutě. Barzini zoufale rozhodil ruce. "Tak mi povězte, co s nimi můžeš dělat!" Tvář se mu vyjasnila, jako by si najednou na něco vzpomněl. "Poslouchej, Olivere, mám něco, co by tě mohlo zajímat. Novou pistoli. Ukážu ti ji."
Sundal ze svého řetízku klíč a odemkl dvířka v rohu. Otočil vypínačem a my jsme ho následovali po několika dřevěných schůdcích do dlouhé vybílené chodby.
Sáhl po dalším vypínači a osvětlil řadu terčů na vzdáleném konci, které představovaly střílející vojáky neurčitelné národnosti, potom otevřel zásuvku stolu u zdi a vytáhl z ní plechovou krabici. Ať už bylo na ní napsáno cokoli, bylo to rusky.

"Stečkin," řekl. "Opravdová automatická pistole. Nejlepší, jakou jsem od dob mauserovek viděl. Po všech stránkách lepší než browning. Dokonce se z ní dá střílet i docela automaticky."
Když jsem otevřel krabici, Langley se ke mně přidal. Stečkin byl v dřevěném pouzdře, a když jsem jej vyndal, viděl jsem, že alespoň vzhledem se podobá browningu.
"Kalibr dvě celé čtyři, zásobník na dvacet nábojů," řekl Barzini. "Zatraceně dobrá zbraň, zvlášť když použiješ dřevěné pouzdro jako pažbu. Dobrý střelec prý z ní zasáhne terč ve velikosti člověka až na sto padesát metrů."
"To je teda výzva," prohlásil Langley. "Můžu, starouši?"
Potěžkal pistoli napřed v pravé a pak v levé ruce a nakonec to zkusil oběma rukama najednou.
Barzini mu podal zásobník. "Pojistka je na levé straně, poloautomatika uprostřed a automat nahoře."
Langley pečlivě zamířil a prostřelil hlavu na prvním terči a pak vypálil v rychlém sledu pět ran a pětkrát zasáhl oblast srdce, tři střely těsně vedle sebe a další dvě maličko k okraji.
"Není špatný," řekl. "Ale mám dojem, že by spoušť potřebovala trošku povolit."
Přešel na automatiku a zasypal druhý terč vším, co zbylo v zásobníku. Potom se otočil a beze slova mi zbraň podal.
Barzini mi dal další zásobník a já znovu nabil, zamířil a vypálil půltucet ran na třetí terč. Jednou jsem zasáhl okraj srdce a zbytek střel byl v oblasti ramene s výjimkou jediné, která, jak se zdálo, docela minula.
Langley zavrtěl hlavou. "Zřejmě dneska nemáš svůj den, co? No nic, radši už půjdu svou cestou."
Zamířil ke dveřím a Barzini ho zarazil: "Hej, chlapečku, nezapomněl jste na něco?"
Langley se usmál, vytáhl z náprsní kapsy obálku a hodil ji na stůl. "Já už myslel, že si o to ani neřeknete. Tak nashle, starouši."
Vyšel po schůdkách nahoru a hvízdal si přitom mezi zuby. Dveře se za ním zavřely. Barzini vytáhl šek a prozkoumal ho.
"Kdybych byl na tvém místě, hned ráno bych si ho dal proplatit."
"Pověz mi něco - ty řeči předtím ve voze o tom, jak stárneš, a teď tohle - necháváš Langleyho, aby si z tebe dělal blázny."
"Aspoň si myslí, že má navrch," pokrčil jsem rameny. "Co to může uškodit, když se cítí dobře?"
Vystřelil jsem třikrát tak rychle, že pro každého jiného než odborníka to muselo znít jako jediný výstřel, a zasáhl jsem oba zbývající terče mezi obočí.
Položil jsem pistoli na stůl a kývl. "Jo, je to fakt pozoruhodná zbraň. Připomeň mi, abychom jednu vzali s sebou."
Prošel jsem kolem něho a vystoupil po schodech nahoru.

6. Pravidla hry

Do podkovovité zátoky pod vilou na Capo Passero jsme připluli ve středu zrovna před polednem.
Z Palerma jsme vyrazili o půlnoci a při své cestě na západ kolem Marsaly Sicilským průlivem a přes záliv Golfo di Gela jsme měli znamenitou plavbu.
Uprostřed zátoky byla ke dvěma bojím připoutána cessna, a když jsme mířili ke kamennému molu, sjel po nedlážděné cestě dolů landrover, což mě nepřekvapilo. Předpokládal jsem, že nás už delší dobu sledují z hradeb.
Barzini byl v kormidelnické budce, a když jsme narazili na molo, Nino a Angelo přidrželi Palmyru a já přeskočil přes zábradlí s lanem v ruce. Omotal jsem je kolem sloupku a zrovna v té chvíli vystoupil z landroveru Langley následován Gatanem a šel k nám.
"Ahoj, starouši! Jak to jde?"
Gatano měl obličej samý šrám a na levé tváři pár stehů; všecko to přispívalo k tomu, že vypadal ještě ošklivější.
"Kdo to je, ten tvůj kamarád?" zeptal jsem se.
Gatano držel v ruce automat a tvářil se tak, že jsem na okamžik myslel, že ho použije.
"Vidím, že máš pořád jarní náladu," poznamenal Langley. "Starý pán chce vidět tebe a Barziniho. Ostatní můžou počkat tady."
"Jak si račte přát." Otočil jsem se a podíval se na Barziniho, který zrovna vypnul motor a vyklonil se

z okénka kormidelnické budky. "Rozkaz Jeho Veličenstva, Aldo. Jdeme na audienci."
"To je hezký," řekl a vyšel na palubu.
V pouzdře na levém boku měl osmatřicítku Smith & Wesson pažbou napřed.
Langley poručil: "Tohle nechtě tady!"
Barzini pokrčil rameny, vytáhl pistoli z pouzdra, naklonil se do kormidelnické budky a upustil zbraň na stolek s mapami.
Langley se otočil ke mně. "A co ty?"
Beze slova jsem zvedl ruce. Stejně mě prohledal, ale vynechal místo, které považují odborníci za nejlepší k ukrytí zbraně - na kříži v košili zastrčené do kalhot. Ne že bych tam zrovna něco měl, ale bylo to vážné opomenutí a v souvislosti s Langleym mi poskytlo námět k zamyšlení.
Ustoupil zpět, očividně uspokojen. "Dobrá, starouši, můžeme jít."
Gatano zůstal na molu; posadil se na sloupek k uvazování lodí s automatem přes kolena. Barzini a já jsme si vlezli dozadu do landroveru a Langley se vsunul za volant.
"Jak se daří mé sestře?" zeptal jsem se, když jsme vyrazili.
"Prima, starouši." Usmál se tak, že to vypadalo jako upřímný úsměv. "Je to milé děvče. Většinu času cvičí na klavír. Je dokonale šťastná. A Simona s ní tráví hodně času."
"Plus Frau Kübel a její dobrman?" řekl jsem. "To je hezké. Chybí už jenom Charles Lutwidge Dodgson a mohli bychom všichni vyrazit na idylické odpoledne k řece."
"Dodgson?" Barzini vypadal zmateně. "Kdo to sakra je, ten Dodgson?"
"Lépe známý jako Lewis Carroll. Alenka v říši divů a tak," vysvětloval mu Langley. "Nelamte si s tím hlavu! Náš přítel má dneska žertovnou náladu, toť vše."
Zabrzdil na dvoře. Vystoupili jsme a vydali se zahradou na nejvyšší terasu. U zdi stál Stavrou a díval se dolů do zátoky. Na okamžik se mi popletl čas a já pocítil jakési bezdůvodné zamrazení. Bylo to, jako by se nic nebylo stalo, jako by byl ještě pořád ten první den, kdy mě vyvedli z díry. Stůl byl prostřený k obědu, v kbelíku čekaly láhve zibbiba, číšník byl ve střehu a Moro a Bonetti stáli bok po boku ve stejných rybářských svetrech se založenýma rukama.
Stavrou se otočil a podíval se na nás. "Tak tohle je pan Barzini?" zeptal se. "Máte solidní loď, signore. Gratuluju vám."
Hnul se na svých dvou berlích kupředu a číšník mu pomohl do křesla a nalil mu sklenici vína. Ochutnal je, spokojeně přikývl a vzhlédl ke mně.
"Tak co, pane, jak pokračujete?"
"Chci vidět svou sestru," řekl jsem. "To především."
Bez nejmenšího zaváhání kývl na Langleyho. "Dobrá. Justine, pět minut."
Langley zamířil branou do zahrady a já ho následoval. Tentokrát nezaznívala nikde žádná hudba, ale slyšel jsem, jak se Hanna kdesi směje a jak štěká pes.
Stanuli jsme u nízké zídky a podívali se dolů do níže položené zahrady. Hanna seděla na dece na zemi, Simona vedle ní. Házela míč dobrmanovi, který se za ním dychtivě honil a přinášel jej zpátky. Frau Kübel seděla na kamenné lavici a pletla.
"To je zvláštní, jak si ji ten pes oblíbil," poznamenal Langley. "Vůbec to nechápu."
Simona se podívala nahoru a uviděla nás. Přestala se usmívat a vstala. Zřetelně jsem slyšel, jak sejí Hanna ptá, co se děje.
Langley mě zatahal za rukáv. "Tak tady ji máš, starouši. Ale radši se už zase vrátíme. Nechceme ho dráždit, že?"
Nedalo se na to mnoho říct, a tak jsem se otočil a šel zpátky na terasu, kde jsem našel Stavroua a Barziniho s hlavami skloněnými nad britskou námořní mapou libyjského pobřeží od Cap Bon po Tobruk.
Stavrou vzhlédl. "Už jste tady? Tak to vyklopte!"
"Máte to povolení z Libyjského velvyslanectví k archeologickému potápění?" zeptal jsem se ho.
Langley vytáhl velkou hnědou obálku, ze které vylovil impozantní dokument s neméně než čtyřmi voskovými pečetěmi.
"Stálo to prachy," řekl. "Tak na to dej pozor!"
Naklonil jsem se nad mapou. "Pokud vyrazíme dnes večer, můžeme být ve stejnou dobu ve čtvrtek

v Gele. Potřebuju jedině Zingariho. Jestli nás nechá na holičkách, jsme vyřízení."
"Nenechá," ujistil mě Stavrou. "Na to mu platím příliš mnoho. Ale povězte mi všecko od začátku."
"Dobrá. Přijedeme do Gely jako podmořští archeologové, kteří hledají v zátoce římský vrak. Máme s sebou pár amfor, které hodíme za tmy přes palubu a příštího dne je vytáhneme, aby to viděla celá vesnice. To by mělo všem stačit."
"A útok na věznici?" vyptával se Stavrou. "Co se tam bude dít?"
"Předpokládám, že už vám Langley řekl o Angelu Carterovi." Stavrou přikývl a já pokračoval: "Vejde do věznice, jak bylo domluveno. Až bude vevnitř, bude jeho jediným cílem dostat se na severní hradby a zneškodnit oba strážné."
"To mi připadá jako pořádně těžký úkol."
"Ale ne pro Cartera. Byl u Zelených baretů. Bude mít s sebou šňůru, kterou spustí dolů. Já budu čekat s Ninem dole pod skálou. Ke šňůře přivážeme lano, které Carter vytáhne nahoru. Potom vyleze Nino, který je na tyhle věci odborník, spustí mi druhé lano a spolu s Carterem mě vytáhnou nahoru."
"Dobrá, předpokládejme, že to všecko vyjde."
"Carter se převlíkne a ve vojenských uniformách půjdeme docela veřejně do velitelova domu. Plukovník Masmúdi má slabost pro ženské, což značí, že bude v pátek v noci plně zaneprázdněn. Nemělo by nám dát moc práce ho přemoct."
"A pak?"
"Poslechne jako hodný chlapeček a nechá přivést vašeho nevlastního syna do svého domu. Všichni potom klidně odjedeme přední bránou v Masmúdiho voze, zamíříme rovnou do Gely a nalodíme se. V tuhle noční dobu budou asi deset mil od pobřeží rybářské čluny. Potřebujeme jenom přehodit přes palubu pár sítí upevněných ke stožárům a ztratíme se v tom zástupu."
Následovalo delší ticho; Stavrou upíral zrak na mapu. Posloužil jsem si vínem. Konečně se obrátil na Barziniho: "Co si o tom myslíte vy?"
"Jedu s sebou, ne?" připomněl mu Barzini.
"Já nevím." Stavrou zavrtěl hlavou. "Je v tom příliš mnoho jestli."
"To máte pravdu," přisvědčil Barzini bodře. "Pravda je, že jestli nám to všecko přesně vyjde, nemůže se to zhatit, ale jestli selže třeba jen jedna položka, sesype se to všecko jak domeček z karet."
Stavrou přikývl, oči upřené na mapu. "Justin má k tomu co dodat."
"A co to má být?" zeptal jsem se.
Langley se ušklíbl. "Nebude se ti to líbit, starouši, ale je to fakt. Představ si, že jdeš přes vězeňský dvůr v libyjský uniformě a míříš rovnou k Masmúdiho domu."
"No a?"
"Co se stane, když na vás seržant ve službě nebo některý důstojník nebo prostě jenom zatoulaný voják zavolá dobrou noc nebo se vás zeptá, co tam děláte?"
"Ať se zeptá," odpověděl mu Barzini. "Řeknu, že máme od plukovníka zvláštní úkol."
"Ach tak," poznamenal Langley. "Já nevěděl, že umíte arabsky."
Následovalo těžké ticho a já jsem řekl: "Tomu se říká nevidět pro stromy les."
"To tím jako chceš říct, že ty taky nemluvíš arabsky, starouši?" otázal se Langley. "To nevadí. Já jo."
A právě k tomu samozřejmě celá ta zatracená věc směřovala. Teď už mi to bylo jasné, stejně jako to, že má pravdu.
"Dobrá," souhlasil jsem. "Vítám tě na palubu." Otočil jsem se ke Stavrouovi. "Stačí vám to?"
S potěšením se usmál. "Právě to se mi na vás líbí, pane Grante, že berete věci sportovně."
"Ale je mi horko a mám žízeň a potřebuju se nutně vykoupat," odpověděl jsem. "A zrovna to jdu teď udělat." Nechal jsem je tam a zamířil zahradou do svého pokoje.

Nijak jsem se sprchováním nepospíchal a nechal jsem si projít hlavou celou tu záležitost. Stavrou měl pravdu - bylo v tom příliš mnoho jestli, ale s tím se nedalo nic dělat, stejně jako s tou věcí s Langleyem. I on měl pravdu. Všechno mohlo ztroskotat na neschopnosti ozvat se arabsky, kdyby to bylo nutné. Je pravda, že většina Libyjců umí italsky, je to pozůstatek Mussoliniho snů o říši, ale mezi sebou tak nemluví.

Langley tedy musí jet s námi, aby na nás zblízka dohlížel, což měl zřejmě Stavrou celou tu dobu v úmyslu.
Ta představa se mi ani trochu nelíbila, ale bylo to něco, s čím jsme se museli vyrovnat.
Hodil jsem přes sebe koupací plášť a s ručníkem ve vlasech jsem šel do pokoje. Na terase seděla Simona a hleděla na moře. Neotočila se, a tak jsem si přehodil ručník přes ramena, zašel jsem k vozíku s nápoji a namíchal dva velké džiny s tonikem.
Jeden jsem postavil na zídku vedle ní a přitáhl si další židli.
"Tak co?" zeptal jsem se.
Zvolna otočila hlavu a podívala se na mě. Obličej měla klidný, stejně nevyzpytatelný jako obvykle; ale v jejích očích něco bylo. Jakási osobní dotčenost.
Řekla trochu nazlobeně: "Co čekáš, že budu dělat?"
"Nečekám od tebe vůbec nic."
Vzala džin s tonikem, asi půlku z něho upila a pak seděla a dívala se dolů do sklenice, kterou držela v obou rukou. Když se opět ozvala, dalo jí to zřejmě hodně námahy.
"Ta tvoje sestra - je moc milá."
"Myslel jsem, že to jsem ti už dávno objasnil."
Někde nepříliš daleko začala Hanna hrát Ravelovu Pavanu na smrt infanta. Melodii v tichém horku zahrady nekonečně krásnou, která se dotýkala čehosi hluboko v nitru. Samého života, snad přímo ve středu věcí.
Simona teď plakala pomalými, těžkými slzami, a když promluvila, měla hlas ochraptělý a zlomený.
"Myslím, že se ti pokouším říct, že je mi to líto."
"Kvůli komu? Kvůli mně, kvůli Hanně nebo kvůli sobě?"
Bylo to, myslím, dost brutální, ale přijala to dobře. Kupodivu jsem byl na ni skoro hrdý, když statečně zvedla bradu a podívala se mi přímo do očí.
"Dobrá, Olivere, zasloužila jsem si to, ale po kolenou se plazit nebudu. Už jsem se svého času naplazila dost." Vstala. "Slyšela jsem, že Justin jede s vámi."
"To je pravda."
"Dej si na něho pozor - je v tom víc, než si myslíš."
Moc mě to nepřekvapilo. "Co například?" zeptal jsem se.
Zahrála ten zmatek a nejistotu opravdu dobře. "Já nevím, opravdu ne, ale něco v tom je. Chtěla jsem jenom, abys to věděl."
"Dobrá," řekl jsem. "Tak teď už to vím."
A zase se zlobila a byla mnohem víc tou starou Simonou, kterou jsem znal a miloval. Sklenice přeletěla přes zídku a skončila v zahradě. "Ty pacholku!" řekla, otočila se a rychle odkráčela.
Seděl jsem tam dál, dopíjel svůj drink a přemýšlel o tom, co řekla, když se objevil Barzini.
"Langley říkal, že tě najdu tady. Hele, zrovna mě minula moc rozzlobená mladá dáma. Když jsem se jí zeptal, jestli jdu správně, řekla mi, abych šel ke všem čertům."
"Nemá zrovna svůj nejlepší den." Vrátil jsem se zpátky do ložnice a začal se oblékat.
Barzini se opřel o dveře. "Stavrou chce, abychom s ním poobědvali. Potom by si rád prohlídl Palmyru."
"Může počkat," odsekl jsem. "Mám teď na práci něco důležitějšího. Jak se věci vyvinuly, budeme mít odteďka Langleyho pořád za zadkem a já si chci promluvit s Ninem a Carterem o samotě, dokud je ještě čas."
"A jak to chceš provést?"
Ušklíbl jsem se. "To už nech na mně! Člověk čistého srdce zmůže všecko."
Vyšel jsem na terasu s Barzinim v patách a jednou ze zadních cestiček jsem zamířil dolů do zahrady; terase, kde seděl Stavrou, jsem se vyhnul.
Na dvoře stál landrover, vrata byla dokořán a nikdo nebyl nablízku. Barzini si vlezl na sedadlo pro pasažéra a já za volant. Když jsme projeli bránou, vyběhl s křikem z garáže Bonetti, ale to už bylo pozdě.
Velmi rychle jsem sjel po nedlážděné cestě a zastavil na molu vedle Palmyry. Nino a Angelo se povalovali na zádi, kouřili a povídali si. Gatano seděl na přídi se samopalem přes kolena.
Když jsem skočil na palubu, následován Barzinim, zamračeně se zvedl. "Hej, co je to? Kde je pan

Langley?"
"Přijde za chvíli," řekl jsem. "Bude tu co nevidět."
Než si stačil uvědomit, co se děje, přistoupil jsem k němu tak blízko, abych ho mohl chytit za košili, a stočil jsem koleno k jednoduchému šťouchnutí, které ho vrazilo na zábradlí. Okamžik tam nejistě visel a potom přepadl i se samopalem do vody.
Nechali jsme ho tam sebou házet a připojili se k Ninovi a Angelovi, kteří vstali a přihlíželi. Dřepl jsem si před ně a Barzini řekl: "Nemáš moc času, Langley už jede."
Vzhlédl jsem a uviděl mercedes na cestě dolů; byl už v zatáčce cesty. "Co se děje?" chtěl vědět Nino.
"Jenom jsem si potřeboval s vámi promluvit o samotě, to je všecko," odpověděl jsem. "Došlo k malé změně plánu, Langley se přidal k našemu týmu, naoko pro všeobecné dobro, ale já si tím nejsem tak jistý. Děje se tu ještě něco - něco o hodně hlubšího, a tak ho mějte ve dne v noci každou minutu na očích. Je to kluzká ryba."
"Mně tak nepřipadá," poznamenal Angelo.
"To je přesně to, co říkalo jedenadvacet mužů o Billu Kidovi," připomněl jsem mu. "A podívej se, kam je to přivedlo."
Gatano se dobrodil mělčinou na pláž a mercedes zahnul na molo a zabrzdil. Langley z něho vyskočil a Moro svírající v ruce samopal ho následoval.
Zdálo se, že se Langley dobře baví. Díval se na Gatana, jak se drápe na konec mola, a potom pohlédl na nás ostatní.
"Co to mělo být?"
"Vrazil jsem do něj," řekl jsem. "Čirou náhodou."
"To jistě. Ale stejně, stačilo říct, co nechceš, abych slyšel. Mimochodem pan Stavrou by vás všecky moc rád pozval nahoru na terasu na oběd."
Právě tenhle okamžik si vybral Gatano k tomu, aby se přihnal šouravým cvalem, s rukama přichystanýma zakroutit mi krkem. Langley mu obratně nastavil nohu a Gatano se natáhl jak dlouhý tak široký. Snažil se vstát a zalykal se vztekem, ale Langley mu přišlápl levou ruku.
"To už stačilo - rozuměls?"
Gatano k němu vzhlédl skelným pohledem a potom se podřídil jako zpráskaný pes.
"Člověk by myslel, že už by mohl mít dost," poznamenal jsem.
"Ale to víš, jsou lidi, co se nikdy nepoučí, nemám pravdu, starouši?" Mile se usmál. "A kdyby ses teď připojil ke mně v mercedesu, mohli by ostatní jet za námi v landroveru."
Což jsem udělal. Když jsem se v zatáčce ohlédl zpátky, byl už Gatano zase na nohou.

Jídlo bylo do značné míry opakováním onoho, které jsem sdílel první večer se Stavrouem a Simonou. Zase vypil hodně vína, snědl velké množství jídla a bez přestání mluvil o všem možném pod sluncem. Simona se vůbec neobjevila a předpokládal jsem, že je s Hannou, ale Stavrou se o ní ani nezmínil. Když jsme byli po jídle, oznámil nám svůj úmysl prohlédnout si loď, i když bylo všem zřejmé, že by nezvládl ani schůdky ke kabinám.
Langley ho odvezl dolů mercedesem a my ostatní jsme je následovali v landroveru. Skutečně vystoupil z vozu, ale svou inspekci provedl ze břehu; diskutoval s Barzinim o Palmyře se spoustou technických detailů a projevil přitom překvapivou znalost menších plavidel.
Nakonec ho Langley zase odvezl a my jsme se pustili do poslední kontroly vybavení. Barzini probral seznam s Ninem a potom jsem s pomocí Angela udělal já ještě jednou totéž, jenom tak pro jistotu.
Na závěr jsem zašel do kormidelnické budky podívat se na mapy, zatímco Nino a Angelo doplňovali nádrže ze čtyř padesátigalonových sudů, které jsme vezli s sebou v podpalubí jako náklad.
"Tak co myslíš?" zeptal jsem se.
"Mělo by to být v pořádku. Chytil jsem v rádiu hlášení o počasí. Vítr tři až čtyři. Deštivé přeháňky. Před ránem může foukat trošku víc, ale ne zas tak moc, abychom si z toho museli dělat těžkou hlavu."
Uchechtl se. "Možná dost, aby to udrželo Langleyho s hlavou v kbelíku."
"Nelíbí se ti?"
"Polomuž!" odfrkl si pohrdavě: "Co by se mi na něm mohlo líbit?" Strčil si do pusy jeden z těch svých

sprostých egyptských doutníků. "A ten Stavrou!" Zavrtěl hlavou. "Kdysi to musel být pořádný hlavoun, ale teď?"
Nino zavolal: "Někdo sem jede."
Po neasfaltované silničce sjel dolů landrover a zastavil na konci mola. Vystoupila z něho Simona v slaměném klobouku, s brýlemi proti slunci na očích a v bikinách; v ruce nesla velkou plážovou kabelu. Krátce se na nás podívala, pak zamířila dolů ke břehu a landrover popojel blíž.
Teď z něho vylezl pro změnu Langley a zůstal stát na konci mola.
"Už jsme připraveni ke startu?" zeptal se.
"Skoro," odpověděl jsem.
"Než odjedete, chtěl by vám pan Stavrou ještě něco říct - vám všem."
Za ním skočila Simona ze skály do vody a rychlým kraulem plavala ven do zátoky. Nemělo smysl s ním polemizovat, a tak jsem kývl na ostatní, kteří tam stáli a poslouchali, a všichni jsme znovu nastoupili do landroveru.
Stavrou na nás čekal u stolu na nejvyšší terase. Tentokrát obsahovaly láhve v kbelíku šampaňské. Číšník rychle naplnil sklenice a nesl je kolem na stříbrném tácu. Dokonce měl bílé rukavice na rukou.
Stavrou pozvedl svou sklenici: "Na zdraví, pánové! Dobrý vítr a hodně štěstí!"
Každým okamžikem to byla větší a větší fraška.
Zeptal jsem se: "Můžeme už zase jít? Rádi bychom vyrazili."
"Udělejte si čas ještě na jednu skleničku, a než odjedete, rád bych vám ještě něco řekl soukromě." Zvedl se a zabalancoval na berlách. "Jestli váš přítel chce, může se k nám přidat. Myslím, že ho to bude zajímat."
Přešel k zábradlí, Langley nesl za ním jeho sklenici a Barzini a já jsme je následovali. Langley mu podal sklenici a Stavrou se podíval z hradeb. "Je to pořádná hloubka až tam dolů, pánové."
Nikdo na to nereagoval. Všichni jsme čekali a po chvíli se zeptal: "Znáte řeckou mytologii, majore Grante?"
"Jděte radši k věci!" vyzval jsem ho.
"Mám na mysli konkrétně legendu o Théseovi. Když se vracel z Kréty domů, jeho posádka vytáhla omylem na stožár černé plachty, znamení neúspěchu. Král Aegeus myslel, že je jeho syn mrtev, a vrhl se do moře."
Následovalo tíživé ticho a ani Langley se neusmíval. Stavrou řekl tiše: "Až budete při návratu v dohledu, majore Grante, budu stát s vaší sestrou tam na nejvyšší terase a očekávat, že až vplujete do zátoky, uvidím na palubě svého syna. Jestli ne, musím vám s politováním říct, že se historie bude do jisté míry opakovat."
Vydechl jsem, nutil jsem se ke klidu a přemáhal své ruce, aby po něm nesáhly, protože by to k ničemu neposloužilo - aspoň ne teď. Když jsem konečně promluvil, sám jsem byl překvapený svým klidem.
"Tam dole vedle fontány máte trs bambusů, které mi připomněly Vietnam. Vietcong měl ve velké oblibě vražednou věcičku, které říkali hůl punďži. Byl to špičatý bambus, zaražený do země a pomazaný výkaly. Když jste na něj šlápl, byla z toho ošklivá hnisavá rána. Jednou jsem viděl námořníka, kterého přivázali na půltucet takových holí, a trvalo mu dlouho, než umřel. Tohle připravím pro vás. Pokusím se dostat toho vašeho zatraceného nevlastního syna ven, ale jestli nějak ublížíte mé sestře, víte, co vás čeká - na to vám můžu dát své slovo."
Oči měl temné a tvář bledou. Kupodivu to byl Langley, kdo mě zatahal za rukáv a řekl tiše: "Myslím, že bychom už měli jít, starouši."
Otočil jsem se a bez dalšího slova jsem šel zahradou dolů; ostatní mě následovali. Všichni jsme nasedli do landroveru a Moro nás odvezl k molu. Simonu nebylo nikde vidět, ale bylo mi to jedno, protože se teprve teď dostavila reakce a já se zalykal zoufalým vražedným vztekem. Překlopýtal jsem přes zábradlí, a když mě Barzini vzal za paži, roztřásl jsem se.
"Zabiju ho! Zabiju toho parchanta!" řekl jsem tiše.
"Jedeme!" zavelel Barzini rázně. "Jdi ke kormidlu!"
Měl samozřejmě pravdu, protože jsem aspoň něčím zaměstnal své ruce. Zašel jsem do kormidelnické budky, stiskl startér a motor okamžitě naskočil. Nino a Angelo odvázali loď. Širokým obloukem jsem

s Palmyrou objel cessnu a zamířil na širé moře.

7. Přímo k cíli

Vzal jsem si první hlídku a nikdo proti tomu nic nenamítal - hlavně proto, že jsem v téhle náladě nebyl schopen dělat nikomu společnost. Už se šeřilo, a tak jsem zapnul navigační světla a zkontroloval kurz. Stál jsem tam v houstnoucí tmě, hleděl na moře a drtil mě pocit viny. Důsledky, se kterými bylo třeba počítat, kdybych neuspěl, byly strašné a byla to moje vina, protože kdybych nebyl tím, čím jsem, a vedl život, jaký jsem vedl předtím, nemohlo se nic z tohohle Hanny dotknout.

Světlo na stožáru se rytmicky houpalo ze strany na stranu a po okně se rozstřikovaly sprškyvody. Několik čísel na pravoboku byla jasně viditelná červená a zelená navigační světla jakéhosi parníku. Byl v tom všem klid a mír. Trošku jsem se už uklidnil, zařadil automatickou pilotáž a posadil se na otáčecí židli, abych si zapálil cigaretu.

Sáhl jsem pod stolek s mapami a uvolnil péro. Otevřela se přihrádka, ve které byla upevněna automatická pistole stečkin; bylo to malé vylepšení, které jsme společně s Barzinim dali dohromady včera večer, když Nino ani Angelo nebyli nablízku.

Za mnou cvakly dveře. Pokusil jsem se rychle zavřít přihrádku, ale příliš pozdě, a Simona řekla: "To je moc hezké, ale ty ses vždycky rád připravil na každou eventualitu."

Zeptal jsem se: "Co tohle znamená?"

"Počkala jsem, až jste všichni odjeli do vily, potom jsem si vylezla na palubu a schovala se ve strojovně," odpověděla. "Šaty jsem si přinesla v plážové kabele."

"No dobře - ale proč?"

"Protože jsem to už nevydržela být se Stavrouem. Protože tě miluju."

"Mám se tím cítit polichocen?"

Chviličku bylo ticho a potom se pohnula kupředu, až jsem uviděl ve světle kompasu matně její tvář. "Ani ne. Ale tohle jsem ti měla říct." Teď přistoupila ke mně velice blízko, ovinula mi paže kolem krku a přitiskla se ke mně těmi svými pěknými ňadry. "Mám ti to taky všemi způsoby dokázat."

Položil jsem jí ruce kolem pasu, což byla za dané situace ta nejpřirozenější věc, kterou jsem mohl udělat.

"Takže tě poslal Stavrou?"

"Tak jest."

"Ví o tom Langley?"

"Samozřejmě."

"Aha. Máš mu pomáhat. Posílat užitečné informace o mně dál a tak, že?" Znovu jsem strčil ruku pod stolek s mapami a ještě jednou otevřel přihrádku. "Pro začátek mu můžeš povědět o tomhle."

"To bych asi mohla." Její rty se mi otřely o pravé ucho. "Jednou věcí jsem si jistá - Langley má něco za lubem. Nevím co, ale je to fakt."

"Proč bych ti měl najednou teď důvěřovat? Už jsem to jednou zkusil - pamatuješ?"

"Já vím," odpověděla. "Ale budeš to muset prostě tentokrát risknout, protože teď už nejde o mě ani o tebe, ale o tvoji sestru." Trochu ode mě poodstoupila. "Opravdu nezáleží na tom, jestli mi věříš nebo ne, ale poprvé jsem se dozvěděla, že ji do toho zatáhli, teprve když s ní Justin přiletěl z Palerma."

"Tak dobře," řekl jsem. "Změna smýšlení. Uvidíme." Zavřel jsem přihrádku pod stolem, sáhl na boční přepážku a otevřel tam další skříňku, která obsahovala izraelský samopal uzi.

"Řekni mu o tomhle! Bude si myslet, že děláš, co máš dělat."

"Fajn."

Zůstala blízko u mě, s pravou nohou uvězněnou mezi mými koleny. Stiskl jsem tlačítko domácího telefonu a bzučák. Ozval se Barzini: "Co se děje?"

"Radši sem přijď!" požádal jsem ho. "A vem s sebou taky Langleyho. Máme náklad navíc."

Za pár okamžiků byli tady, Barzini vpředu. Když uviděl Simonu, zarazil se. "Co to má znamenat?"

"Rozhodla se přeběhnout na druhou stranu, to je všecko," odpověděl jsem.

Langley předvedl opravdu výborné divadýlko. "Cože, ty pitomá náno," zvolal. "Stavrou tě za to stáhne z kůže."

Sáhl po ní a já mu srazil ruku. "Odteďka je se mnou, takže ruce pryč! Až se vrátíme zpátky, nějak to už se Stavrouem srovnám."

Langley se suše zasmál. "Poslož si, starouši - to si pomůžeš! Šla z rukou do rukou. Mimochodem - už ti někdy vyprávěla o tom bordelu, co v něm pracovala v Paříži? Tam se děly věci, to ti můžu říct."
Vrhla se k němu a Barzini jí zastoupil cestu. Langley s pobaveným smíchem vypadl, dokud to šlo, a Barzini se opřel o dveře, aby dívka nemohla za ním.
Simona se otočila, teď už rozzuřená.
Řekl jsem: "To bych rád věděl, kdo z vás dvou to zahrál líp, jestli ty nebo Langley."
"Co mám udělat, abych tě přesvědčila? Useknout si pravou ruku?" Uhodila mě do obličeje. Poprvé byl v jejím hlase náznak upřímného zoufalství. "Tak dobře, Olivere, asi jsem strávila hodnou dobu ve stoce, ale tys tam byl taky."
"Tak jo, věřím ti, když ti to dělá dobře," odvětil jsem. "Odveď ji dolů, Aldo, a pověz o tom Ninovi a Angelovi."
Otevřel jí dveře. Když se otočila k odchodu, řekl jsem: "Nezapomeň mu říct o tom samopalu! Může být docela zajímavé, jak na to bude reagovat."
Opustili mě a já jsem tam seděl a chvíli o všem uvažoval. Ale nebylo tu žádné řešení, aspoň pro danou chvíli, a tak jsem odpojil automatickou pilotáž, změnil kurz o bod k pravoboku a seděl tam s rukama na kormidle, zatímco se Palmyra šinula nocí.

O pár hodin později se znova objevil Barzini s hrnkem kávy. "Teď si na chvilku odpočiň, já to vezmu."
"Dobrá."
Přešel ke kormidlu a já jsem mu udal kurz.
Zeptal se: "Co se to vlastně sakra děje?"
"Nemám tušení. Jediná věc, kterou jsem si jistý, je, že Stavrou nám neřekl všecko. Proto nám sem na poslední chvíli vpašovali Langleyho. Nebýt té arabštiny, byli by přišli s jinou stejně dobrou výmluvou."
"A co to děvče?"
Seznámil jsem ho v tomto směru se situací. Řekl jsem mu všecko včetně toho o tom samopalu v lodní přepážce.
"Ach tak," řekl. "Ty myslíš, že když mu o něm poví, bude se Langley domnívat, že dělá svou práci."
"Tak nějak."
"Můžeme jí důvěřovat?"
"Já nevím. Pamatuj si, že ví taky o stečkinu."
"Aha. Když mu poví o samopalu a nepoví mu o pistoli, znamená to, že je na naší straně?" Zavrtěl hlavou. , Jak se to můžeš dozvědět? Langley by nebyl takový vůl, aby je sebral. Aspoň ne v tomhle stadiu."
"Přesně tak, takže musíme počkat. Teď se půjdu trošku prospat. Vzbuď mě za tři hodiny a já tě zase vystřídám u kormidla."
Otevřel jsem dveře, přešel s hlavou skloněnou proti dešti po rozhoupané palubě a zamířil do podpalubí.

Spal jsem v kabině na zádi, a když jsem se probudil, byly skoro tři hodiny. Na druhé palandě spala tvrdě Simona přikrytá dekou, s tváří klidnou a bezstarostnou.
Věděl jsem, že Nino a Angelo jsou ubytováni v kabině na přídi, a když jsem vešel do salonu, ležel tam na jedné lavici Langley. Zdálo se, že spí, ačkoli jsem si tím nemohl být jistý. Ne že by na tom záleželo, a tak jsem tiše vyšel do chodbičky.
Moře bylo dost neklidné, a když jsem přecházel po palubě, zasáhla můj obličej studená sprcha. Otevřel jsem dveře od kormidelnické budky. Barzini stál u kormidla s doutníkem v puse. Byl tam strašný puch a já otevřel okno.
"Ani mi to neříkej!" prohlásil vesele. "Sám nevím, jak to můžu vydržet."
"To jsou ta léta praxe," řekl jsem. "Jaká je situace?"
"Držíme kurz a máme dobrý čas. Už asi půldruhé hodiny je moře rozbouřené. Není to nic, s čím by bylo třeba si dělat starosti. Pokoušel jsem se zjistit zprávu o počasí, ale v rádiu jsou poruchy. Někde je elektrická bouře."
Na obzoru se mihl blesk. Protlačil jsem se vedle něho a převzal kormidlo. "Za tři čtyři hodiny tě zase vystřídám," slíbil mi, než vyšel ven.

Seděl jsem tam, cítil, jak mi kormidlo kope v rukou, a venku rozhazoval vítr déšť ve světle navigačních světel do stříbrných pavučin. Bylo to všecko docela příjemné. Svět, vnější svět, přestal takříkajíc existovat.
O pár hodin později se dveře tiše otevřely a dovnitř vešla Simona s tácem. Ucítil jsem kávu a ještě něco jiného. Lahodnou vůni smažené slaniny.
"O co se to pokoušíš - rozmazlit mě?"
Postavila podnos na stolek s mapami, přitáhla si stoličku a posadila se. Vzal jsem si jeden chlebíček se slaninou.
"Už jste dali s Langleym hlavy dohromady?"
"Ano."
"Zmínila ses mu o tom samopalu?"
Přikývla. "Pověděla jsem mu, že jsem tě viděla oknem kormidelnické budky, jak ho kontroluješ."
"A co na to řekl?"
"Nic moc." Pokrčila rameny. "Prý se už o to postará a já že mám mít oči otevřené, kdyby se dělo něco mimořádného."
Na obzoru na pravoboku zářila světla.
"Co je to?" zeptala se.
"Malta," odvětil jsem. "Mys svatého Jiří."
"A jak daleko to ještě máme?"
"Z místa, odkud jsme vyrazili, je to na Misuratský mys na libyjském pobřeží asi tři sta dvacet mil."
Myslím, že se vyptávala, spíš aby něco řekla, než pro něco jiného. Chvíli tam mlčky seděla, než jsem dojedl chlebíčky, a potom promluvila s lehkým zaváháním: "Jestli ti to nevadí, ráda bych se tě na něco zeptala."
"Proč ne?" řekl jsem. "Jen do toho."
"Četla jsem tu složku, co si o tobě opatřil Stavrou. Některé věci, které jsi dělal jako důstojník výzvědné služby, byly neuvěřitelné, ale potom…"
"Byl tu jenom jeden rozdíl," řekl jsem. "Potom jsem dělal totéž za dost velké peníze."
Řekla prudce: "Nerozumím ti. Nepotřebovals to. S tvým původem a s tvou inteligencí neexistovala jediná věc, co bys nebyl mohl dělat, kdybys chtěl. A místo toho…"
"…se ze mě stal zloděj," doplnil jsem ji. "Abychom to vyjádřili prostě a přímo."
"Ale proč? To nechápu."
"Protože mě to bavilo."
"Nevěřím ti."
"Proč ne? Ta výzvědná práce, kterou jsem dělal pro armádu předtím, byly jenom legalizované zločiny a já mám náhodou slabost pro takové věci."
"Sám ses zničil." V jejím hlase byla upřímná starost. "Cos udělal pro tu studentku, co se dostala do potíží v Československu, bylo ohromné, ale to ostatní…" Zavrtěla hlavou. "Všecko jsi zahodil. Kariéru, pověst - a pro co?"
"Pro peníze," odpověděl jsem. "Spousty peněz. A navíc mě to bavilo. Každičkým okamžikem jsem se bavil."
Bez dalšího slova zlostně vyšla a zabouchla za sebou dveře. Neměl jsem moc času zamyslet se nad tím, co říkala, protože zrovna v té chvíli začalo prudce foukat a na okenní tabule zabubnovaly jako olověné kulky kroupy.
Překontroloval jsem ještě jednou mapu a potom jsem změnil o pár bodů kurz a zvýšil rychlost, abychom tomu počasí utekli, a vlny začaly řádit ještě víc a houpaly Palmyrou ze strany na stranu.
Se sprškou deště se otevřely dveře a vešel Barzini ve žlutém gumáku. "Tak už to začíná."
"A bude to ještě horší, než se to zase zlepší," poznamenal jsem.
Vypadalo to, že ho ta vyhlídka těší, ale on byl vždycky víc doma s palubou než s chodníkem pod nohama. "Dobrá, na chvilku to vezmu. Jdi se ještě trochu prospat!"
Nehádal jsem se s ním, předal mu kormidlo, poradil si — ne bez potíží - s rozhoupanou palubou a šel jsem dolů.

Langley ještě v salonu spal, nebo se to tak aspoň zdálo, ale když jsem vstoupil do kabiny na zádi, nebylo tu po Simoně ani památky. Asi byla v kuchyni, ale nehodlal jsem kvůli tomu přijít ani o chvilku spánku, protože jsem byl najednou pořádně utahaný. Zavřel jsem oči a otevřel je znovu zdánlivě v tomtéž okamžiku, abych zjistil, že se mnou lehce třese.
"Kolik je?" zeptal jsem se jí.
"Skoro dvě. Spal jsi aspoň sedm hodin. Pan Barzini říkal, abych tě nechala spát."
Okénkem nad pryčnou proudilo dovnitř šedé světlo a vlny narážely tupými, zlostnými údery do trupu lodi. Šel jsem za ní do salonu, kde seděl u stolu Barzini a ládoval se šunkou s vejci.
Zašklebil se. "Poslyš, ta holka dovede vařit." Objal ji paží kolem pasu.
Řekla mi: "Vidíš, aspoň někdo mě dokáže ocenit."
"To tě určitě zahřálo," pravil jsem. "Pokud máš chvilku, dal bych si to taky."
Zašla do kuchyně a já se obsloužil kávou. "Kdo je u kormidla?"
"Langley," odpověděl Barzini.
Zamračil jsem se. "A co Nino a Carter?"
"Podívej se sám!"
Otevřel jsem dveře od kabiny na přídi a zápach mi prozradil všecko, ještě než jsem nakoukl dovnitř. Nino seděl na kraji palandy s kbelíkem z umělé hmoty mezi koleny a Angelo Carter ležel na zádech a hlasitě sténal.
Zavřel jsem dveře. "Nevypadá to s nimi moc dobře."
"Hadroví panáci!" odfrkl si Barzini.
Díval jsem se, jak do sebe hází šunku s vejci, a najednou mě hlad přešel. Postavil jsem hrnek s kávou a sáhl po gumáku.
"Řekni Simoně, že jsem si to rozmyslel. Půjdu nahoru a kouknu se, jak to jde Langleymu."
Moře teď opravdu bouřilo, a když jsem přecházel rozhoupanou palubou ke kormidelnické budce, studený déšť mi bičoval obličej. Langley stál u kormidla s cigaretou v puse.
"Tady jsi, starouši. Je tam dole něco k jídlu?"
"Asi jo," odpověděl jsem.
Převzal jsem kormidlo a on mi udělal místo. "Jak to jde?"
"Docela dobře. Zrovna jsem chytil v rádiu zprávu o počasí. Síla větru sedm - prudké poryvy - déšť. K večeru se to má zmírnit. Co Nino a Carter?"
"Vyřídilo je to."
Ušklíbl se. "No jo, někdo z nás to zkrátka má v sobě a někdo ne. Nashle, starouši." Otevřel dveře a byl pryč.
Kormidlo kopalo jako živé a moře bouřilo pořád víc, házelo divoce Palmyrou a já se znovu pokusil zvýšit rychlost, až se zdálo, že příď vyskočí z vody pokaždé, když ji podebere velká vlna.
Byla to rozjařující zkušenost a po celou další hodinu jsem byl plně zabrán do své práce. Konečně se znovu objevil Barzini.
"Já to zase vezmu," prohlásil. "Jdi si dát kávu!"
Už jsem se chystal vyjít, když jsem si najednou vzpomněl na samopal uzi. Langley tu byl sám určitě dost dlouho na to, aby s ním něco udělal, kdyby chtěl.
Otevřel jsem přihrádku a Barzini vzhlédl. "Ještě tam je. Řekla mu to ta holka?"
"Aspoň to tvrdí."
Vyndal jsem uzi a potěžkal jej v rukou. Všechno se zdálo být naprosto normální. Vyndal jsem zásobník, překontroloval jej a zasunul zpátky a zdálo se, že to stačí. Už jsem dával samopal na místo, když mě něco přimělo podívat se na jehlu nárazníku - patrně instinkt. Dobře jsem udělal, protože konec byl uštípnutý, pravděpodobně kleštěmi.
Ukázal jsem to Barzinimu.
"Ten pacholek!" řekl zlostně, sklopil přihrádku pod stolkem a vytáhl stečkin.
I ten jsem důkladně prohlédl, ale zdálo se, že je všecko v dokonalém pořádku. Zastrčil jsem obě zbraně a Barzini poznamenal:

"Takže to děvče mluvilo pravdu. Je na naší straně."
"O tom si vyhradím rozhodnutí až na později."
"A co ta druhá zbraň? Obviníš Langleyho přímo?"
"To by k ničemu nebylo," řekl jsem. "Zatím stačí, že o tom víme."
Šel jsem dolů s pocitem nevysvětlitelného uspokojení, tentokrát s tou pravou chutí na šunku s vejci.
Langley, který se už najedl, zabral Simoninu pryčnu v kabině na zádi a zdálo se, že spí.
Simona mi připravila jídlo a odešla na palubu. Když jsem dojedl, šel jsem tam i já a našel ji v kormidelnické budce s Barzinim. Když jsem otevřel dveře, vzrušeně se otočila.
"Už jsme tu, Olivere! Už jsme tady!"
Trochu přeháněla, ale na druhé straně nebylo pochyb o tom, že šedé skvrny na obzoru, které jsme mohli dešťovou clonou tu a tam zahlédnout, je pobřeží Libye, přesně řečeno Misuratský mys.

8. Oheň v noci

Navzdory počasí jsme cestou do zátoky viděli pozoruhodné množství menších rybářských plavidel - většinou člunů na lov tuňáků. To už jsme byli blízko pobřeží. Zdálo se, že se bouře vyřádila, vítr se zmírnil a byl z toho klidný, šedivý podvečer s mírným mrholením.
Do zátoky Gela se vplouvalo úzkým průlivem mezi dvěma rozeklanými vrcholky, podle mapy zvanými Sestry. Uvnitř byla obrovská laguna uzavřená pevninou, lemovaná bílými plážemi s palmami roztroušenými v pozadí. Bylo tam kamenné molo, ke kterému bylo přivázáno několik rybářských motorových člunů. Mezi palmami bylo vidět půltuctů obydlí s plochými střechami; jinak tam nebylo nic.
Zakotvili jsme v zátoce v místech, kde bylo asi deset metrů hloubky. Barzini vypnul motor a stanul u zábradlí vedle Langleyho, Simony a mě. Na hladině laguny syčel vítr.
"Vítejte ve slunné Africe!" komentoval to Langley.
"No a?" řekl jsem. "Však tu nejsi proto, aby ses opaloval."
Z chodbičky se vynořili Nino a Carter, oba notně pobledlí.
Požádal jsem Simonu: "Pokus se dostat do nich nějaké jídlo, ano? Čeká nás spousta práce a v tomhle stavu nám nejsou k ničemu."
Zahnala je dolů a Barzini se zeptal: "Co teď?"
"Zajedu na břeh a podívám se, jaká je situace. Zingari by tu už mohl být. Člověk nikdy neví. Pojedeš taky?"
"Ne, zůstanu tady. Vezmi s sebou tady toho fešáka. Asi potřebuje trochu cvičení."
Jestli se pokoušel Langleyho vyprovokovat, marnil čas, protože ten se jenom přátelsky zašklebil a pomohl mi dostat přes zábradlí velký nafukovací člun.
Stiskl jsem knoflík závěsného motoru a hnuli jsme se směrem ke břehu. Moc se tam toho nedělo.
Z kormidelní budky jednoho z rybářských člunů vyšel Arab s bílým turbanem omotaným kolem hlavy a podíval se na nás a na kraji vody stál v dešti nějaký kluk a pozoroval nás, jak přijíždíme.
Vytáhli jsme člun na břeh a Langley se zeptal: "Co teď?"
"Nevím," přiznal jsem. "Možná že Zingari přijede až později. Musíme se porozhlídnout."
"Po čem?" vyzvídal.
Šel jsem napřed od pláže podél kamenné hráze. Domky byly chudé a dva z nich stály na kraji olivového háje. Jiný měl větší verandu, a soudě podle košů a rybářských sítí, které visely zavěšené ze střechy, a vystavených hrnců na vaření to byl zřejmě místní krám.
Muž ve vlněném barakanu, každodenním oděvu průměrného Libyjce, popíjel z láhve pivo a přitom nás pozoroval.
Na druhé straně olivového háje bylo pár černých stanů z kozlí kůže, kulhavý šedý velbloud a pár koz pasoucích se na zakrnělé trávě. Nic víc kromě drsné, holé krajiny vzadu a neasfaltované cesty vinoucí se do nekonečné dálky.
"Co myslíš?" zeptal se Langley.
"Dáme si pivo. Jestli brzo nepřijde, vrátíme se na Palmyru a počkáme tam."
Muž v barakanu na verandě před krámem přišel dolů, aby nás pozdravil, sotva jsme se přiblížili. "Není jeden z vás signor Grant?" zeptal se výbornou italštinou.
"To jsem já," odpověděl jsem mu.

Potěšené se usmál a pokynul k několika proutěným židlím.
"Dnes ráno tu byl můj dobrý přítel signor Zingari a požádal mě, abych vás vyhlížel. Vrátí se dnes večer."
Jmenoval se Izmír a vlastnil tenhle krám a půlku člunu na tuňáky; tak nám aspoň vyprávěl bez zábran, jaké projevují někteří lidé vůči cizincům.
Samozřejmě chtěl vědět, kdo jsme. Řekl jsem mu, že máme povolení potápět se v této oblasti, že hledáme staré lodní vraky. Dokonce jsem nabídl zaplatit za jakoukoli užitečnou informaci, kterou by se mu v této souvislosti podařilo získat od místních rybářů, a on s tím nadšeně souhlasil.
Přinesl nám několik lahví vlažného piva, místního výrobku, který měl docela příjemnou chuť, a zrovna jsme začali popíjet, když se přes pahorek u olivového háje přehoupla stará dodávka ford s plátěnou střechou a zabrzdila.
Od volantu vylezl Zingari. Měl na sobě týž obnošený bílý oblek a slaměný klobouk a jeho obličej byl ještě bledší a úzkostnější a zvlhlý potem.
Osušil si čelo ušmudlaným kapesníkem, a když vyšel po schůdkách nahoru, pokusil se o úsměv. "Tak už jste tady, pánové?"
"Tváříte se asi tak radostně jako člověk, který se zrovna dozvěděl, že mu zbývá jenom šest měsíců života," poznamenal Langley.
"To je dlouhá doba ve srovnání s tím, jak dlouho zůstanu naživu, jestli se něco zvrtne, signore." Sedl si a přetřel si obličej. "Je to nebezpečný podnik. Plukovník Masmúdi je kruťas - člověk, který si libuje v krutosti pro nic za nic. Kdybyste mu padli do rukou, pánové…"
"Ale my nepadneme," ujistil ho Langley. "Pozitivní myšlení, příteli, to je rozkaz dne."
Nezdálo se, že to má na Zingariho morálku nějaký viditelný účinek. Polkl trochu piva, které mu přinesl Izmír.
"Chtěl bych se podívat na pevnost," řekl jsem mu.
"Myslíte teď?" Čelist mu poklesla.
"Ano, z moře. Pojedeme na Palmyře. Nemělo by to zabrat moc času."
Vypadal vyloženě nešťastný. "Ale signore, člun, který by se motal kolem Rás Kanai, by mohl vzbudit podezření."
"Člun na tuňáky?" řekl jsem. "Se sítěmi omotanými kolem paluby? Řekl bych, že jich tam shora z hradeb musejí vídat celé tucty."
Jeho obličej se rozjasnil - ne příliš, ale dost na to, aby zašel dovnitř za Izmírem, a když jsme o pár minut později mířili k naší lodi, nesli jsme společně dvě velké sítě na tuňáky.
Jakmile byl na palubě Palmyry, vrhl se do kormidelnické budky, jako by tam hledal útočiště. Na poklopu od strojovny seděl Barzini, který se zvedl. "Co se děje?"
"Nic," ujistil jsem ho. "To je náš dobrý přítel Zingari. Řekl jsem mu, že bychom se mohli trochu projet, abychom se podívali, jak vypadá ta pevnost z moře, a on tím není zrovna dvakrát nadšený."
"Panenko Maria!" vzdychl Barzini znechuceně. "Někdy si říkám, jak jsem se sakra mohl nechat přemluvit, abych se pustil do tak bláznivého podniku." A šel do kormidelnické budky a stiskl knoflík elektrického rumpálu, který okamžitě začal zvedat kotvu.
Rás Kanai, Mys hrůzy. Dobře ho pojmenovali. Chmurné, odpudivé místo s rozeklanými skalami a vysokými útesy i pevnost sama, jen napůl zahlédnutá clonou deště v houstnoucím šeru, stály opravdu za pohled.
Omotali jsme loď sítěmi od stožáru až po zábradlí na zádi a já stál za nimi a zkoumal dalekohledem situaci. Skála pod severní hradbou mi připadala naprosto nezdolatelná a vlny pod ní útočily na změť černých balvanů, i když tam byl i úzký pruh štěrku, který sliboval jakoustakous oporu pro nohy.
Podal jsem dalekohled Ninovi, kterému stačila k prozkoumání skalní stěny jenom krátká chvíle. Vrátil mi jej a spokojeně přikývl.
"To nic není. Kdyby na to bylo dost času, dokázal bych tam vylézt jen tak. S lanem to bude hračka."
"I ve tmě?"
"To je ta nejlepší doba," ujistil mě. "Aspoň není nic vidět, když se kouknete dolů."
Takže tím to skončilo a já podal dalekohled Langleymu. Ten si dal se svou prohlídkou víc načas než Nino.

"Dva strážní," řekl. "Vidím je docela zřetelně. A ty skály vypadají surově."
"Myslíš, že na ně dokážeš vylézt?" zeptal jsem se.
"A ty?"
Zdálo se, že na to nemám po ruce odpověď, a když jsme s Palmyrou širokým obloukem zahnuli a zamířili zpět, Simona vypadala vážně a ani Barzini se neusmíval.
"Seber se, Aldo!" Naklonil jsem se oknem do kormidelnické budky a posloužil si jedním z jeho doutníků. "Ty tam přece po té zatracené stěně nepolezeš."
Než mi mohl odpovědět, vybuchl Zingari, který stál v koutě u dveří a vypadal ještě vyděšenější než jindy, pokud to vůbec bylo možné.
"Proboha, pane Grante, vzdejte se toho pošetilého plánu! Nic dobrého z toho nevzejde."
Barzini řekl znechuceně: "Páni! A to máme být závislí na tomhle individuu!"
V otevřených dveřích se objevil Langley. Strčil si do úst cigaretu a rozškrtl sirku o dveře.
"Co je to s vámi, starouši?" zeptal se Zingariho. "Neplatí vám pan Stavrou dost?"
"Prosím vás, signore," protestoval Zingari. "Pan Stavrou je víc než štědrý."
"Ach tak! Takže jste tím chtěl říct, že než jste tu práci vzal, nevěděl jste, co to bude obnášet."
Ze Zingariho se lil pot a jeho malé vyděšené oči těkaly ze strany na stranu, jako by hledaly nějaký únik tam, kde žádný nebyl.
Langley pokračoval: "Pan Stavrou oceňuje především loajalitu. Například loni měl v Alžíru jednání s mužem jménem Cousceau v souvislosti s cizími valutami. Šlo o dost velké sumy a přítel Cousceau se ukázal insolventní."
Zingari si olízl suché rty. "Signore, prosím vás, co to má s tímhle společného?"
"Našli ho v jednom sklepě v Kasbě," pokračoval Langley. "Přibitého ke stolu. Za ruce i za nohy. Byl tam tři dny a určitě nebyl schopný se zvednout a odejít. Není to zajímavé?"
Zdálo se, že Zingari, jehož obličej se stáhl hrůzou, není s to promluvit, což bylo jenom dobře, protože jsem už začínal mít dojem, že čím bude vystrašenější, tím to bude pro nás lepší.
Propluli jsme mezi Sestrami do laguny a znovu spustili kotvu. Byla už skoro tma, a když jsem stál u zábradlí, zatahal mě Zingari za rukáv.
"Budete mě ještě potřebovat, pane Grante? Nemohl bych už jít?"
"Dobrá," souhlasil jsem. "Vlezte si do člunu!"
Sám jsem ho odvezl na břeh a vyjel s člunem na písek, aby mohl vystoupit suchou nohou. Když to udělal, řekl jsem mu:
"Zítra ráno."
Opatrně se otočil a naklonil se, aby se mi ve tmě podíval do obličeje: "Jak to, signore?"
"V deset," prohlásil jsem. "Budete tu i s nákladákem. Chci, abyste mi všecko ukázal. Věznici, cestu, Zaviji. Jasné?"
"Ale signore," protestoval. "Mohlo by to být moc nebezpečné, projíždět se v bezprostřední blízkosti věznice. Co kdyby nás někdo zastavil?"
"Však vy už si něco vymyslíte," řekl jsem. "V deset - a nezapomeňte uvědomit celníky o tom, že jsme tady." Otočil jsem člun a zamířil zpátky k Palmyře.

Když jsem sestoupil do podpalubí, byli všichni v saloně a Simona nalévala kávu. Zdálo se, že se už Nino a Carter zotavili, a panovala docela dobrá nálada.
Barzini pravil: "Ten chlap mi připadá jako zlomená třtina. Co říkáš?"
"Langley ho jaksepatří vyděsil," odvětil jsem. "A já jsem ještě přiložil na oheň pár polínek. Doufejme, že to bude účinkovat."
"A kdy budeme mít zase to pochybné potěšení z jeho společnosti?" zeptal se Langley.
"Zítra ráno v deset," oznámil jsem mu. "Přijede se svou dodávkou, aby mě vzal na malou inspekční cestu."
Tentokrát nebyla v jeho hlase žádná výzva. Jednal docela věcně.
"Kdo pojede ještě?"
Ale na tuhle otázku jsem už byl připraven.

"Především Angelo, protože se musí podívat, jak to vypadá v Zaviji. A asi ještě jeden. Můžeš se o to šáhnout s Ninem."
Okamžitě měl v ruce minci, kývl na Nina a vyhodil ji do vzduchu. Nino vykřikl stranu a Langley s úšklebkem shrábl minci.
"Je to jasný, starouši, máš mě na krku."
Což mělo v sobě cosi neodvolatelného, ale s tím jsem si mohl lámat hlavu až později.
"Ještě něco musíme udělat, než si zalezeme do postele. Chci mít ty amfory přes palubu."
"Očekáváš návštěvu?" zeptal se Barzini.
"Řekl jsem Zingarimu, aby dal celníkům zprávu, že jsme tady, hned jak se vrátí do Zavije. Jestli se tu objeví, chci, aby bylo každému jasné, že pracujeme. Hned ráno se potom potopím a jednu vytáhnu nahoru, tak aby to viděli všichni na břehu. Ty a Nino můžete udělat totéž s další, až budeme na pevnině. Dejme se do toho!"
Amfory byly v nákladovém prostoru na přídi, velké hliněné džbány na víno se dvěma uchy, každá aspoň na deset galonů. Fénické, římské, řecké - nacházely se po celém východním Středomoří. Znovu a znovu se objevovaly v rybářských sítích, obzvláště v těch tažných.
Všichni jsme se odebrali na palubu a otevřeli poklop na nákladovém prostoru. Nino a Angelo se spustili dolů a střídavě nám podávali amfory. Byly celkem čtyři a já s Langleym jsme je házeli přes zábradlí do moře.
Potom byla v programu jakási mezera a já se ocitl na přídi, kde jsem pokuřoval cigaretu a díval se na pobřeží. Z beduínského tábora za olivovým hájem zaznívala hudba, nějaké píšťaly a buben, naléhavě pulzující ve tmě.
Simona řekla: "V Africe je vždycky něco nového - že to tak říkal ten starý pán?"
"Tak nějak." Cítil jsem ve vzduchu kouř z dříví a přestalo pršet. "Což si takhle na oslavu připít?"
"Na oslavu čeho?"
"Toho, že jsi Langleymu neřekla o té pistoli."
Velice ztichla.
"Co se stalo se samopalem?"
"Má teď o důležitou část jehly míň."
"Takže už věříš, že jsem na vaší straně?"
Neodpověděl jsem jí na to, hlavně proto, že jsem nechtěl. Na palubě nebyl momentálně nikdo jiný, a tak jsem si přitáhl člun a spustil se do něho.
"Jedeš taky?"
Pohlédl jsem nahoru na ni; její obličej byl v tlumeném světle palubního osvětlení bledý. Nic neřekla a nic nedala najevo. Prostě přelezla přes zábradlí a spustila se dolů vedle mě. Nastartoval jsem motor a zamířil s člunem k pobřeží.

Izmír měl otevřeno a s potěšením nás přivítal, protože jsme byli jeho jediní zákazníci. Přinesl nám láhev verdicchia, příjemně vychlazeného ve vodě v nádrži za domem, a poručil své ženě, aby se pustila do vaření.
Hlavně dík italskému vlivu je dnes těžké dostat dobré tradiční libyjské jídlo a turistický ruch tomu rozhodně neprospívá, ale naservírovala nám jakousi rybí polévku, kterou by žádná jiná na světě líp nesvedla, a znamenitý kuskus.
Už nepršelo, na nebi byly hvězdy a z moře vanul melancholický lehký vánek a šustil v žaluziích na verandě.
"Nemohli bychom se projít?" zeptala se Simona. "Nevadilo by ti to?"
"Proč ne?" souhlasil jsem.
Vzal jsem s sebou láhev verdicchia a sklenici, Simona si zula sandály a zamířili jsme po pláži až na místo za palmami. Nebyla tam živá duše, i když jsme ještě stále slyšeli hudbu z beduínského tábora.
Sešla níž a brodila se mělčinou. Upozornil jsem ji: "Dávej pozor! Mohla bys ve tmě šlápnout na hvězdici nebo něco takového."
"Mám náladu na nebezpečí." Dívala se nahoru na hvězdy. "Tohle je hezká noc, aby byl člověk rád

naživu."
Mohl jsem jí říct, že vyhlídka na brzkou smrt má vždycky tyhle účinky, ale nechtěl jsem jí to kazit.
Pokračovala: "Už dávno jsem se takhle necítila - tak blízko tebe - od té doby, co jsme byli spolu ve vile na Cape de Gata."
"Sledovaný se miloval se slečnou Delmasovou na terase."
Byla to ta nejkrutější věc, jakou jsem za daných okolností mohl říct, a hned jsem toho litoval. Ale Simona to přijala statečně.
"Já vím, Olivere, zasloužila jsem si to."
"Ne, nezasloužila."
Vytahal jsem z hromady roští pár kousků zespodu. Všude na pláži se válela spousta naplaveného dříví, většinou mokrého od deště, ale jenom na povrchu. Když jsem k roští přiložil zápalku, dost rychle chytlo a do tmy zazářily plameny.
Podal jsem jí cigaretu a pak jsme tam seděli a opékali se. "Vrátíš se tam?" zeptala se.
"Na Cape de Gata?" Pokrčil jsem rameny. "Jenom pro své věci. Celkem se vyplácí být v pohybu. Nikdy se k ničemu nevracet - to je dobré heslo."
"Každý potřebuje nějaké místo, které je jeho," namítla. "Kde by se schoval. Kořeny…"
"…jsou lidé a ne místa," opravil jsem ji. "Aspoň tak se mi to jeví."
"Jsi opravdu osamělý člověk," pravila. "Protože nikoho nepotřebuješ. To už teď vidím. Vezmi si například Hannu. Cos jí kdy dal kromě peněz - materiálních věcí? Kolik ze sebe?"
"Té je líp beze mě," ujistil jsem ji. "Je to pro její dobro."
"Kdo to může rozhodnout. Ty? Víš, že to děvče si myslí, že slunce vychází a zapadá v tobě?"
"A ty?" opáčil jsem. "Co si myslíš ty?"
"Když to chceš vědět, myslím, že mám chuť si zaplavat."
Vstala, shodila ze sebe džínsy, košili, podprsenku a kalhotky a bez dalšího slova jednoduše běžela přes pláž do moře. Málem jsem ji následoval. Snad ještě před rokem nebo před dvěma bych to byl udělal, ale teď už jsem byl příliš starý na takové romantické nesmysly nebo jsem si to aspoň namlouval.
Naklonil jsem se, abych si třískou připálil cigaretu. Když jsem vzhlédl, právě vstoupila do světla. Po pevných ňadrech se jí řinula voda, leskla se v záři ohně a její tělo bylo tajemná věc zastíněná na skrytých místech a krásnější než cokoli, co jsem kdy poznal.
Stála tam po dobu, která mi připadala jako nejdelší okamžik mého života, a pak se usmála a klesla vedle mě na kolena. Když jsem kolem ní ovinul paže a přitáhl ji blíž, vystoupil ze tmy do světla ohně Langley. Měl na sobě plavky a zřejmě zrovna doplaval ke břehu.
"Odpusť, starouši!" řekl. "Mám dojem, že jsem přišel zrovna, jak se říká, v ten nejméně příhodný okamžik."
Simona v mém náručí ztuhla, ale hned se zase kupodivu uvolnila. Ani se neotočila a řekla:
"Opravdu tě, Justine, baví být takový, jaký jsi, nebo se do toho musíš nutit?"
"Ale drahoušku," odpověděl jí. "Snad jsem tě neuvedl do rozpaků?"
Vstala a otočila se tváří k němu, ruce v bok. "Jak bys mohl?"
Bylo to poprvé, co jsem ho spatřil opravdu dotčeného, a účinek její prosté odpovědi byl přímo hmatatelný. Úsměv mu rázem zmizel z tváře a místo něho se na ní objevila jakási bezútěšnost.
Když si natahovala kalhotky a podprsenku, řekl: "Jsi potvora - zatracená potvora!"
Naprosto ho ignorovala, zapnula si košili a sáhla po džínsách. Mohl jsem asi reagovat fyzicky, ale nějak mi to nepřipadalo vhodné. Strčil jsem si její ruku pod paži a odkráčeli jsme. Snad si myslel, že se bojím - snad ne. Prostě na tom nezáleželo.
Když jsme byli v půli cesty a skryti ve tmě, Simona mě zastavila, objala a políbila přímo na ústa.
"Díky!" řekla.
Opravdu mě to zmátlo. "Za co?"
Potěšené se zasmála. "Tohle na tobě miluju nejvíc, Olivere. Ten mozek, všecka ta bezohlednost - ale v nitru jsi ještě pořád kluk, co běhá po strništi na dědečkově farmě."
To už jsem ji vůbec nedokázal sledovat, ale bylo to fuk a šli jsme dál nocí ruku v ruce k člunu.

Bylo těsně před devátou ráno, když se objevil hlídkový člun z Tripolisu. Zrovna jsem kontroloval potápěčské zařízení a Nino mě upozornil:
"Jede sem nějaká loď."
Před chvílí jsem se vynořil po prvním skoku dolů, kde jsem přivázal šňůru k jedné z amfor, kterou teď zrovna Barzini s Angelem vytahovali nahoru. Bez úhony ji dostali přes zábradlí a na palubu. Ležela tam, voda se z ní řinula a nádoba oblepená mušlemi a mořskými lasturami vypadala velmi působivě.
Měl jsem na sobě horní část oranžového potápěčského obleku, masku a akvalung. Vylezl jsem po žebříku, který jsme připevnili k zábradlí, a řekl jsem Langleymu:
"Jestli chceš být nějak užitečný, vem si na sebe jeden z těch akvalungů a tvař se, jako bys měl plné ruce práce."
Bez odmlouvání udělal, co jsem mu řekl. Simona mi omotala kolem ramen ručník a podala mi zapálenou cigaretu. Měla na sobě svetr a džínsy.
Pobídl jsem ji: "Jdi dolů a hoď na sebe bikini. Rozpusť si vlasy a vezmi si tmavé brýle. Co nejvíc se zkrášli a pak se sem vrať. Není nad to, mít s sebou ženskou, která vypadá co nejlíp."
Ani ona neodporovala, což bylo dobře, protože nezbývalo mnoho času, aby bylo všecko připraveno. Jejich člun za moc nestál. Bylo to otlučené staré plavidlo, dlouhé asi sedmnáct metrů, které určitě zažilo lepší časy a vypadalo tak nanejvýš na patnáct uzlů za hodinu. Na palubě byl půltucet námořníků a jeden stál na přídi za ruským lehkým kulometem RPD posazeným na otáčivém stojanu s nabitým bubnem se sto náboji. Ze stožáru za ním visela zplihle červeno-bílo-černá libyjská vlajka.
Nepříliš odborně přirazili a Nino s Angelem chytili lana, která jim hodili. Z kormidelnické budky vyšel mladý důstojník v čisté uniformě barvy khaki a s námořnickou čapkou se štítkem a spoustou zlatého lemování na hlavě a přiblížil se k zábradlí. Uhladil si sako a obřadně zasalutoval. Byl to pohledný mladý muž s dost melancholickou tváří a zastřiženým knírkem.
"Jsem poručík Ibráhím od pobřežní služby. A vy?"
"Palmyra z Palerma," ohlásil jsem mu a luskl prsty na Barziniho. "Máš po ruce naše papíry, Aldo?"
Vesele je přinesl z kormidelnické budky a podal Ibráhímovi. "Tady je máte, pane poručíku. Lodní papíry i povolení k potápění na tomhle místě od vašeho ministerstva vnitra."
Rychle je prozkoumal s lehce zachmuřenou tváří. "Archeologické potápění?"
"Ano," přisvědčil jsem. "Třeba byste mi mohl říct svůj názor na tohle - zrovna jsme to vytáhli."
Sotva spatřil amforu, oči se mu rozšířily. "Ale to je úžasné! Jaká to je - římská?"
Zavrtěl jsem hlavou. "Ne, kupodivu hledáme římský vrak, ale tahle je fénická. Docela neklamně."
S posvátnou úctou si ji prohlížel. "Takže jste tu našli vrak?"
"Dřevo a bednění," upřesnil jsem to. "A břevno ze zádi. To je všecko a ještě několik amfor. Zrovna jsem se chtěl potopit pro další."
Vtom se vynořila z chodbičky Simona; v černých bikinách, zlatých sandálech, s tmavými brýlemi a vlasy rozpuštěnými, jak jsem jí poradil, vypadala naprosto fantasticky. V rukou nesla tác s lahví skotské a několika sklenicemi.
Ibráhím, zřejmě stejně vnímavý jako kterýkoli jiný mladý muž, si div nesedl na zadek. Představil jsem je a on jí galantně políbil ruku.
"Jestli mě omluvíte, rád bych se podíval, jak to vypadá dole," řekl jsem.
Kývl jsem na Langleyho, přetáhl si přes obličej masku a přelezl přes zábradlí. Zastavil jsem se těsně pod hladinou, abych si upravil přívod vzduchu, dal Langleymu znamení palcem nahoru a spustil se podél šňůry do kouřově zelené vody.
O dvacet metrů níž jsem se zastavil nad velkým porostem mořského plevele. Jednu amforu jsem uviděl zrovna pod sebou, další ležela na boku na kousku volného písku. Vedle mě se objevil Langley se šňůrou v ruce. Pokynul jsem mu, on se spustil dolů a já se dál vznášel nad amforou. Bezpečně jsme upevnili šňůru, třikrát za ni zatahali, jak bylo domluveno, a plavali za ní nahoru.
Když jsme se vynořili z vody, Nino a Angelo už vytahovali amforu přes zábradlí. Ibráhím stál vedle Simony, v pravé ruce sklenici s takovou dávkou whisky, že by se sám Muhammad obrátil v hrobě.
Vyšplhal jsem po žebříku za Langleym a odepnul si akvalung.
Ibráhím prohlásil: "To je fakt úžasné!"

"Nechtěl byste si vzít jednu s sebou, pane poručíku? V muzeu v Tripolisu by je určitě velice zajímala. Samozřejmě se s nimi zakrátko spojíme, abychom jim podali zprávu o výsledcích."
"To je znamenitý nápad," řekl, ale pak následovala nečekaná komplikace. "Jenže se v téhle sekci zdržím den nebo dva, než se vrátím do Tripolisu. Třeba bych si tu amforu mohl vyzvednout na zpáteční cestě, ne?"
"Jistě," přisvědčil jsem.
Otočil se a políbil Simoně ruku. "Signorino - bylo mi potěšením, které si v nedaleké budoucnosti dovolím zopakovat. Pánové!"
Přelezl přes zábradlí zpátky, Nino a Angelo je odvázali a plavidlo odrazilo. Nikdo nepromluvil, dokud nepropluli průlivem mezi Sestrami a nezahnuli na moře.
"Tak co říkáš?" ozval se za mým ramenem Barzini.
"Fungovalo to jako nějaké kouzlo," odvětil jsem. "To ti tedy řeknu, a tak se teď můžeme zase věnovat důležitějším věcem."
Otočil jsem se, abych si osušil vlasy, a na pobřeží se před krámem vynořila Zingariho stará fordka.

9. Mys hrůzy

Zelená a úrodná libyjská krajina, která se rozprostírá mezi pouští a mořem, není se svými olivovými háji, plantážemi, vinicemi a poli květů nepodobná jižní Itálii, ale to neplatí o části pobřeží s Mysem hrůzy. Tam není nic - je to místo, na které Bůh určitě zapomněl. Pekelná jáma pouště, slatin a horka jako u vysokých pecí.
Langley a Angelo byli vzadu na nákladňáku a já se usadil vedle Zingariho, který byl zjevně ustaraný jako vždycky. Pro každého z nás přivezl pruhovaný bavlněný burnus onoho typu, jaké nosí mnoho místních Arabů, a prosil mě, abych měl kapuci pořád na hlavě.
Několik mil jsme jeli po neasfaltované cestě rovnoběžné s jednokolejnou železniční dráhou, kterou podle Zingariho používala jedině armáda. Ta nakonec silnici ne víc než míli nebo dvě od pobřeží opustila a zmizela obloukem v divočině rozeklaných skal a soutěsek.
Po chvíli sjel Zingari ze silnice a zamířil do úzkého skalnatého údolí. Vypnul motor.
"Dál už půjdeme pěšky," prohlásil a vystoupil.
Následovali jsme ho na konec údolí a potom soutěskou se skrovným porostem trní na okraji.
Zingari zašeptal: "Teď buďte docela tiše a dávejte pozor! Jsme už blízko věznice. Moc blízko."
Zalehl jsem s dalekohledem pod jeden trnitý keř a zjistil, že se dívám dolů na hlavní bránu věznice, necelých sto metrů daleko.
Po vzdáleném úseku silnice se šoural zástup bídně vypadajících vězňů v železných okovech pod dohledem ozbrojených stráží; každý muž nesl krumpáč nebo lopatu. Z nepříliš velké dálky zazněl ostrý hvizd a ze zatáčky vyjela lokomotiva táhnoucí několik nákladních vagónů.
Už dávno jsem neviděl parní lokomotivu a důkladně jsem si ji prohlédl. Zastavila před hlavní bránou věznice, která se otevřela, a vstříc jí vyšel oddíl vojáků. Současně vystoupili z vagónů pasažéři a čekali vedle kolejí. Bylo tam i pár odsouzenců v okovech, ale většinu tvořili vojáci.
Každý byl pečlivě prohledán a současně prohledávala další jednotka vlak. Nakonec prošli ti, co přijeli, pěšky bránou a vlak následoval za nimi do nádvoří. Brána se zavřela a všechno opět ztichlo.
"A co ty ženské?" zeptal jsem se Zingariho.
Ukázal na dvířka v hlavní bráně. "Musí projít tamtudy v řadě jedna za druhou. Dnes jich přivezu třiačtyřicet."
"Tady s miláčkem armády čtyřiačtyřicet," opravil ho Langley.
Angelo po něm střelil ostrým pohledem se zřejmou nechutí v očích. "Proč pro změnu nezavřeš hubu?"
Člověk nemusel být génius, aby uhádl, ve které oblasti spočívá hlavní napětí mezi nimi, ale v každém případě jsem honem zakročil.
"Nechtě toho, vy dva - to je rozkaz." Angelo se otočil a zlostně odcházel k autu.
Řekl jsem Langleymu: "Ještě jeden takový kec a pošlapeš zpátky pěšky. Jasný?"
"Nemyslel jsem to nijak zle, starouši. Byl to jenom fór," ujišťoval mě, ale bylo v tom něco víc. Prozrazovaly to jeho oči.
Nasedli jsme zase do nákladňáku a jeli po téže silnici zpátky, až jsme minuli odbočku do Gely. Závija byla

ještě o sedm nebo osm mil dál. Bylo to roztahané městečko asi se třemi tisíci obyvateli. Bílé domy roztroušené mezi palmami, na hlavním náměstí tržiště.
Zingariho bar byl na pobřeží naproti malému přístavu. Nad dveřmi stálo Café Zingari a stolky pod plachtami proti slunci vpředu byly dost obsazené. Zingari objel s nákladákem dozadu do uzavřeného dvora a vpustil nás dovnitř soukromým vchodem.
Někdo hrál v dálce špatně na piano a zaznával odtamtud slabý smích. Pokoj, kam nás zavedl, byl zřejmě jeho vlastní a byl docela pěkně zařízený jako cosi mezi kanceláří a obytnou místností. Měl tam psací stůl, dvě tři židle, gauč a na podlaze perské koberce.
Na damascénském podnose na stole stála láhev whisky a několik sklenic, jako by je tam byl někdo předem připravil. Nalil každému z nás a vzal si i sám.
"Je to ta nejlepší skotská, pane Grante. Vidíte tu vinětu?"
Neřekl jsem na to nic a on se nervózně usmál a trošku se napil. "Tak a teď vám ukážu pár těch ženských."
Otevřel okenici na vzdálenější stěně a já se k němu připojil. Štěrbinami v roletě jsem viděl dolů do baru, který byl doslova napěchován nevěstkami všech velikostí a tvarů. Pokud měly vůbec něco společného, byl to pravděpodobně fakt, že všechny z nich už určitě zažily lepší časy.
Langley řekl: "Proboha, Cartere, až se mezi ně dostaneš, budeš tam vypadat jako královna krásy. Každý voják v pevnosti tě bude očmuchávat, jako bys byl čubka v říji."
Angelo mu zamířil pěstí do obličeje, ale Langley byl pohotový, to jsem musel uznat; okamžitě se pootočil, takže mu Angelovy kotníky jenom sklouzly po tváři.
Obrátil se k němu bokem a přehodil ho přes psací stůl. Něco se slyšitelným rupnutím povolilo, ale Angelo už byl na nohou a zasáhl Langleyho tvrdým úderem pod žebra, až mu vyrazil dech.
Langley jen vyhekl a kymácel se na místě, zjevně bezbranný, a Angelo mu na to naletěl. Zuřivě se rozehnal, zapomněl na všecko, čemu se naučil, a Langley ho chytil za pravou paži, zkroutil mu ji jako ve svěráku dokola a nahoru a vrazil Angela tváří do stěny. Angelo se zhroutil a už nevstal.
Celá ta záležitost netrvala od začátku do konce víc než pět šest vteřin. Příliš krátce na to, abych stačil zasáhnout, ale teď jsem Langleyho zuřivě odstrčil stranou a poklekl vedle Angela.
Lehce sténal a potřásal hlavou, což mě vůbec nepřekvapovalo, protože měl zřejmě zle přeražený nos a plno krve na tváři. Zingari mi podal džbán s vodou a ubrousek. Rychle jsem ho namočil a setřel mu krev. Skoro okamžitě otevřel oči a s naprosto nechápavým výrazem se na mě zadíval. Když se pokusil vstát, něco zřetelně chřuplo a Angelo vykřikl bolestí a chytil se za levý bok. Okamžitě bylo jasné, že má zlomené jedno nebo víc žeber.
Otočil jsem se k Langleymu: "Ty pitomče, uvědomuješ si, cos provedl?"
Už se neusmíval, a když se zasmál, byl to nucený smích. "No tak, starouši! Nic to není. Jenom to hraje."
Na Angelově obličeji stály krůpěje potu a ústa měl semknutá bolestí.
"Je v Zavíji nějaký doktor?" zeptal jsem se Zingariho.
Přikývl. "Hned pro něho někoho pošlu."
Langley seděl v koutě a tvářil se trucovitě. Dal jsem si další whisky a čekal jsem. Doktor přišel kupodivu brzy; byl to drobný oplešatělý muž v čistém gabardenovém obleku. Dal Angelovi injekci, konstatoval frakturu dvou žeber a ovázal mu je. S nosem nemohl nic dělat, to by vyžadovalo odborný chirurgický zákrok. Dostal zaplaceno od Zingariho hotově, nechal tu lahvičku s utišujícími tabletkami a odešel.
Mohl jsem Langleyho rovnou zabít, ale to by situaci sotva zlepšilo. Zingari byl úzkostí bez sebe.
"Ale co budeme teď dělat, signore? Všecko je připraveno." A potom, jako by ho najednou přepadla divoká naděje: "Třeba to teď nebude už vůbec možné. Ano, to je ono! Budeme muset nechat celý ten bláznivý plán plavat."
"Vrátíme se do Gely," prohlásil jsem. "Potom rozhodneme, co dál. Teď mi s ním pomozte!"
Se zřejmou neochotou udělal, co jsem mu řekl, a pomohl mi dopravit Angela do dodávky. Langley byl projednou zticha, asi umlčen dosahem toho, co se stalo. Posadili jsme Angela do kabiny, já jsem usedl vedle něho. Langley jel vzadu sám.
Angelo si celkem vzato vedl velmi dobře, ale zjevně pomohla také injekce proti bolestem.
"Nedělej si se mnou starosti, nic to není. Budu v pořádku," ujišťoval mě.

Nevím, koho se to pokoušel ošidit, zdali sebe nebo mě, ale než jsme dojeli do Gely a zastavili u mola, bylo zřejmé, že se mu moc nepodařilo jedno ani druhé.

Nechal jsem ho na jeho palandě v kabině na přídi se Simonou, která na něho měla dohlédnout, a šel jsem do salonu. V čele stolu seděl Barzini s lahví whisky v jedné ruce a sklenicí v druhé a tvářil se jako bůh hněvu.
"Co bude teď?" chtěl vědět.
Pokrčil jsem rameny. "Nevím. Angelo tvrdí, že v tom bude moct pokračovat, jestli spolyká předem dost tabletek proti bolestem, ale nemyslím, že je to pravděpodobné. A pak je tu ještě jeho obličej. Už teď vypadá hrozně. A do večera bude tak oteklý, že nebude k poznání."
Barzini se otočil k Langleymu, který seděl na lavici a tvářil se zarputile. "Ty pacholku, máš už teď dost, když jsi všecko zničil? Co budeme dělat? Bez někoho, kdo by zevnitř vytáhl to horolezecké lano, jsme vyřízení."
"Takže opravdu nemáte na vybranou, že?" Řekla od dveří salonu Simona. "Budete tam muset poslat mě."
"Nebuď zatracený blázen!" okřikl jsem ji spíš reflexivně než uváženě.
Stálo za povšimnutí, že Barzini to nijak nekomentoval. Seděl tam a vážně se na ni díval; o kousek dál dřepěl Langley a mračil se.
"Povězme si to na rovinu," řekl Barzini. "Musela byste vejít s ostatními holkami dovnitř, poradit si s každým, kdo vás cestou chňapne, co nejrychleji se ho zbavit a dostat se na severní hradby."
"Kde bys musela oddělat dva strážné," pokračoval jsem já. "Měj rozum, Aldo, je to šílený nápad. Neměla by ani tu nejmenší šanci."
"Kdoví?" odporoval. "S pistolí v ruce je možné všecko a já teď budu samozřejmě muset s tebou dovnitř. Budeš potřebovat dalšího chlapa."
"Za pokus to stojí, ne, Olivere?" řekla Simona. "Nemůžeme se přece otočit a odjet, když už jsme podstoupili celou tu dlouhou cestu."
Vzal jsem ji za ramena. "Prostě to nejde. Bůhví, co se ti může stát už cestou dovnitř, a k tomu ještě ti dva strážní!" Zavrtěl jsem hlavou. "Je to nemožné."
A přesto jsem, myslím, v nitru věděl, že mluvím, jenom abych mluvil. Jak sama řekla, byla to naše jediná možnost. Nikdo jiný tu nebyl.
Zeptala se tiše: "To říkáš rozumem nebo srdcem, Olivere?"
Na to byla jenom jedna odpověď, a tak jsem se otočil k Zingarimu. "Dobrá, všechno pojede podle plánu kromě toho, že tam odvezete místo Cartera ji."
Vypadal naprosto zdrceně, zřejmě hlavně když zjistil, že v té věci hodláme pokračovat. "Dobrá, signore, když na tom trváte. Děvčata mám doručit ve dvou nákladňákách v devět. Druhý budu řídit sám. Zastavím se tady u krámu v osm třicet a vezmu ji s sebou."
"Budu připravená," prohlásila Simona.
Zingari zavrtěl hlavou. "Je to šílenství. Celej ten smradlavej svět je den ze dne šílenější. Už můžu jít, signore?"
Odvezl jsem ho člunem k molu a s návratem jsem si dal načas. Čím víc jsem o tom uvažoval, tím míň se mi to líbilo, ale pravda byla prostě taková, že jsme jinou možnost neměli.

Zbývající část odpoledne jsme strávili přípravou výstroje. Uniformy nebyly žádný problém, protože Barzini jich pro každý případ obstaral celý půltucet. V oné době dávala libyjská armáda jako většina paravojenských organizací na světě přednost stejnokrojům s kamufláží a čapkám typu Afrika-Korps. Obojí vypadalo zlověstně.
Každý jsme měli ruský samopal AK a sto osmdesát nábojů navíc kolem pasu a já měl ještě pistoli stečkin. K tomu byly tři granáty na osobu a šedesátimetrová horolezecká lana z toho nejkvalitnějšího konopí, protože nylon Nino pohrdavě odmítl.
Simona si samozřejmě musela obléct Angelovy šaty. Vzala si je s sebou do kabiny na přídi, aby se přichystala. Měla mít na sobě volné minišaty, a než si je na sebe navlékla, přišel jsem tam a pomohl jí omotat kolem pasu šedesátimetrovou šňůru. Měla s sebou také baterku, kterou měla přivázat na konec

šňůry a spustit z hradeb, abychom měli nějaké vodítko, až budeme čekat dole pod skálou.
Brala celou věc s překvapujícím klidem, a to i tehdy, když se objevil Barzini s automatickou pistolí, plně nabitou a opatřenou tlumičem, kterou jí strčil do kabelky. Kromě toho přinesl nůž s čepelí na pero a kotouč náplasti.
"Ten nůž vám připevním na pravé stehno," řekl jí. "Nezapomeňte, že ho tam máte."
Stiskl palcem knoflík, z pochvy vyskočila čepel ostrá jako břitva a Simona se zachvěla. "Tohle bych nedokázala proti nikomu použít."
"Budete muset čekat, co se bude dít, jako my ostatní, ne?" řekl jí Barzini drsně. Připevnil jí nůž na místo a odešel.
Simona si přetáhla šaty přes hlavu, upravila si je a přečísla si vlasy. Opravdu jí to ohromně slušelo.
Řekl jsem: "Vypadáš až příliš dobře. Jestli tě uvidí Masmúdi, určitě po tobě skočí."
"Uvidíme," odpověděla a poprvé za večer se usmála. "Radši mě už odvez na břeh!"
Když jsme procházeli salonem, ostatní mlčeli, ale když jsem jí pomáhal do člunu, vyšel na palubu Langley. Naklonil se přes zábradlí a řekl rozpačitě:
"Poslyš, lituju, že se věci takhle zvrtly, jasný?"
"Myslíš, že se tím něco spraví?" zeptala se ho.
"Jdi ke všem čertům!" odsekl, otočil se a já stiskl startér a zamířil s člunem k pobřeží.
Čekali jsme ve stínu u krámu, ale moc dlouho jsme čekat nemuseli, protože už nějaký čas bylo slyšet, jak přijíždí nákladňák; zvuk motoru se jasně rozléhal nočním vzduchem.
Když dorazil k olivovému háji, řekl jsem: "Tak to bychom měli."
Tehdy jí poprvé a jenom na okamžik povolily nervy, vrhla se mi do náruče a políbila mě. Ale hned se zase stáhla zpátky.
"Jestli mi tam umřeš, nikdy ti to neodpustím," prohlásil jsem.
Byl to ubohý pokus o humor. Poslala mi ještě rukou polibek -podivně osobní akt, který mě hluboce dojal - usmála se, otočila a šla k nákladnímu autu, které zrovna zastavovalo.
Zevnitř se ozýval křik a zpěv. Zdálo se, že hodně holek je opilých. Asi to potřebovaly. Nebylo to příjemné pomyšlení. Vylezla si do kabiny k Zingarimu a vůz odjel. Stál jsem tam ve tmě, poslouchal, jak motor zaniká v dálce, a po chvíli nebylo slyšet vůbec nic. Takže to bylo všecko a já jsem se otočil a šel zpátky k člunu.
Když jsem dorazil k Palmyře, Barzini, Nino a Langley už čekali v uniformách na palubě. Nechal jsem je naložit vybavení, zašel dolů a převlékl se. Bylo to zvláštní, mít na sobě zase uniformu. Už to bylo pořádně dávno. Kdysi mi takové věci působily potěšení.
Když jsem vycházel z chodbičky ven, nepociťoval jsem ani optimismus, ani zoufalství. To jediné, na co jsem byl schopný myslet, byla Simona, ale to teď nešlo. Koneckonců to nebyl můj styl, jak by mi byla sama první připomněla.
Ostatní byli už připraveni a čekali v nafukovacím člunu se zapnutým závěsným motorem. Spustil jsem se k nim. Angelo, který se vyhrabal z kabiny na palubu, aby nás vyprovodil, nám od zábradlí zamával.
A potom jsme už byli na cestě, propluli jsme mezi Sestrami na volné moře a hra konečně začala.

Měl být úplněk, což mě ve stadiu plánování znepokojovalo, ale počasí nám přálo a měsíc nebylo moc vidět. Nízká mračna, lehká mořská mlha a drobné mžení snižovaly viditelnost na minimum.
Drželi jsme se asi půl míle od pobřeží, příliš blízko na to, abychom narazili na nějaké rybářské lodě, a přesto dík špatné viditelnosti dostatečně daleko od břehu. Což ovšem znamenalo, že jsem se musel spoléhat na vlastní odhad a v závěrečné fázi jet naslepo.
V posledním možném okamžiku jsem vypnul motor a chopili jsme se vesel. Za daných podmínek to nebylo to nejlepší řešení, ale vzhledem k hluku motoru jsme jinou možnost neměli.
Několik opravdu ošklivých minut jsem myslel, že jsme se dopustili osudné chyby. Člun nepoháněny motorem se rozkymácel a přes okraj se dovnitř lila voda, protože ostrý vítr od pobřeží zvedal do výše vlny s bílými čepicemi.
Barzini a Langley svírali v rukou každý pár vesel a zabírali s nimi jako blázni; bylo to nutné, protože - jak jsem podle mapy očekával - byl tam proud aspoň o síle čtyř nebo pěti uzlů.

Teď už jsme pobřeží viděli zřetelně, hlavně díky příboji, který se bělal ve tmě, jak se tříštil o břeh. A jednou, ale jenom na okamžik, vykoukl mezi cáry mračen měsíc a já zahlédl pevnost, která na nás čekala tam nahoře na skalách.
Pluli jsme teď velmi rychle; zachytil nás proud takové síly, že jsme nemohli dělat nic jiného, než se snažit plout a držet se na hladině. Moře naplnilo tmu řevem, jak se dralo se zlostnými savými zvuky proti pobřeží.
Odrazili jsme se od balvanu, zatočili jsme se dokola a Langley ztratil jedno veslo. Na okamžik jsme byli docela bezmocní, kolem nás se vařila bílá pěna a já už v duchu viděl, jak všechno končí, ještě než to začalo.
Nino varovně vykřikl, a když jsem se ohlédl přes rameno, přihnala se ze tmy mohutná vlna, vysoká aspoň dva metry, s bílou kadeřavou hlavou. Myslel jsem, že je s námi konec. Místo toho to byla naše spása, protože vlna nás rázem přenesla přes skály přímo na břeh pokrytý štěrkem.
Okamžitě jsem byl venku a ostatní také a strkali jsme a tahali člun, abychom jej dostali na souš. Přivalila se další vlna a rozvířila nám vodu kolem kolen, jako by byla odhodlána smést nás zpátky. Rychle však ustoupila a o okamžik později jsme už byli nahoře na štěrkovitém břehu a sunuli se ještě výš.
Uložili jsme člun na měkkém bílém písku těsně u kraje skal a Langley řekl: "Krista Pána, jsem skrznaskrz!"
"Už jsme tady, ne?" okřikl ho Barzini. "To je to jediné, na čem záleží."
Vytáhl z jednoho batohu z člunu termosku s horkou kávou a nechal ji kolovat. Podíval jsem se deštěm a tmou nahoru na hradby. Bylo tam pár světel, ale jinak ani stopa života.
Langley řekl: "Dorazila tam už v devět a teď je deset. To znamená, že už je tam hodinu. Kde vězí?"
"Dej jí čas," řekl jsem. "Vsak ona se objeví."
Zavrtěl hlavou. "Šidíš sám sebe, Grante. Nedokáže to. Nikdy neměla žádnou naději, že by to mohla dokázat."
"Proč radši nedržíte hubu?" obořil se na něho Barzini. "Ta holka toho má v sobě víc než vy, Langley. Možná že vás překvapí."
Langley se zlostně odvrátil. Posadil jsem se pod skalní převis, abych se aspoň trochu ochránil před deštěm, a zapálil jsem si cigaretu. Byla mi zatraceně zima a mokro, ale nedělal jsem si ani ty nejmenší starosti, nebo jsem si to aspoň namlouval, a kdykoli jsem pomyslel na to, co se teď může dít tam nahoře, honem jsem tu myšlenku zahnal.
A tak jsme čekali, déšť crčel, příboj bičoval pobřeží a nic se nedělo - naprosto vůbec nic. A pak byla půlnoc a prosté, ošklivé skutečnosti už nebylo možné se dál vyhýbat.
Nakonec to byl Barzini, kdo přešel ke mně a dřepl si vedle. "Nevypadá to dobře, Olivere," řekl.
Ochable jsem přikývl. "Nevypadá, Aldo."

10. Simona sama

V kabině starého náklaďáku bylo horko a nepohodlí a páchlo to tam naftovými výpary. Zingari byl bezohledný řidič a vůz poskakoval po nedlážděné cestě za hromadných protestů žen vzadu. Jedna z nich zabušila na přepážku a italsky něco navrhla tak sprostými slovy, jaká si jen lze představit.
Otočil se k Simoně a jeho bledý krysí obličej se v matném odrazu světel na přístrojové desce zaleskl potem.
"Je to tam vzadu cháska. Rovnou z kanálu."
"Ale vašim účelům slouží dobře, ne?" poznamenala.
Pokrčil rameny. "Svět je, jaký je. signorino. Já jsem si jeho pravidla nevymyslel."
Snažila se potlačit v sobě hněv, vědoma si opovržení, které pociťovala k tomu mizerovi.
"Ráda bych věděla, co by se stalo, kdyby se rozhodly, že se obrátí, a vrhly se na vás."
Podíval se na ni polekaně, tvář žlutou strachem, a přinutil se k úsměvu.
"To je málo pravděpodobné, signorino. Nemají kam jít. Tohle je - jak že to říkají Američani? - konec lajny."
Pro mě taky? pomyslela si. Ta myšlenka ji zamrazila až v morku kostí a instinktivně si položila ruku na stehno a dotkla se nože, který jí tam připevnil Barzini. Jak by ho mohla použít? Jak by dokázala vůbec použít takové zbraně?

Uvědomila si, že po ní Zingari po straně pokukuje, a když se podívala dolů, zjistila, že se jí sukně vyhrnula nahoru a odhalila její stehna v nylonu. Pokoušela se stáhnout si ji níž, ale nešlo to.
Zingari si olizoval rty, potil se víc než jindy a zápach byl v tom omezeném prostoru dusivý a útočný. Podívala se vyzývavě přímo na něho a on se přiměl k dalšímu z těch svých slabošských úsměvů.
"Jste příliš krásná, signorino. Ve srovnání s těmi prasaty tam vzadu budete zářit jako pochodeň ve tmě."
"A co bych s tím měla podle vás dělat?"
"Za vaším sedadlem je starý burnus. Zkuste si ho!"
Vytáhla jej a rozložila na kolenou. Byl toho druhu, jaké nosí Arabové obojího pohlaví - plášť sahající až po kotníky se špičatou kapuci a modrými a bílými pruhy.
Zingari strčil ruku pod plášť a stiskl jí stehno. Podlézavě se usmál.
"Zakrýváte si ty rozkošné nožičky, signorino? Aby vás nepřivedly do nesnází?"
Její kabelka ležela na podlaze vedle její levé nohy. Sáhla do ní, vytáhla pistoli a položila si ji na klín s ošklivým masivním tlumičem namířeným přímo na něho.
"Ještě jednou se mě dotkněte," řekla klidně. "Stačí jenom jednou…"
Honem odtáhl ruku a vůz se zapotácel z jedné strany silnice na druhou. Zevnitř zazněl další sborový protest.
"Prosím vás, signorino! Ani za nic na světě bych vás nechtěl urazit."
Třásl se jako list a zdálo se, že pach jeho potu ještě zesílil. Opřela se do rohu s tváří obrácenou ven a držela pistoli ukrytou pod burnusem. Drobný déšť ženoucí se od moře přinášel s sebou sůl a Simona se snažila myslet jenom na Granta a na nic jiného. Ráda by věděla, kde je teď a co je s ním.
Mezi mraky se objevil měsíc a na okamžik spatřila moře a nad ním, na vrcholku velkého skalního výběžku, pevnost na Rás Kanai. Mys hrůzy. Když jí zase zmizel z dohledu, schoulila se, najednou vylekaná.

Když dorazili na místo, ženy z prvního náklaďáku už vystupovaly. Nad hlavní branou zářily reflektory a osvětlovaly celou scénu. Malá dvířka po straně byla otevřená a vedle nich stálo pár vojáků v maskáčích. Asi metr před nimi stál obrovský chlap s černými vousy a seržantskými prýmky, ruce v bok a cigaretu v ústech, a prohlížel si ženy.
"To je Husejní, nejstarší poddůstojník," řekl Zingari Simoně. "Dejte si dobrý pozor, abyste mu nepadla do rukou, signorino. Už byste nikdy nebyla taková jako teď. A teď si přehoďte přes sebe burnus a počkejte na druhé straně náklaďáku!"
Vystoupil a zašel dozadu. Simona slyšela, jak křičí na ženy; odpovídal mu pískot a křik. Vyklouzla z kabiny, přetáhla si burnus přes hlavu a čekala ve stínu.
Ženy z druhého vozu začaly postupovat kupředu a přidávat se k ostatním. Zingari přešel na druhou stranu kabiny a sáhl dovnitř, aby vypnul světla.
"Signorino!" zavolal tiše. "Jděte mezi ženy! Ztraťte se mezi nimi a modlete se! Víc pro vás udělat nemůžu."
Bez jakéhokoli rozumného důvodu se cítila klidná. Ledově chladná, když si stahovala cíp burnusu přes obličej a přecházela zezadu kolem auta, aby se přidala k ostatním.
Byly právě tak sprosté, jak si je představovala. Některé byly opilé a nejedná z nich měla v hlavě víc než dost. Většinou byly staré nebo aspoň tak vypadaly, zpustošené léty bídy a nemocí. Jak se dalo očekávat, bylo mezi nimi i pár Arabek, ale většinou to byly Italky, soudě podle jejich přízvuku odpadky z neapolských chatrčí.
Simona se protlačila doprostřed strkajícího se zástupu. Nikdo si jí ani nevšiml, většinou byly plně zaujaty pokřikováním na vojáky na zdi nad branou. Velká tlustá žena před Simonou s vlasy tak červenými, že jejich barva nemohla pocházet odjinud než z lahvičky, opile klopýtla, když překračovala kolejnici před branou, a padla rovnou na obličej. Pokoušela se vstát, ale nepodařilo se jí to, a ostatní se hrnuly kolem ní a nejedná přitom na ni šlápla.
Byla to příležitost, kterou jí seslalo samo nebe. Simona ji zvedla na nohy, ne bez značných potíží, a s rukou kolem jejích ramen ji táhla uprostřed zástupu kupředu; žena opile bručela.
Pohyb kupředu se trochu zpomalil, když ženy procházely po dvou a po třech úzkými dvířky. U nich stál

seržant Husejní a dával pozor; jeho vousatá tvář byla bez jakéhokoli výrazu, a přece Simona cítila, že mu nic neujde, že vidí všecko, co je tu k vidění. Zdálo se jí, že jeho pohled ulpěl na ní, a tak honem sklonila hlavu, pevně sevřela druhou ženu a pohnula se s ní kupředu. V příštím okamžiku už byly obě za dvířky, prošly temným tunelem a nakonec se vynořily na obrovském nádvoří.
Zeny se v neuspořádaném chumlu mlely sem a tam, ale držely se pohromadě. O kus dál stáli vojáci a obě skupiny dělila od sebe asi třicetimetrová mezera. Ženy povykovaly a hvízdaly, vykřikovaly na muže sprosťárny a vojáci jim odpovídali stejně.
Simona se rychle rozhlédla po nádvoří, aby si všechno vtiskla do paměti. Hradby, velká vrata s kovovými mřížemi do hlavní budovy, kde byli pravděpodobně ubytováni vězni. Vlak, o kterém se zmínil Grant, stál na vzdálenější straně vedle hlavní budovy. Byl tam půltucet nákladních vagónů, několik z nich zastřešených, ale lokomotiva sama stála v čemsi, co bylo zřejmě lokomotivní depo.
Nejpřekvapivější ze všeho byla pohledná vila v italském koloniálním stylu, která stála ve vzdáleném rohu ve svěží zahradě obehnané nízkou zídkou.
Napravo od ní bylo několik nízkých budov, pravděpodobně skladišť, a pár zaparkovaných nákladních aut, všechno ponořené do hlubokého stínu. Pustila ženu po svém boku, opřela ji o zeď a začala se šinout zástupem dál směrem ke tmě, když najednou všechno ztichlo.
Bylo to opravdu pozoruhodné. Jako by někdo náhle otočil vypínačem. Železná vrátka v zídce před vilou se otevřela a přes dvůr přecházel jakýsi muž.
Stejně jako ostatní vojáci měl na sobě maskovací stejnokroj. Jediný rozdíl byl v tom, že na hlavě neměl nic a na ramenou žádné výložky, a přece Simona věděla, že je to jediný člověk, který to může být.
Plukovník Masmúdi stanul uprostřed nádvoří mezi oběma skupinami. V jedné ruce držel elegantní hůlku, kterou si neklidně poklepával po pravém stehně. Seržant Husejní rázně vykročil a zasalutoval. Plukovník Masmúdi jen krátce pozvedl hůlku. Byl to hezký muž s těžkým tmavým knírem. Následovala krátká výměna slov v arabštině. Simona z ní nerozuměla ani slovo, ale opovržlivý výraz na Masmúdiho tváři byl dostatečně výmluvný.
Jeho pohled přejel zběžně po ženách a už se začínal odvracet, když vtom se tlustá žena opřená o zeď zřejmě probrala. Nesouvisle cosi vykřikla a vrhla se kupředu; přitom sevřela v ruce cíp Simonina burnusu a strhla jí z hlavy kapuci.
Masmúdi se otočil a Simoně se zdálo, že se jeho oči vpalují do jejích. Stál tam a mlčky se na ni díval, potom řekl něco seržantu Husejnímu a ten zamířil doprostřed zástupu; hrubě si razil cestu mezi ženami. Tlustá žena k němu čtverácky vztáhla ruku. Prudce ji odhodil stranou, chytil Simonu za paži a strkal ji před sebou kupředu. Snažila se potlačit paniku, která se v ní zvedla, protože strach by jí teď nebyl nic platný, a přinutila se hrát svou roli.
Držela hlavu sklopenou. Masmúdi jí strčil hůlku pod bradu, zvedl jí hlavu a ona se mu podívala do tmavých očí.
"Ty jsi Italka?" zeptal se italsky.
Zavrtěla hlavou a odpověděla mu tiše: "Ne, plukovníku, Francouzka z Marseille."
"Francouzka." Bez zjevných potíží přešel do francouzštiny. "Jak ses proboha dostala mezi tu chamraď?"
"Starý přítel mě pozval, abych s ním strávila nějaký čas v Tripolisu, ale když jsem tam přijela, byl pryč." Pokrčila rameny. "Měla jsem moc málo peněz. Dlouho mi nevydržely."
"A potom jsi potkala Zingariho."
Podařilo se jí, aby její slova zněla zlostně. "To prase mi neřeklo, že to bude takový."
"To nic. Třeba se z toho vyklube ta nejšťastnější situace pro nás oba." Vzal ji za paži a řekl nedbale přes rameno: "Všecky ostatní jsou vaše, seržante."
Husejní jim ponechal dost času, aby se vzdálili, a pak vykřikl cosi nesrozumitelného, co zaniklo v okamžité vřavě, když se obě skupiny vrhly k sobě. Simona se ohlédla přes rameno. Byl to neuvěřitelný pohled, scéna odněkud z pekla - ve světle reflektorů se zmítala zápasící a řvoucí masa lidí a jeden rval a strkal druhého.
"Neohlížej se," řekl jí Masmúdi. "To je krmení zvěře v zoo. Aby byla zvířata spokojená. To není nic pro tebe."
"Vy tedy nevěříte v rovnost lidí?" zeptala se. "Slyšela jsem, že jste komunista."

Otevřel dvířka od zahrady a strčil ji dovnitř. "To je velkolepá absurdita. Bůh udělal mimo jiné některé lidi větší a jiné menší."
"Bůh?" podivila se. "S tím ještě taky počítáte?"
Dorazili ke schůdkám vedoucím na verandu domu a Masmúdi se zastavil a s lehce tázavým výrazem na tváři se k ní otočil.
"Mám dojem, že je toho v tobě víc, než se na první pohled zdá, květinko."
V ústech jí vyschlo. Nebyl to člověk, jakého očekávala. Byl hezký, chytrý, a když chtěl, dokonce jemný, tím si byla jista. V žádném směru neodpovídal popisu Zingariho.
Řekla zoufale a snažila se vypadat plaše: "Myslíte skryté hlubiny?"
"Kdoví?" Slabě se usmál, otevřel přední dveře a vedl ji dovnitř.
Bylo to tam pohodlně zařízené, ale nic víc. Pokoj vojáka. Stůl, židle, velká pohovka s vysoko navršenými polštáři, police plné knih.
Když zavřel dveře, vzal jí z ruky kabelku a upustil ji na židli. Nemohla proti tomu nic dělat a on jí zezadu zasunul paže kolem pasu a přitáhl ji blíž k sobě.
Najednou s ní mrštil kupředu na polštáře na pohovce a jednou rukou ji se značnou silou přidržel. Vykasal jí burnus, strčil ruku pod okraj sukně a nahmátl nůž.
"Copak to tady máme?"
Hrubě nůž strhnul; chirurgická náplast držela tak pevně, že ji to přinutilo bolestí vykřiknout. Zvedl nůž a stiskl pero. Potom se zeširoka zasmál.
"Mladá dáma vskutku pozoruhodné hloubky, to už vidím." Hodil nůž přes celý pokoj do jakéhosi výklenku.
"Nevěděla jsem, co mě čeká," vysvětlovala Simona. "Chtěla jsem mít jenom něco na svou obranu."
Když ji pustil, otočila se, burnus se jí otevřel, lem sukně se vyhrnul a odhalil její stehna. Masmúdimu zasvítily oči; přejel jí rukou po obou nohách od kotníků až po stehna a usmál se.
"Víš co, květinko? Užiju si s tebou." Cítila, jak se jí instinktivní odezvou kdesi v jejím nitru stáhl žaludek, když tak nad ní stál s rukama v bok. "Ano, určitě je to mimořádná příležitost. Dokonce taková, která chce šampaňské. Počkej tady, hned jsem zpátky."
Přešel přes místnost, otevřel zasklené dveře a zmizel. Simona byla okamžitě na nohou a běžela za ním. Nakoukla štěrbinou dveří do kuchyně. Masmúdi si otevřel velkou lednici a vytáhl z ní láhev šampaňského. Simona se rychle otočila, přeběhla po špičkách přes pokoj, sebrala svou kabelku a běžela ven.
Pospíchala po cestičce k zahradním vrátkům. Všude bylo teď ticho, vojáci si zřejmě odvedli ženy na své ubikace, ale reflektor stále svítil a znemožňoval jí přejít přímo přes nádvoří.
Vzala to oklikou, držela se ve stínu a stahovala si kapuci přes obličej, ale sotva dorazila na vzdálenější stranu do úkrytu vozidel, která tam stála zaparkována ve stínu, rozletěly se přední dveře vily a plukovník se objevil na verandě.
"Husejní!" zakřičel co nejsilněji.
Simona vyrazila po jakýchsi kamenných schodech nahoru na vyšší úroveň; stále se držela u zdi. Tam byla naprostá tma, a když se podívala dolů, viděla jasně, jak seržant Husejní kluše přes dvůr. Byl od pasu nahoru nahý a neměl na nohou boty.
Začala si opatrně hmatem hledat cestu po dalších schodech vzhůru a zvuky na dvoře pod ní zesílily; když dosáhla dalšího odpočívadla, byly už dole aspoň dva tucty vojáků. A potom zavolal k jejímu zoufalství někde vysoko nad ní arabsky jakýsi hlas, rozsvítila se baterka a někdo začal sestupovat po schodech.
Tak rychle, jak jí to jen tma dovolovala, sestoupila po schodech zpátky a zastavila se, teprve když dorazila na nižší odpočívadlo, protože pokračovat dál na dvůr by znamenalo jisté polapení.
Bylo tam železné zábradlí. Opřela se o ně a zoufale se rozhlížela, neboť zřetelně slyšela, jak boty nad ní sestupují dolů, a tu si povšimla, že z jakési kůlny asi o dva metry níž trčí střecha jednoho z nákladních aut. Byla to její jediná naděje, a když se kroky přiblížily ještě víc, proklouzla pod zábradlím, spustila se na plátěnou střechu, zalezla si pod ni a zalehla. Podívala se na hodinky. Bylo skoro deset. Vytáhla z kabelky pistoli, sevřela ji v levé ruce s prstem na spoušti a čekala, tvář přitisknutou k plachtě, zatímco dole pod ní prohledávali dvůr.

Bylo jedenáct, než toho nechali, a o půl hodiny víc, než si tím mohla být jista. Ležela tam, čekala, naslouchala tichu a pokoušela se přesvědčit, že je naprosté; konečně vylezla zase ven, chytla se zábradlí a vytáhla se nahoru na odpočívadlo. Skoro ani nezaváhala a pustila se znovu po dalších schodech vzhůru. Teď už šlo o čas a napadlo jí, že Grant a ostatní, kteří na ni čekají na pláži už aspoň dvě hodiny, se mohou o ní domýšlet toho nejhoršího.
Když vyšla po několika posledních schodech na ochoz severní hradby, silně se rozpršelo. Na okamžik zaváhala a skrčila se ve stínu. Asi o dvacet nebo třicet metrů dál svítila lampa. Vedle ní stál voják a schovával se v rohu, kde se sbíhaly dvě zdi, před deštěm.
Druhý strážný nebyl v dohledu; to byla smůla, protože už nemohla otálet, a tak vystoupila ze stínu. Při chůzi si rozepnula burnus, takže se vpředu otevřel.
Při zvuku jejích kroků voják ožil a postoupil kupředu s puškou připravenou k výstřelu. Stejně rychle ji však zase spustil a pusa se mu otevřela překvapením, protože Simona už zatím došla do kruhu světla a ve svém splývavém plášti s kapuci a krátkých šatech skýtala pohled pro bohy.
Promluvil na ni arabsky a ona mu odpověděla v italštině: "Ahoj, drahoušku, nemáš cigaretu?"
Zaváhal, pak vytáhl z kapsy svého pláště balíček a zeptal se: "Co tady děláš?"
"Ale byla jsem s jedním seržantem. Opil se a mě to otrávilo, a tak jsem si řekla, že půjdu na chvilku na čerstvý vzduch."
Opřela se zády o zeď, lehce nadzvedla koleno a vyzývavě se prohnula v zádech. Se skelným pohledem v očích k ní přistoupil blíž. V tomtéž okamžiku se ze tmy o pár metrů dál vynořil druhý strážný.
Zavolal něco arabsky. Simona se naklonila kupředu, velmi cílevědomě strčila prvnímu vojákovi ruku mezi nohy a šeptala mu do ucha: "Nemohl bys ho na chvilku poslat pryč?"
Strážný vůbec nezaváhal. Opřel si pušku o zeď, otočil se a popošel pár kroků ke svému kamarádovi. Následoval rychlý tlumený rozhovor, nějaká paže párkrát zamávala a pak se druhý strážný otočil a zmizel ve tmě.
První se vrátil k ní. "V tuhle dobu máme nárok na kávu," vysvětloval jí. "Šel pro ni. Řekl jsem mu, že s tím nemusí moc pospíchat."
"To je dobře," řekla Simona, vytáhla z kabelky pistoli a namířila ji přímo na něho. "A teď uděláš, co ti řeknu, a nic se ti nestane."
Dlouhý, dlouhatánský okamžik stál docela ztuhle a civěl na ni a potom pohodil hlavou dozadu, zasmál se a vykročil k ní.
"Ne!" okřikla ho s panikou v hlase. "Prosím!" A sevřela pistoli v obou rukou.
Vypadal teď vztekle, vycenil zuby jako vlk a natáhl ruce, aby se jí chopil. Nezbyla jí jiná možnost. Stiskla spoušť a pistole s tlumičem v lijáku jen slabě vyštěkla. Pár centimetrů nad jeho pravým okem se objevila díra, voják se zapotácel ke kraji hradby a zmizel ve tmě.
Bylo to jako zlý sen, na který si při probuzení vzpomněla a který už bledl, když se otočila a spolkla žluč, jež jí stoupla do krku. Zvedla kabelku a pospíchala po ochozu pryč z okruhu světla. Zastavila se na místě, kde trčela do prostoru jakási polověžička, kdysi zřejmě určená pro dělo.
Vykasala si šaty nahoru a odmotala si šedesátimetrovou šňůru od pasu, jak rychle to jen šlo; točila se přitom znovu a znovu, div se jí nezamotala hlava. Trvalo jí to mnohem déle, než očekávala, a když byla konečně volná, silně se potila a byla docela vyčerpaná. Roztřesenými prsty vytáhla z kabelky baterku, aby ji provlékla drátěným okem na konci šňůry.
Zastavila se a pozorně naslouchala, ale po druhém strážném nebylo dosud ani památky, a tak se vyklonila z jednoho z výklenků věžičky, rozsvítila baterku a začala ji spouštět dolů.
Moc šňůry už jí v rukou nezbývalo, když za ni kdosi dole prudce zatahal, div jí ji nevyrval z prstů; ale docela ji ztratit stejně nemohla, protože měla druhý konec uvázán kolem pasu. Čekala. Za chvíli zatahal kdosi za šňůru znovu a ona ji začala vytahovat vzhůru.
V překvapivě krátkém čase se vynořil ze tmy konec hlavního horolezeckého lana. Nino udělal na jeho konci širokou smyčku, kterou přehodila přes kamenný sloupek mezi dvěma výklenky.
Následovala delší přestávka: čekala a třásla se jako list; v lijáku jí byla najednou hrozná zima - asi reakce, jak předpokládala.

Veselý hlas řekl: "Hej, anděli, jsi pastva pro oči!" a přes okraj výklenku se přehoupl Nino.
Dychtivě ho objala. "Je všecko v pořádku?"
"Jistě." Honem se zbavoval velkého batohu, který táhl na zádech, a pušky. "Už jsme si o tebe dělali starosti."
To už ale držel v ruce druhé smotané lano a spouštěl je do tmy. "Co bude dál?" zeptala se.
"Vylezou po hlavním laně a já jim s tímhle pomůžu."
"Dokážou to?"
Zakřenil se a zuby mu zasvítily ve tmě. "Bude to, jak se říká, srandička."
Přitáhla si burnus těsněji k tělu, chvěla se v tom prudkém dešti a dívala se, jak Nino zvolna a rytmicky přetahuje lano přes levé rameno a pod pravou paží. Jen jednou se zastavil, a to ještě jenom na vteřinu nebo dvě, a potom se ve výklenku docela znenadání objevila další nezřetelná postava.
Nejistě postoupila kupředu. "Jsi v pořádku?"
"Simona?" řekl známý hlas a Grant roztáhl ve tmě paže, přitiskl ji k sobě a podržel v náručí. Teprve teď se přestala třást.

11. V černé věži

Byl to Barzini, kdo uviděl jako první rozsvícenou baterku poskakující na konci šňůry sotva dvacet metrů napravo od nás. Nemyslím, že jsem už někdy pocítil tak hlubokou úlevu. Přece jen je v pořádku - to byla moje první a bezprostřední myšlenka.
Posbírali jsme společně výstroj a zaujali postavení. Nino rozmotal horolezecké lano a připevnil je ke šňůře. Zatahal za ni, jak bylo předem dohodnuto, a lano začalo okamžitě stoupat vzhůru.
"Proč jí to sakra trvalo tak dlouho?" zašeptal Langley.
Ne že by měl právo očekávat na to nějakou odpověď. Odsekl jsem:
"Záleží na tom? Dokázala to, ne?"
Nino si honem utáhl batoh na zádech, přehodil si přes rameno pušku a vyzkoušel lano. Ušklíbl se a opřel se o mě. "Fajn, jdeme na to! Modlete se za mě!"
Znělo to, jako by se ten mladý ďábel docela bavil. Pod jeho botou zachrastil kámen a o chvíli později už zmizel nahoře ve tmě.
Počítal jsem s dlouhým čekáním, a když se po skalách svezlo dolů druhé lano a dopadlo mi na rameno, zastihlo mě nepřipraveného. Teď jsem byl na řadě já; potom měl jít Langley a nakonec Barzini. Uvázal jsem si lano bezpečně kolem pasu, upevnil je pomocnou šňůrou a zatahal. Lano se okamžitě napjalo a já sáhl po druhém.
"Hodně štěstí!" zašeptal za mnou Barzini a já začal stoupat.
Bylo to docela snadné. Na jedné straně, jak říkal Nino, to bylo ve tmě lehčí, protože když jste se podívali dolů, stejně jste nic neviděli, takže tu nebyla ani iluze výšky, a na druhé byla skála mnohem schůdnější, než tvrdil Zingari - byl to postupný spád s rozbitým žulovým a čedičovým povrchem, který navzdory dešti poskytoval dobrou oporu pro nohy. A velice užitečné bylo druhé lano. Nino za ně táhl tak silně, že jsem měl po většinu času dojem, že mě vytahuje nahoru, a ruce mě z výstupu vůbec nebolely. Jen jednou jsem se zastavil, když jsem přelézal přes okraj skály, a ocitl se na římse pod hradbou. Začal znovu tahat a teprve na tomto posledním desetimetrovém úseku dostaly paže víc zabrat.
O pár okamžiků později jsem už přelezl do výklenku a byl jsem na pevné půdě ve věžičce.
V šeru se tam rýsovaly dvě postavy.
"Jsi v pořádku?" zeptala se Simona.
Sáhl jsem po ní a vzal ji do náručí.

Langley byl u nás za pár minut. S Barzinim bylo víc problémů a nakonec jsme ho my tři prostě vyvlekli po laně nahoru čirou silou. Protáhli jsme ho výklenkem a on dopadl na ruce a na kolena a lapal po dechu.
"Matičko Boží!" zašeptal. "Už nikdy - nikdy v tomto životě!"
Pomohl jsem mu na nohy, a když se odvázal, řekl Nino důrazně: "Někdo jde."
"To je druhý strážný," pravila Simona.
"Cos udělala s tím prvním?" zeptal se jí Langley.

"Musela jsem ho zastřelit."
"Proboha! Vážně?" V Langleyho hlase zaznělo cosi blízkého obdivu. "O tohohle se postarám já, starouši," prohlásil a zmizel.
Strážný se zastavil pod lampou pár metrů od nás a tiše arabsky zavolal. Nejistě k nám vykročil a ze tmy za ním se vynořil Langley a chytil ho za krk. Ve žlutém světle se matně zaleskla čepel nože, strážný zachroptěl a Langley ho odtáhl zpátky do stínu.
Když se k nám zase připojil, hvízdal si mezi zuby. "Vyřízeno, starouši," řekl bodře. "Kdo je na řadě teď?"
"Masmúdi," odpověděl jsem a vedl je po hradbách, až jsem mohl pohlédnout do osvětleného dvora dole. "Tam na druhé straně nádvoří je jeho dům."
"Už jsem tam dneska jednou byla," oznámila Simona a rychle nám vysvětlila, co se stalo.
Když skončila, řekl jsem: "Dobrá. Půjdeme tam, jak jsme se dohodli, a budeme se tvářit jako oddíl ve službě. Langley půjde vpředu pro případ, že by bylo zapotřebí arabštiny, a Simona uprostřed." Položil jsem jí ruku na paži. "Kdyby se tam někdo objevil a zahlídl nás, bude to vypadat, jako bychom tě byli zajali, ale řekl bych, že posádka je dnes zaměstnána docela jinými věcmi."
Sešli jsme dolů po kamenných schodech vedoucích na dvůr, na chvíli jsme se skryli za zaparkované vozy a seřadili se. Potom jsem už jen šeptem zavelel a vyrazili jsme s Langleym v čele přes náměstí.
Déšť se jen lil a bušil do dláždění. Neviděli jsme ani živou duši, ačkoli stráž nahoře na zdi nad hlavní branou nás musela vidět, leda že by se byl ten chlap schoval před lijákem. Pro každý případ jsem Simonu tu a tam popostrčil, aby to vypadalo věrohodněji.
Langley otevřel vrátka a my prošli zahradou a vystoupili na verandu. Okenice byly zavřené a Langley se sklonil a nakoukl štěrbinou dovnitř.
Otočil se s úšklebkem. "Zdá se, že je plně zaměstnaný."
Podíval jsem se sám. Masmúdi seděl po pás nahý a popíjel šampaňské. Žena, natažená na pohovce vedle něho s jedním kolenem zvednutým, byla jen ve spodním prádle.
Kývl jsem na Barziniho, který čekal s rukou na klice. Dveře se otevřely na pouhý dotek, Barzini rychle vběhl dovnitř a namířil samopal na Masmúdiho; my ostatní jsme se protlačili za ním.
Masmúdi ani nemrknul. Seděl tam se šampaňským v ruce, prohlížel si nás a pak se usmál na Simonu.
"Tak tady jste, květinko!" Mluvil s ní francouzsky. "Říkal jsem, že jsou ve vás hloubky."
"Zůstaneme u italštiny," přerušil jsem ho. "Bude to pro všecky přítomné srozumitelnější."
Žena na pohovce otevřela pusu, jako by se chystala zaječet, a Langley jí prudce zavřel ústa rukou.
"To nesmíš!" okřikl ji. "To by bylo ošklivé."
Bylo jí asi sedmadvacet a určitě pamatovala lepší časy.
"To jste nic lepšího nesehnal?" zeptala se ho Simona.
Masmúdi si povzdychl. "Člověk dělá, co může. Nestává se často, aby sem do té naší pustiny zavítala žena jako vy, květinko. Měl jsem vědět, že je to až příliš krásné, než aby to byla pravda."
Zdálo se, že ji to pobavilo. "Měl jste si dát s tím hledáním větší práci."
"Víte, já jsem myslel, že jste mi utekla za některým z mých mužů. Řekl jsem si, že to musí být ten pravý důvod, proč jste sem přišla s tou obvyklou chamradí. Ráno bych byl nechal všecky nastoupit na dvůr a držel je tam tak dlouho, až bych tomu přišel na kloub."
Žena na pohovce zasténala. Langley ji vytáhl za vlasy a vlekl ji k šatníku.
"Tak a teď buď hodná holka a drž hubu!" řekl jí přívětivě. "Jestli ne, podřežu ti krk."
Strčil ji do šatníku, zavřel ji tam, přešel zpátky ke stolu a posloužil si sklenicí šampaňského.
"Život je plný příjemných překvapení," prohlásil. "Tohle je dobré. Moc dobré."
"Ale stěží je to důvod k takové akci," pravil Masmúdi. "Čemu vděčím za to pochybné potěšení?"
"Máte tu vězně," řekl jsem mu. "Mladého Američana jménem Wyatt."
Nedal najevo žádnou reakci. "No a?"
"Chceme ho."
"Ach tak! A když vám vyhovím? Co potom?"
"Projedeme hlavní branou, pro jistotu společně s vámi. Nepojedeme moc daleko. Jenom pár mil podél pobřeží."
"A co bude tam?"

"Zamíříme k moři, odkud jsme přijeli, a vy si můžete dělat, co budete chtít."
"S kulkou v hlavě?"
"Vůbec ne. K čemu by to bylo?"
"Když to formulujete takhle, zní to docela věrohodně." Sáhl po košili. "Co se stane, když odmítnu?"
Nino vytáhl z kapsy madonku ze slonoviny. Když stiskl její spodní okraj, vyskočila z ní zlověstně vypadající dýka. "To je důmyslné," komentoval to Masmúdi. "Ale Italové měli vždycky kulturní sklony, i tam, kde jde o násilí."
"Napřed pravé ucho, potom levé," oznámil mu Nino. "Rozumíme si?"
"Dokonale."
Masmúdi sáhl po telefonu a Langley mu řekl: "Musím vás upozornit, že umím docela dobře arabsky, takže si dávejte pozor."
Promluvil krátce do telefonu a položil sluchátko. Langley nás informoval: "Volal na strážnici. Řekl jim, aby sehnali nějakého seržanta Husejního. Má vyzvednout ze zvláštního bloku vězně číslo 833 a přivést ho sem."
Zeptal jsem se: "Ten zvláštní blok - je to tak zlé, jak to zní?"
"S vaším přítelem Wyattem byly trochu potíže," odvětil Masmúdi. "Víte, jak to dneska chodí s těmi mladými lidmi. Nic než dlouhé vlasy a protesty."
"Z úst marxisty to zní legračně."
"Máme na to jenom jednu správnou odpověď," prohlásil. "Zkusili jsme všechno ostatní, ale marně."
Byla to krajně arogantní poznámka, pronesená s okouzlujícím úsměvem, takže jsem nevěděl, jestli ho mám brát vážně.
Poplácal rukou místo vedle sebe na pohovce a řekl Simoně: "Bude to chvíli trvat - dáme si zatím šampaňské."
"Radši bych si dala brandy." Poprvé jsem si všiml, že se lehce chvěje.
Vstal docela ledabyle, přešel ke skříncе v rohu, vytáhl z ní stolní láhev z brouseného skla a skleničku, naplnil ji a přinesl k ní. Vděčně ji přijala a poděkovala mu.
Položil jí ruku na rameno. "Jste promočená až na kůži, květinko. Dovolíte?"
Přistoupil k šatníku, kam strčil Langley to děvče, otevřel jej, takže jsme ji jen krátce zahlédli, vytáhl vojenský plášť s límcem z ovčí kožešiny a zavřel vyděšené ženě dveře znovu před nosem.
S lehkým úsměvem na rtech přidržel Simoně rozevřený plášť a ona vstala, sundala si mokrý burnus a vklouzla do kabátu. Znovu se na něho vděčně usmála.
"Poslyšte, tohle se mi docela líbí," prohlásil Barzini a nalil si brandy. "Ví, jak se chovat k dámě. Je dobře vychovaný."
Trochu se mě to dotklo. Celá ta věc se pomalu měnila ve frašku, ale potom zazněly venku na terase kroky a ozvalo se zaklepání na dveře.
Všichni jsme se honem rozptýlili, zaujali svá postavení a já kývl na Masmúdiho. Zavolal něco arabsky. Dveře se otevřely a kdosi vrazil do pokoje vězně v pruhovaném bavlněném pyžamu tak prudce, že padl na kolena. Seržant, který vešel za ním, byl chlap jako hora s černými vousy a já věděl, že to musí být Husejní.
Nino kopl do dveří, takže se zabouchly, vrazil hlaveň samopalu Husejnímu mezi žebra a já mu sáhl do pouzdra a vytáhl z něho služební pistoli. Stejně jako jeho pán nedal najevo velké překvapení. Byl to zarputilý, neoblomný muž, který přijal situaci klidně, a když mu to Langley poručil, založil si ruce za hlavou.
Muž v pruhovaném pyžamu byl na tom bídně a zřejmě dostal nedávno pořádný výprask. Pravou tvář měl prasklou, byla by potřebovala dva tři stehy, a od oka se mu táhla ošklivá modřina.
Poklekl jsem vedle něho. "Stephen Wyatt?"
"Ano." Měl chraptivý a zlomený hlas a vypadal, jako by byl omámený. Ještě zřejmější byl strach v jeho očích.
"Už je všecko v pořádku," ujistil jsem ho. "Nemusíte si dělat žádné starosti. Přišli jsme vás dostat odtud ven."
"Ven?" zeptal se zvolna. "Myslíte z vězení? Nerozumím vám."

Zdálo se, že má všechny smysly naprosto otupělé.
"Ani nemusíte," ujistil jsem ho a pohlédl na Masmúdiho. "Sundejte mu z nohou ty řetězy!"
Krátce něco poručil Husejnímu a ten vytáhl klíč a sklonil se, aby rozepnul okovy. Wyatt před ním couvl, což bylo dostatečně výmluvné. Zvedl jsem ho a on tam stál a kymácel se s výrazem naprostého ohromení na tváři.
Otočil jsem se k Masmúdimu. "A teď půjdeme. Řekněte Husejnímu, aby chlapci pomohl přes dvůr. Pojedeme jedním nákladákem. Ty budeš řídit, Aldo. Já si sednu dopředu vedle tebe a plukovníka budeme mít mezi sebou. Ostatní pojedou vzadu." Znovu jsem oslovil Masmúdiho: "Vyvezete nás přímo přední branou, jasné?"
"Dokonale."
Znovu řekl něco arabsky Husejnímu, který, zarputilý jako vždycky, nedal na sobě nic znát; prostě vzal Wyatta kolem ramen a zamířil s ním ke dveřím. Nino jim je otevřel. Já jsem stál za nimi, pokynul jsem Masmúdimu a Simoně, aby prošli, a potom následoval zbytek.
Když jsme šli po cestičce, ještě pořád pršelo. Husejní otevřel vrátka a společně s Wyattem vyšel na dvůr. Masmúdi uhnul stranou a řekl Simoně:
"Až po vás, květinko."
Mimoděk se usmála a pohnula se kupředu, aby kolem něho prošla, a on, stále ještě se zdvořilým úsměvem na rtech, mě vší silou odstrčil, skočil do křoví a utíkal ostošest; současně vykřikl na Husejního. Wyatt zavrávoral ve vrátkách a Husejní se řítil pryč přes dvůr a zuřivě kličkoval, aby se vyhnul možné kulce do zad.
Nezdálo se, že by to mělo nějaký smysl. Vzal jsem Wyatta pod paži. "Honem - tam k těm nákladákům, dokud je čas!"
Šidil jsem ovšem sám sebe, protože sotva jsme vyběhli z vrátek a zamířili přes dvůr, vyřítilo se ze strážnice u brány čtyři nebo pět vojáků.
Chvilku nevěděli, co mají dělat, což bylo docela pochopitelné, když se vezme v úvahu, že jsme vypadali jako skupinka jejich vlastních druhů. Ale potom se vyklonil ze stínu Husejní, vyštěkl něco arabsky a bylo zle.
Ten nejblíž k nám vypálil ze svého automatu dávku, ale střílel od boku a kulky se rozprskly v širokém oblouku po dláždění napravo od nás. Mně bránil v pohybu Wyatt, který se o mě těžce opíral, a tak jsem na to nemohl pořádně odpovědět, ale kdosi za mnou vystřelil několik ran, které zvedly vojáka do vzduchu a mrštily jím dozadu na jedno z aut.
Jeho druzi s divokou střelbou ustoupili a Langley i Nino jim odpověděli dlouhými dávkami, které je zahnaly za zaparkované vozy. Pořád jsme ještě byli doslova na ráně. Strážný nad branou vystřelil dvakrát až příliš blízko, a tak jsem vytáhl automatickou pistoli stečkin, kterou jsem měl na pravém boku v dřevěném pouzdře. Přehodil jsem ji na plnou automatiku, voják dostal jako odpověď na svůj jediný výstřel asi patnáct ran a spadl ze zdi do tunelu u vchodu.
Barzini chytil Wyatta za druhou paži a rozběhli jsme se k vlaku; táhli jsme ho přitom mezi sebou se Simonou v patách. Strčili jsme ho do úkrytu za prvním nákladním vagónem a Langley a Nino se k nám připojili; oba pálili krátkými dávkami od boku, aby kryli náš ústup.
Skrčil jsem se vedle kolejí a vykoukl mezi koly. Byl to guláš, o tom nebylo pochyb. Vojáci se objevovali všude jako kouzlem, někteří jenom napůl oblečení, ale všichni s puškami v rukou.
Kulky bušily do vagónů a odrážely se od kol. Vedle mě se objevil Langley a šklebil se jako ďábel.
"Nevypadá to moc dobře, starouši. Nebyl to nejlepší plán, což?"
Kulka uštípla kousek dřeva přímo nad jeho hlavou a tříska ho sekla do obličeje jako břitva. Sáhl si tam prstem, uviděl krev a hned se přestal usmívat.
"Pacholci!" křikl. "Zatracený černý pacholci! Já jim ukážu!"
Vytáhl z opasku jeden z granátů, vyrval pojistku a hodil granát přes vagón směrem k bráně. Přistál na jednom nákladním autě a skutálel se dolů. Kdosi vykřikl na poplach a několik vojáků vyběhlo na otevřené prostranství. Langley rovněž vyskočil z úkrytu a se šíleným smíchem skolil tři z nich výstřely od boku.
O vteřinu později granát vybuchl, převrhl jeden z nákladáků na bok a jako okamžitá ozvěna se vznítila

jeho benzínová nádrž a rozmetala po nádvoří kusy kovu, dřeva a hořících zbytků.
Byla to pekelná scéna, všude šlehaly plameny, vojáci bezmocně hledali úkryt a. Langley a Nino do nich bez přestání pálili. Přes dvůr se vypotácela polonahá žena a zakopla o ležící tělo. Z úkrytu v bráně se vyřítil Husejní, aby ji dopravil zpátky, a střílel přitom jednou rukou. Mohl jsem ho složit, ale neudělal jsem to. Ať už byl jakýkoli, odvahy měl dost.
Kulka mě klepla do levého ramene a potom se jich celý proud zaryl do vagónu nad mou hlavou. Když jsem se otočil, stál ve vrátkách své vily Masmúdi a střílel na nás ze samopalu; dva muži vedle něho zatím připevňovali na třínožku lehký kulomet.
Barzini mě zatahal za rukáv. "Jestli zůstaneme tady, jsme vyřízení. Pojďme radši dovnitř!"
Dostali jsme Wyatta, omámeného a nic nechápajícího, na nohy a běželi podél vlaku do lokomotivního depa. Simona a Nino byli těsně za námi, ale Langley si dával načas a divoce pálil. Teprve když zarachotil lehký kulomet, otočil se a přihnal se také dovnitř.
Opřel jsem Wyatta o zeď vedle lokomotivy. Bylo tam teplo. Ve vzduchu byl pach horkého železa a páry. Otočil jsem se k Simoně.
"Jsi v pořádku?"
Přikývla. "Co budeme dělat, Olivere?"
"Bůhví." Rozhlédl jsem se kolem. Prostor byl částečně osvětlen plápolavým světlem hořících nákladních aut. "Tohle už opravdu vypadá jako konečná."
Langley se krčil u vchodu a vykukoval ven. Na okamžik jako by nastala ve střelbě přestávka.
"Co se to tam děje?" zeptal jsem se.
"Asi seskupují síly, starouši. Radši abychom se připravili na frontální útok."
Nino vykřikl: "Podívejte, co jsem našel — kulomet!"
Byl připevněný ke střeše nákladního vagónu hned za tendrem lokomotivy. Stejně jako ostatní železářské zboží byl ruský, RPD s kulatými zásobníky na sto nábojů. V krabici s municí vedle něho jich bylo osm. To už bylo něco, protože jak se situace vyvíjela, potřebovali jsme každou pomoc, kterou jsme mohli získat.
Seskočil jsem dolů a připojil se k Langleymu u vchodu. Tam dál u nákladáků se řada mužů pokoušela udělat něco s ohněm; podávali si z ruky do ruky vědra s vodou. Vedle zídky před Masmúdiho vilou třicet nebo čtyřicet mužů a on a Husejní se zřejmě radili.
"Co myslíš?" zeptal se Langley.
Neměl jsem příležitost mu odpovědět, protože se za mnou ozval ostrý výkřik a Barzini na mě zavolal: "Hej, Olivere, koukni se na tohle!"
Vylezl si do budky na lokomotivě a teď se znovu objevil a držel za krk drobného vyzáblého Araba v umaštěném turbanu barvy khaki a špinavé košili.
"Schovával se tady."
Malý Arab řekl: "Ne, efendi, prosím! Nemyslel jsem to zle. Jsem strojvůdce, Talif."
"Mluvíš dobře anglicky," poznamenal jsem.
"Zatraceně dobře anglicky, efendi. Za války já pracoval pro britskou armádu. Já sloužil pod generálem Montgomerym." Snažil se, aby to vyznělo tak nějak osobně.
"Cos tam nahoře dělal?" vyptával jsem se.
"Spal, efendi. U pece je teplo a potom začalo to střílení… Já se bál."
"Copak je v té lokomotivě oheň?"
"Samozřejmě, efendi. Odjíždíme v sedm ráno do Tripolisu a bez páry…"
Langley, který to poslouchal od vchodu, se zeptal:
"To tím chceš jako říct, že v tom máš plno páry?" Kopl do kola. "Pojede to?"
"Myslíte teď hned, efendi?" Talif pokrčil rameny. "Plnou rychlostí ne, rozumíte? Potřebovalo by to přiložit."
"Kolik udělá?" chtěl jsem netrpělivě vědět.
"Patnáct, možná dvacet mil za hodinu."
Barzini se vložil do hovoru: "Myslíš, že bychom se s tímhle mohli odtud dostat, Olivere?"
"Musíme. Jediná otázka je, jestli ten krám pojede dost rychle, aby s sebou vzal vrata."

"To se dá zjistit jenom jedním způsobem." Otočil se k Ninovi. "Hej, chlapče, vlez si do té boudy a začni přikládat! Chci slyšet, jak ten oheň řve."
Nino udělal, co mu bylo řečeno, a Talif mě zatahal za rukáv a bázlivě se zeptal: "Chcete vzít ten vlak, efendi?"
"My ne, ty," odpověděl jsem mu. "My se s tebou jenom svezeme."
"Prosím vás, efendi!" Vypadal na smrt vyděšeně. "Prosím vás při hrobu mé matky. Jestli něco takového udělám, plukovník Masmúdi mě pověsí za uši."
"A když to neuděláš," řekl mu Barzini přátelsky, "tak tě pověsím já za něco jiného. A teď si vlez do kabiny a dej se do práce!"
Talif svěsil ramena, otočil se a vyšplhal se na lokomotivu. Sáhl jsem dolů a zvedl Wyatta na nohy. Zakymácel se, opřel se o mě a vypadal opravdu zle.
"Kdy už se probudím?" zeptal se slabým hlasem. "Nebo se nikdy tak necítíte?"
"Jenom od pondělka do pátku," ujistil jsem ho a odsunul dvířka vagónu s kulometem na střeše. "Vlezte si tam a držte hlavu dole!" Popostrčil jsem ho a řekl Simoně. "Zůstaň u něho, ano?"
"Vypadá to s ním bledě," pravila.
"Copak s námi ostatními ne?"
"Teď promluvil ten darebák, co ho miluju," řekla a vlezla si do vagónu.
Langley byl zpátky u vchodu a teď zavolal: "Radši sem honem pojď, starouši! Tohle vypadá zajímavě."
Masmúdi byl už uprostřed dvora s bílým kapesníkem v ruce. Barzini se zeptal: "Co si o tom myslíš?"
"Myslím, že zatímco se budu bavit s naším přítelem, měl bys všecko přichystat, abychom odtud co nejdřív vypadli," odpověděl jsem mu, přehodil si samopal přes rameno a vystoupil ven.
Ušel jsem směrem k němu jenom pár metrů a pak jsem se zastavil, zapálil jsem si cigaretu a nechal jsem ho, aby ušel zbytek cesty sám. Usmál se.
"To se mi líbí. Pěkně ledabyle. Bez jakýchkoli starostí. To je dobrá psychologie."
"Zdá se, že se v tom vyznáte," řekl jsem, jenom abych udržoval konverzaci.
"Chodil jsem do školy v Sandhurstu," odpověděl prostě.
Což stačilo, aby to vzalo komukoli vítr z plachet. Jak jsme tam tak stáli tváří v tvář s hořícími nákladními auty jako pozadím, museli jsme asi vypadat dost legračně. Útočná skupina pod Husejního velením se krčila v úkrytu u zdi. Přestalo už pršet a nebe se rychle vyjasňovalo.
"Co chcete?" zeptal jsem se.
"Myslím, že by to mělo být zřejmé. Jste vyřízeni, vy i vaši přátelé. Nevyšlo vám to. Proč mrhat dalšími životy? Raději se vzdejte!"
"Abychom skončili jako Wyatt? Ne, díky."
"Jste dost pošetilý," řekl. "Jestli zahájím generální útok, nemůžete doufat, že dlouho vydržíte. Nechte odejít aspoň tu dívku!"
"Dobrá," souhlasil jsem. "Uvidíme, co na to řekne. Počkejte tady!"
Vrátil jsem se zpátky do depa. Nino přikládal pod kotel ostošest a v nočním vzduchu těžce visel ostrý pach páry.
"Co chce?" vyptával se Barzini.
"Úplnou kapitulaci. Jsme připraveni vyrazit?"
"Tak co?" obrátil se na Talifa.
Talif fatalisticky pokrčil rameny. "Jak si bude přát Alláh, efendi. Jestli chcete, můžeme hned vyjet, ale jak jsem vás už varoval, nepojedeme moc rychle."
"Dobrá. Připravte se, a až vám řeknu, odvezete nás odtud tak rychle, jak to jenom dokážete, protože jestli tou branou neprorazíme na první pokus, budete na tom zrovna tak zle jako my všichni ostatní."
Otočil jsem se k nim. "Chci, aby si jeden z vás vlezl nahoru k tomu kulometu, a až pojedeme přes dvůr, pustil to do nich naplno. Musíme je přinutit, aby drželi hlavy dole, protože to bude kritický úsek."
"Nech to na mně, starouši," řekl Langley a vyšplhal po žebříku na střechu vozu.
Kývl jsem na Barziniho, který se vyškrábal na plošinu. "Tak dobře, Aido, až zavolám, vyjedete."
Vrátil jsem se na dvůr, kde trpělivě čekal Masmúdi. Řekl jsem mu: "Je mi líto - prý jí bylo po chuti to šampaňské, ale ne společnost k němu."

"To je škoda. Padne to tedy na její hlavu."
Otočil se a vykročil zpátky a já pospíchal do depa.
"Jedem! Jedem!" křikl jsem a skočil do vagónu vedle Simony a Wyatta.
Pára zasyčela, zavířila kolem kol, která se začala pohybovat, a ozvěna rachotu se odrazila od cihlových zdí. Následoval další prudký výtrysk páry, kola se protočila a vzápětí jsme už vyjeli na volné prostranství.
Masmúdi byl teprve v půli cesty ke svým mužům. S polekaným výkřikem se otočil, zvedl paži a cosi na ně zavolal - patrně aby začali střílet. Stál jim v cestě, ale to už Langley pálil z kulometu a točil s ním z jedné strany na druhou; několik útočníků skolil a ostatní uvrhl do naprostého zmatku.
Jeli jsme stále rychleji a šinuli se přes dvůr teď už rychlostí aspoň deseti mil za hodinu. Když jsme byli asi v polovině, začaly vzduchem poletovat kulky. Odpověděl jsem jim střelbou z dvířek vagónu a Nino a Barzini za mnou pálili z plošiny lokomotivy.
A pak už byly přední vagóny v tunelu a já zavolal na Simonu: "Drž se pevně, může to být šupa!"
Ozvala se strašná rána, vagón se zakymácel ze strany na stranu. Zdálo se, že jsme na zlomek vteřiny zůstali stát, ale pak jsme se prodrali nezadržitelně kupředu a velká brána se rozletěla na obě strany, utržená ze závěsů.
Jeli jsme dál, kola rachotila přes výhybky za doprovodu vzteklého řevu a spousty střelby, ale nic z toho nám nevadilo, protože o okamžik později jsme začali opravdu nabírat rychlost a byli jsme z toho venku.

12. Noční útěk

Obloha se už zatím podstatně vyjasnila, měsíc zářil a obzor lemovaly hvězdy. Barzini se vyklonil z budky a zavolal:
"To jsme jim to natřeli, co, Olivere!"
"Hned tam přijdu." Otočil jsem se k Simoně. "Jak ti to jde?"
"Prima, ale s Wyattem si nejsem moc jistá. Připadá mi děsně slabý. Museli mu tam dát pořádně zabrat."
Ležel s hlavou na jejím klíně a se zavřenýma očima. Řekl jsem: "Tak dobře, dělej, co můžeš - já jsem za chvíli zpátky."
Nechal jsem samopal vedle ní, propracoval jsem se podél stěny vagónu kupředu, přičemž jsem se přidržoval tyčí, až jsem se dostal na tendr. Oheň hořel naplno, Nino, celý zpocený, zuřivě přikládal, ale ani tak jsme nedělali víc než patnáct mil za hodinu. Zeptal jsem se Talifa: "Na jakou vzdálenost se přiblížíme ke Gele?"
"Na půl míle, efendi, blíž ne. Je tam tunel - asi tak patnáct mil odtud."
"Patnáct mil?" podivil se Barzini. "Ty jsi blázen! To nemůže být ani polovina."
"Vzdušnou čarou, efendi, ale trať dělá hodně dlouhý oblouk do vnitrozemí. Když to tady Italové stavěli, byl to ten nejschůdnější terén."
"Když nás to tam doveze, co na tom záleží?" vložil se do hovoru Nino. "Ještě před půlhodinou jsme byli mrtvoly." Hlasitě se zasmál a vyhodil kus uhlí do noci. "Myslíte, že se Lazar taky cítil nějak takhle?"
"Radši se tam nedívej," přerušil ho Barzini, "ale mám dojem, že ti támhle zrovna někdo přihodil na víko rakve další lopatu hlíny."
Obrátil jsem se a podíval se směrem, kterým ukazoval. Trať tu běžela paralelně se silnicí, která byla vzdálená asi padesát metrů. Po ní uháněly tři landrovery, každý s lehkým kulometem připevněným k trojnožce. V prvním byl Masmúdi s Husejním a tři další vojáci; v měsíčním světle jsme je viděli docela zřetelně.
Kulomety na zadních landroverech začaly střílet. Když jim Langley odpověděl, zrychlil Masmúdiho vůz tempo a vyrazil kupředu; rychlostí šedesáti nebo sedmdesáti mil za hodinu zmizel do noci.
Oba zbývající landrovery pokračovaly ve střelbě a ani Langley se nenechával zahanbit. Zasáhly vlak jen zřídka, protože cesta se kvůli terénu neustále vlnila. Po několika minutách jsme vjeli do oblasti nízkých pahorků posetých olivovými háji a úplně jsme je ztratili.
"Narazíme zase na cestu?" zeptal jsem se Talifa.
"Asi o pět mil dál, efendi."
"A jak dlouho ji budeme mít v dohledu?"
"Ne víc než míli nebo dvě. Potom se setkáme zase až o dalších pět mil dál blízko tunelu u Gely. Za ním už běží trať a silnice souběžně kromě zkratky přes most. To je o další dvě míle dál."

"Půjdu radši upozornit Langleyho," řekl jsem a vylezl přes tendr na střechu nákladního vagónu.
Když jsem se k němu připojil, nabíjel zrovna kulomet. "Jak to jde, starouši?"
Informoval jsem ho o situaci, která nás čeká. Zdálo se, že mu to nedělá vůbec žádné starosti, a zapálil si. "Máme na to krásnou noc."
Možná že to znělo bláznivě, ale byla to pravda. Obloha byla čistá a jasná, všude hvězdy, a měsíc mi připadal větší, než jak jsem ho kdy viděl; koupal krajinu ve svém tvrdém bílém světle. Kopce byly jako siluety vystřižené z černého papíru a údolí a průrvy mezi nimi byly velice temné. Nabírali jsme teď rychlost a já jsem ho tam nechal a propracoval se přes tendr zpátky do budky.
Řekl jsem: "Zatím to jde. Za dalších pět nebo deset minut to může být horší, ale opravdu skřípat to začne, teprve až se dostaneme ke gelskému tunelu."
Barzini si vrazil mezi zuby jeden ze svých egyptských doutníků. "Kdybychom prostě zastavili a vylezli, uviděli by nás. Pěšky bychom dlouho nevydrželi. K pobřeží je to půl míle, určitě by nás dohonili."
"Už jsem na to taky myslel," přiznal jsem. "Řekněme, že zastavíme v tunelu jenom na tak dlouho, abychom vystoupili. Jestli vlak vyjede zase na druhém konci a někdo bude střílet z kulometu, budou pokračovat v jeho pronásledování. To by mělo stačit k tomu, abychom dostali Wyatta na pobřeží."
"No jo!" zvolal Nino. "To mi připadá jako sakra dobrý nápad."
"Kromě pro toho chlapa, co zůstane u kulometu." Barzini mě zlostně šťouchl do ramene. "Samozřejmě vidíš v tom hrdinským postavení sebe, co? Co to s tebou je? Chceš mermomocí zhebnout?"
"Ani ne," řekl jsem. "Je to docela jednoduché. Zůstanu s vlakem ještě pár mil, pravděpodobně až k přejezdu přes řeku, a tam vyskočím. Jestli to udělám šikovně, pojedou dál za vlakem. A já budu za hodinu v Gele."
"A když ne?"
"Vyplujete na moře. Budete v tom pokračovat. Dovezete zpátky Wyatta a vyměníte ho za Hannu. Potom se postaráš, aby se dostala v pořádku zpátky do Londýna - to je to jediné, co na tobě chci."
"Sám nemáš žádnou šanci," odporoval Barzini. "Jestli tu zůstaneš, zůstanu i já."
"Tak kdo teď tady mluví jako blázen? Viděls, v jakém je Wyatt stavu. Po svých by neušel ani padesát metrů. Bude zapotřebí vás všech, abyste ho dopravili tu půlku míle tímhle terénem až na pobřeží."
"Má pravdu," podpořil mě Nino. "Uznej to, strejdo Aldo!"
Barzini to věděl, ale nelíbilo se mu to. Odvrátil se a zlostně zadupal.
Řekl jsem Ninovi: "Pověz to Langleymu a Simoně. Je třeba, aby věděli přesně, co děláme. Až přijde ta pravá chvíle, bude sebou muset každý hodit."
Přehodil si samopal přes rameno a přeručkoval po tyčích ke dveřím nákladního vagónu. Barzini ukázal palcem na Talifa.
"Ale co s ním? Jak můžeš zaručit, že s tím pojede dál, když ho nebude nikdo hlídat?" Najednou se mu obličej rozjasnil. "Na druhé straně nemůže ten vlak jet jinam, než kam vedou koleje. Strojvůdce potřebuješ jenom k tomu, aby to spustil a zastavil."
Zoufalý výraz na Talifově tváři stál za spatření, protože si zřejmě představoval, že dalším bodem programu bude kulka do hlavy.
"Efendi, prosím vás! Dám vám své slovo. Přísahám při hrobu mé matky."
"Není třeba," ujistil jsem ho. "Mám radši obchodní dohodu. Je to mnohem rozumnější."
Vždycky v minulosti jsem s sebou při podobných akcích nosíval nějaké peníze pro případ, že by se něco drasticky zepsulo, a neměl jsem žádný důvod změnit tento zvyk ani tentokrát, protože nebylo nijak těžké opatřit si v Palermu, co jsem potřeboval. Otevřel jsem plátěný pytlík, který jsem nosil vzadu za opaskem, vytáhl z něho malou koženou peněženku a vysypal její obsah Talifovi do dlaní.
"Potíže s papírovými penězi jsou v tom, že se od jedné země k druhé mění," řekl jsem. "Ale tohle uvítají všude. Jsou to zlaťáky, kamaráde, anglické sovereigny. Je jich padesát."
Oči se mu rozšířily a pusa otevřela úžasem. Dlouho se na ně díval a potom je honem vysypal do koženého pytlíku, zavázal jej a pečlivě zastrčil do kapsy na košili .
"Dobře, efendi, já to udělám, ale musíte pro mě udělat taky vy ještě něco."
"A co to má být?"
"Zmlátit mě, efendi." Ukázal mi na obličej. "Vyrazte ze mě duši, aby plukovník Masmúdi viděl, že mi nic

jiného nezbývalo."
Barzini se drsně zasmál. "Víš, že na tom něco je?"
Talif se k němu s vyčkávavým úsměvem otočil a Barzini mu vrazil pěst do obličeje, chytil ho vpředu za košili a praštil ho ještě jednou. Třetí úder ho srazil na kolena a Barzini poodstoupil.
Talif vzhlédl; z rozbitého nosu a úst se mu řinula krev. Opatrně se dotkl prsty své tváře, a když vstal, skutečně se usmíval.
"Výborně, efendi! To je přesně to, co jsem chtěl."
"S tebou je radost jednat," ujistil ho Barzini a v tomtéž okamžiku Langley varovně vykřikl a ozval se rachot střelby.
Vylezl jsem přes tendr znovu až na střechu vagónu. Byla tu opět silnice, asi padesát metrů napravo od nás. Dva landrovery se vynořily z olivového háje, kde na nás zřejmě čekaly, a jely souběžně s námi; jejich kulomety zuřivě pracovaly.
Mnohokrát zasáhly nákladní vagón, ale žádnou škodu nenadělaly a Langley jim odpovídal stejně horlivě. Došly mu náboje a já jsem vyhodil prázdný zásobník a vrazil mu do kulometu další buben se stovkou ran, zrovna když landrovery zmizely v terénním záhybu.
"Hned je vidíš, hned zase ne," křičel. "V podloubích na pobřeží v Brightonu jsem v tomhle býval dobrý. Nino mi říkal, že nás chceš opustit v oblaku slávy."
"Vždycky jsem o tom snil," ujistil jsem ho. "Jak Beau Geste a jeho vikinský pohřeb."
Landrovery se opět vynořily na rovném úseku silnice a začaly pálit; kulky se zarývaly do střechy vagónu před námi. Langley jim odpověděl souvislou dávkou, která, jak se mi zdálo, trvala celou věčnost, a najednou uhnul zadní landrover ostře z cesty, vřítil se do olivového háje a zastavil se, teprve když narazil do kamenné zdi.
Druhý zmizel z dohledu, protože silnice se zrovna skryla za řádku nízkých pahorků, a Langley se hlasitě zasmál a poplácal kulomet.
"Jeden je pryč, jeden zbývá."
"Dva zbývají," upozornil jsem ho. "Zapomínáš na landrover v čele - ten s Masmúdim a Husejním."
Vypadal mírně překvapeně. "Víš, že na tom něco je, starouši? Co myslíš, že mají za lubem?"
"Nějakou sprosťárnu, o tom nepochybuju. Třeba se chtějí pokusit zatarasit nám trať v nějakém vhodném bodě dál vpředu. Jestli to udělají, musíme se modlit, aby to bylo až za gelským tunelem. Naše velká síla je v tom, že Masmúdi neví, kde chceme vystoupit."
"Budu mít oči na stopkách," ujistil mě bujaře. "Rád bych si udělal zářez za Masmúdiho, než se rozejdeme."
Nechal jsem ho tam, slezl jsem po stěně vagónu, přičemž jsem se přidržoval tyčí, a vklouzl jsem dovnitř. Wyatt ještě pořád ležel s hlavou na Simonině klíně a Nino se krčil vedle nich.
"Jak to s ním vypadá?" zeptal jsem se.
"Moc dobře ne," řekl Nino. "Něco vám povím. Dostat ho na pobřeží bude zatracená fuška."
"Neříkal jsem, že to bude lehké." Poklekl jsem na jedno koleno vedle Simony. "Víš, co máš dělat, až dorazíme do tunelu?"
"Vím, Nino mi to pověděl." Položila mi ruku na paži. "Musí to být takhle, Olivere?"
"Můžeš navrhnout něco lepšího?"
Sklopila oči a já jsem ji poplácal po tváři.
"Sejdeme se v kostele. Usmívej se!"
"To má být slib?" zvedla zrak.
Na to jsem jí neodpověděl, hlavně proto, že se to nezdálo mít žádný smysl. Vydrápal jsem se s pomocí tyčí zase na tendr a připojil se k Barzinimu na plošině.
Ozvala se rychlá dávka z Langleyho kulometu a já se otočil a viděl, že zbylý landrover se krátce vynořil v mezeře mezi dvěma pahorky. Ani se nesnažil odpovědět a hned zase zmizel. Během příštích několika mil se to opakovalo ještě třikrát nebo čtyřikrát. Bylo v tom cosi zlověstného, jak landrover nehlučně vyskakoval a zase mizel v tvrdém bílém měsíčním světle; pokaždé bylo slyšet jenom rozmrzelý ropot Langleyho kulometu a dunění vlaku.
"Na co si to hrajou?" chtěl vědět Barzini. "Proč nestřílejí?"

"Asi nás jenom drží pod dohledem," odpověděl jsem. "Mají tam vysílačku, a tak asi na každém kroku informují Masmúdiho."
"A kde sakra vězí ten Masmúdi?"
"Někde vpředu - čeká tam na nás." Otočil jsem se k Talifovi. "Kde by to bylo nejlepší?"
"Zatarasit trať, efendi? To není problém. V Al-Halfě na druhém břehu řeky je zastávka. Jsou tam výhybky a smyčka, aby mohli vlak odstavit, kdyby něco jelo z druhé strany."
"Aha," přikývl jsem. "Takže ani nepotřebují nic dávat na koleje. Stačí přehodit výhybku, dostaneme se do smyčky a nebudeme moct dělat vůbec nic."
Barzini se zachechtal a plácl mě po zádech. "A z Masmúdiho hlediska to má jenom jednu chybičku, a to, že už budeme dávno pryč."
"Co nevidět jsme v gelském tunelu, efendi," upozornil mě Talif. "Hned za další zatáčkou."
Klesli jsme do soutěsky mezi vysoké břehy, vyjeli na jejím konci na vrcholek dlouhého svahu a pod námi, ve vzdálenosti asi čtvrt míle, se objevil vjezd do tunelu. Nalevo klesaly směrem k moři olivové háje a v měsíčním světle bylo jasně vidět moře. Langley vypálil ještě jednu dávku a já na volném úseku silnice krátce zahlédl landrover.
Znovu zmizel a Talif už brzdil, protože jsme plachtili posledním úsekem tratě k černému ústí tunelu. Jakmile jsme byli uvnitř, zastavil vlak.
Měl jsem dojem, že je všude jenom pára. Barzini seskočil z plošiny a běžel ke dvířkám nákladního vagónu, aby pomohl Ninovi a Simoně s Wyattem. Langley slezl dolů přes tendr. Než seskočil, aby se připojil k ostatním, něco mi řekl, ale já jsem to pro sykot páry neslyšel.
Barzini zvolal: "V pořádku - jsme venku."
Poklepal jsem Talifovi na rameno a dali jsme se znovu do pohybu.
Otevřel jsem dvířka pece a začal přikládat. Talif zatáhl za šňůru nad hlavou a rozezněl píšťalu; kvílivý zvuk se odrazil od jedné zdi ke druhé.
"Dobře, efendi?" vykřikl přes hluk lokomotivy.
"Moc prima," ujistil jsem ho.
Viděl jsem už druhý konec tunelu. Přidal jsem ještě trochu uhlí, kopl do dvířek, až se zabouchla, a odhodil lopatu. Když jsme vyjeli do čerstvého nočního vzduchu, Talif ještě jednou zapískal, až se to rozlehlo daleko po údolí.
"Thomas Wolfe by vás pochválil," řekl jsem mu.
"Cože?" Vypadal naprosto nechápavě.
Ve stejném okamžiku se na volném úseku silnice po naší pravici objevil landrover. Otočil jsem se, abych se přes tendr vyšplhal ke kulometu, ale příliš pozdě, protože ten už střílel.
Když jsem se dostal nahoru na vagón, zmizel landrover z dohledu a Langley se otočil od kulometu a zašklebil se.
"Tady jsi, starouši."
"Co tu sakra děláš?" dožadoval jsem se vysvětlení.
"Nemohl jsem dost dobře přenechat všechny ty otravný hrdinský kousky jenom tobě," odvětil. "Dva páry rukou jsou lepší než jeden a tak podobně. Anebo to může být prostě tím, že jsem si tě zrovna oblíbil."
"A co Wyatt?"
"Barzini a Nino si s ním už poradí. Leda bych tam překážel." Ušklíbl se a strčil si do pusy cigaretu. "Nejsi rád, že mě máš na svý straně?"
Samozřejmě to smrdělo, protože ať už tu byl kvůli čemukoli, nebylo to dobré pro mé zdraví, tím jsem si byl jist. Kdybych měl víc rozumu, byl bych toho pacholka odstřelil na místě, ale byla tu naděje, že ještě budeme jeden druhého potřebovat, a tak jsem se pro daný okamžik rozhodl hrát s ním, ale dávat si dobrý pozor, abych se k němu nikdy neotočil zády.
Když jsme přijeli pod úbočí, o kterém se zmínil Talif, začala lokomotiva supět. Bylo velmi příkré a po obou stranách se nad námi tyčily vysoké břehy.
"Ještě tenhle kopec a pak dvě míle k přejezdu přes řeku," vykřikl Talif.
Na střeše budky se ozval tupý úder. Vyklonil jsem se a viděl, jak se z břehu vrhá na Langleyho plukovník Masmúdi.

Otočil jsem se, abych mu přeběhl přes tendr na pomoc, když se druhou stranou zhoupl ze střechy kabiny dovnitř seržant Husejní a kopl mě do obličeje. Mělo mě to hodit dozadu, abych skončil pod koly, ale instinkt cvičeného vojáka mě už pootočil, takže mi jeho bota sklouzla jenom po pravé tváři.
I to málem stačilo; na okamžik jsem se ocitl ve volném prostoru, ale podařilo se mi zachytit se jednou rukou bočního držadla. Vytáhl jsem se zase nahoru právě včas, abych viděl, jak Talif zápasí v seržantově sevření. Neměl žádnou šanci a Husejní ho prostě od sebe odhodil. Talif hmátl po držadle, ale minul je a s hrozným výkřikem zmizel.
Husejní byl teď u přístrojů a zrovna chtěl stáhnout brzdicí páku dolů. Neobratně jsem levou rukou vytáhl automatickou pistoli, protože pravou jsem se ještě pořád držel držadla. Jakýsi instinkt ho přiměl se otočit a v temném obličeji mu zasvítily oči, ale to už bylo příliš pozdě. Střelil jsem ho do pravého ramene, až jím prudký náraz kulky otočil. Druhý výstřel mu roztříštil páteř a vyhodil ho hlavou napřed do tmy.
Když jsem lezl přes tendr, spadl dolů s rachotem kulomet. Langley a Masmúdi se převalovali na střeše z jedné strany na druhou a šli si navzájem po krku jako párek vzteklých psů; oběma hrozilo bezprostřední nebezpečí, že každým okamžikem přepadnou přes okraj na koleje.
Bylo těžké vystřelit, když se tak točili ve stínu zapletení jeden do druhého, ale v každém případě jsem teď měl jiné starosti. Vlak už vyjel nahoru a přehoupl se přes vrcholek návrší a pod námi, na konci dvoumílového sestupu, byl most přes řeku.
Ještě něco bylo nepříjemně zřejmé - podél řady vagónů postupovali tři vojáci v uniformách, zjevně zbytek posádky vedoucího landroveru.
Několikrát jsem vystřelil, abych je přiměl držet hlavy dole, ale bez většího účinku, protože vlak už nabíral na svahu rychlost a kymácel se jako blázen.
Za daných okolností zbývalo jediné rozumné řešení, a tak jsem se spustil dolů mezi lokomotivu a nákladní vagón a pustil se do práce se spojovacím hákem a řetězem. Šlo to s překvapivou snadností, ale momentálně jsme zůstali všichni pohromadě, což se cestou z kopce dalo jedině očekávat.
Vyškrábal jsem se zpátky do kabiny a sáhl po brzdicí páce. Langley a Masmúdi byli teď na nohou tváří v tvář a nebylo to žádné karate. Stáli proti sobě a vystřelovali boxerské údery, ale co jiného mohl člověk čekat, když se Eton střetl se Sandhurstem?
Vypálil jsem do vzduchu, a když Langley pootočil hlavu, zaječel jsem na něho: "Skoč sem! Máš poslední šanci." Potom jsem stáhl brzdicí páku dolů.
Měl dost rozumu, aby se na nic neptal a poslechl mě, vyskočil vysoko do vzduchu a dopadl na uhlí v tendru, zrovna když se mezera rozšířila a zbytek vlaku se rychle řítil dolů; Masmúdi zůstal na kraji střechy vagónu a jeho muži se propracovávali k němu. A potom udělal něco podivného. Srazil podpatky a zasalutoval.
"Proboha!" řekl jsem. "Má v sobě víc anglické krve než ti zatracení Angličani! Prožralo se mu to až do morku kostí. To je z toho Sandhurstu."
Langley sebral z podlahy v kabině samopal a pozorně zamířil. Srazil jsem mu zbraň, zrovna když vypálil, takže kulka vyletěla někam do vzduchu.
"Ty bys taky střelil radši cokoli než nic, co?"
"To víš, to jsem celej já," pravil přátelsky.
Lokomotiva už stála na místě a zbytek vlaku i s Masmúdim a jeho muži byl o dobré čtvrt míle níž na svahu a ujížděl pořád rychleji. Pohrál jsem si s přístroji, které byly docela jednoduché, až se mi nakonec podařilo uvést kola znovu do pohybu, jenže tentokrát opačným směrem.
Začali jsme opět stoupat do svahu a já řekl Langleymu, aby si vylezl na tendr a poohlédl se po druhém landroveru pro případ, že by se znovu objevil.
Přehoupli jsme se přes vrchol a pustili se dlouhým sjezdem k tunelu. Neobtěžoval jsem se tím, abych znovu nabil pistoli, ale držel jsem ji v pravé ruce u stehna. Nedůvěřoval jsem Langleymu ani na okamžik. Jestli měl v úmyslu mě definitivně odstranit z cesty, byla k tomu momentální situace jako stvořená.
Zaujal jsem co nejvhodnější postavení, jedno oko na přístrojích a druhé na něm, a když jsme se přiblížili k ústí tunelu, zahákl jsem jednou nohou dvířka na peci a otevřel je, aby plápolající oheň osvětloval jak kabinu, tak oblast tendru. Myslím, že si domyslel, proč to dělám, protože se mu na tváři objevil pobavený úsměv.

Vyjeli jsme druhým koncem z tunelu a já lokomotivu trošku přibrzdil.
"Přichystej se, vyskočíme!" zavolal jsem na něj.
"Chceš ji nechat běžet, starouši?"
"Nevím, proč ne. Takhle nebudou mít ani tušení, kam jsme se poděli. Při troše štěstí pojede dál, až skončí zpátky na vězeňském dvoře."
Potom jsem najednou vyskočil, aniž bych mu co řekl; nebyl to žádný velký výkon, protože lokomotiva teď nedělala víc než deset mil za hodinu. Dopadl jsem v běhu na štěrk vedle kolejí a Langley mě následoval, snad dvacet nebo třicet metrů za mnou. Honem jsem se vydrápal na trať, a když ke mně dorazil, stál jsem tam už a čekal.
Lokomotiva mi zmizela za zatáčkou z očí a Langley se ke mně připojil.
"Tak už je navždycky pryč. Bude se mi po ní stýskat. Co teď?"
"Musíme se zdejchnout," odpověděl jsem. "Do Gely, a to tak rychle, jak to jenom půjde. Řekl jsem Barzinimu, aby mi dal hodinu a pak vyplul, a mohl by mě vzít za slovo."
Pořád jsem ještě držel pistoli tak, aby to viděl, a nechal jsem ho vykročit prvního. Udělal to, i když měl zase na tváři ten pobavený úsměv, protože věděl, na co myslím, a celá ta věc mu připadala příliš legrační, než aby se dala vyjádřit slovy.
Ale na tom nezáleželo. Aspoň pokud šlo o mě. Po celou cestu z úbočí dolů k moři jsem měl jeho záda před sebou a to bylo to jediné, co mě zajímalo.

Když jsme procházeli olivovým hájem na okraji Gely, zkontroloval jsem si hodinky. V beduínském táboře bylo ticho. Když jsme jej míjeli, jednou někde zaštěkal pes, ale hned toho nechal.
Krám byl také temný s výjimkou šedivého světélka na verandě, ale když jsme procházeli kolem, zasyčel ze tmy hlas:
"Signore Grante! Sem!"
U stěny stál Izmír, schovaný za sloupkem.
"Co je?" zeptal jsem se.
"Vaši přátelé jsou v rejži, signore. Když jste odjeli, vrátil se sem celnický člun s poručíkem Ibráhímem a zakotvil u mola."
"Navštívil poručík Palmyru?"
"Ano, signore."
Což byla opravdu smůla a já bych byl rád věděl, co mu Angelo namluvil.
"Tři jeho lidé tady seděli hodně dlouho do noci, popíjeli a hráli karty. Potom pro ně přišel někdo z člunu. Zaslechl jsem, že dostali rádiem příkaz, že mají překontrolovat všechny cizí lodě. Má prý to co dělat s nějakým útěkem z věznice na Rás Kanai."
"Prošel tudy v poslední půlhodině ještě někdo?" zpovídal jsem ho.
"Vaši přátelé, signore. Poručík Ibráhím je hned zatkl a váš člun nechal dopravit k molu."
"To je sakra ohromné!" poznamenal Langley. "Chci tím říct, že je to bezvadné zakončení perfektního dne."
"Díky!" řekl jsem Izmírovi a zamířil tmou k molu; tentokrát jsem si nedělal starosti s tím, jestli stojím k Langleymu zády nebo ne, protože mi bylo naprosto jasné, že za dané situace potřebujeme jeden druhého jako sůl.
Celnický člun byl zakotvený na konci mola a Palmyra byla k němu přivázaná. Světla na palubě byla rozsvícena a osvětlení bylo víc než dostatečné. Barzini, Nino, Simona a Angelo byli shromážděni u kormidelnické budky, všichni s rukama za hlavou. Wyatt seděl na palubě, opřený o zábradlí.
Proti nim stál poručík Ibráhím, nafouklý vědomím vlastní důležitosti. Šest nebo sedm námořníků v půlkruhu drželo v rukou pušky.
Zastavili jsme se v úkrytu za rybářskými čluny vytaženými na písek.
"Proboha!" zašeptal Langley. "Za tuhle noční práci z něho udělají hrdinu revoluce nebo něco takového. Přinejmenším admirála. Ale jde o to, co s ním uděláme my."
"Ať už to bude cokoli, musí to být rychle," odpověděl jsem. "Asi už volal rádiem do Tripolisu. Nepřipadá mi jako člověk, který by chtěl pomlčet o svých zásluhách."

U kulometu připevněného k otáčivému stojanu na přídi nebyl nikdo. Ukázal jsem na něj Langleymu. "Myslíš, že bys dokázal doplavat kolem mola a postarat se o ten krám, kdybych odlákal jejich pozornost?"
"To jistě."
"Tak dobře, hoď sebou! Dám ti pět minut."
Odplížil se po pláži, držel se ve stínu a do vody vklouzl těsně vedle mola. I když jsem se díval hodně pozorně, zahlédl jsem jeho hlavu, teprve když mizela za koncem hráze. Tehdy jsem se pohnul i já. Odepjal jsem si od opasku dřevěnou opěrku stečkinu a zaklapl ji k pistoli, takže vytvořila pažbu. Potom jsem pečlivě zamířil a sestřelil jedno ze světel na stožáru.
Bylo to skoro legrační. Všichni se vrhli na podlahu s výjimkou Ibráhíma, který vytáhl zbraň. Vystřelil jsem znovu, tentokrát jsem rozbil okno v kormidelnické budce a tři z mužů začali střílet naslepo mým směrem. To už jsem ležel na břiše za člunem; vzhlédl jsem právě včas, abych spatřil Langleyho, jak se přehoupl přes zábradlí za nimi, zmocnil se kulometu, otočil jej na stojanu a vypálil dávku do zátoky.
Účinek byl pozoruhodný. Ibráhím i všichni jeho muži otočili hlavy a ztuhli, znehybnění touto novou hrozbou. Když jsem přebíhal přes písek k molu, Langley k nim promlouval arabsky. Námořníci se nejistě obrátili, aby se podívali na Ibráhíma, a Langley vypálil další dávku, která roztříštila všechna okna kormidelnické budky. Tentokrát už všichni včetně Ibráhíma udělali, co jim zřejmě Langley poručil, a hodili své zbraně přes zábradlí do moře.
"Teď je vyženeme všecky na molo," řekl jsem Langleymu, když jsem překročil zábradlí.
Vydal jim příslušný rozkaz a námořníci bez zaváhání poslechli. Ibráhím byl méně ochotný a řekl mi s rozzuřeným pohledem: "Nemůžete doufat, že vám tohle projde. Libyjské námořnictvo…"
"Jaké námořnictvo, pro Krista Pána?" Barzini ho postrčil kolenem, až poručík přeletěl přes zábradlí.
"Prima, a teď odtud vypadnem," zavelel jsem.
Nino a Barzini přenesli Wyatta přes zábradlí na Palmyru, odvedli ho dolů a Simona šla s nimi. Řekl jsem Angelovi, aby odrazil, vlezl jsem do kormidelnické budky a nastartoval motor. Barzini a Nino se vrátili na palubu se samopaly v rukou, postavili se k zábradlí a namířili na námořníky.
"Dobrá - můžeme jít!" zavolal jsem na Langleyho.
Zvedl kulomet z třínožky a hodil ho do moře a pak se širokým úsměvem přelezl na Palmyru. "Můžu pro tebe ještě něco udělat, starouši?"
"Když na to přijde, můžeš." Vytáhl jsem z opasku jeden z granátů a okénkem mu ho podal. "Tam ve věznici jsi s tímhle šikovně vyřídil ty náklaďáky. Uvidíme, co dokážeš tentokrát."
"S radostí."
Když jsem přidal rychlost a otočil Palmyru směrem k moři, vytáhl pojistku, stál u zábradlí a držel granát v ruce po dobu, která mi už připadala až příliš dlouhá, a teprve v posledním možném okamžiku jej hodil. Prolítl jedním z rozbitých oken do kormidelnické budky a explodoval s nepříjemnými důsledky pro poručíka Ibráhíma a dva z jeho mužů, kteří zrovna lezli na palubu.
Člun začal mohutně hořet, a když chytla nádrž s palivem, ozval se další výbuch, ale to už jsem vyváděl Palmyru úžinou mezi Sestrami na širé moře.

13. Rebel bez příčiny

Zapnul jsem všechna světla, která jsme měli, a vyzval Nina a Barziniho, aby znovu pověsili od stěžně k zádi rybářské sítě.
"Strana osmdesát tři mého výtisku Mao Ce-tungovy knížky o partyzánské válce," řekl jsem Barzinimu, když se ke mně v kormidelnické budce připojil. "Když se ryba chce schovat, najde si hejno ryb. Radí revolucionáři, aby udělal totéž."
"Hodíme se na tu úlohu?"
"Dá se to tak říct. Všude odtud až po vnější hranici, která kolísá mezi deseti a patnácti mílemi, je spousta rybářských člunů. Vypadáme takhle jako jeden z nich, takže kdyby nás chtěl někdo hledat, může to zkusit."
Bůhví proč jsem pociťoval takovou bujarost, ale v každém případě jsme za chvíli projížděli flotilou člunů na lovu tuňáků. Vyžadovalo to opatrnou navigaci a pořád jsem musel dávat bedlivý pozor na sítě, ale asi za hodinu jsme už měli jejich světla za zády. Pustil jsem stroje na plnou rychlost a zapadli jsme do tmy.

Většinu času jsem byl sám, ale nakonec se objevila Simona s kávou a chlebíčky. Postavila tác na stůl s mapami a já zapnul automatické řízení.
"Co se stalo tam ve vlaku, když jsme odešli?" zeptala se.
Pověděl jsem jí to. Když jsem skončil, řekla:
"Jsem ráda, žes Masmúdiho nezastřelil. Byl docela milý. Vůbec nebyl takový, jak ho popisoval ten odporný skrček Zingari."
"Aha!" Přitáhl jsem ji do svého náručí. "Líbí se ti, co?"
"Rozhodně," odvětila. "Jenže povinnost volala."
"Jak je Wyattovi?"
"Moc dobře ne. Barzini a Nino ho museli celou cestu od tratě až na pobřeží táhnout. Měl by být v nemocnici, Olivere. Je nemocný."
"Co dělá teď?"
"Spí. Byl úplně vyřízený."
"Řekl něco?"
Zavrtěla hlavou. "Ani slovo. Většinu času se zdál být při vědomí, ale jako by nedokázal vnímat, co se děje. Je v kabině vpředu."
"Dobrá," řekl jsem. "Chtěl bych, abys něco udělala. Jdi tam a zůstaň u něho! Lehni si na druhou pryčnu. V žádném případě nechci, aby zůstal s Langleym o samotě. Později se k vám přidám."
"Ale já to nechápu," namítla. "Proč by měl teď dělat Justin nějaké potíže? Nedává to žádný smysl."
"Smysl nebo ne, něco má za lubem. Tím jsem si tak jistý, jak jsem si nebyl ještě ničím v životě, takže ho hlídej!"
Vyšla ven a já vypnul automatického pilota, znovu se chopil kormidla, opřel se dozadu a uvažoval o tom všem. Co může Langley zamýšlet? Byla to opravdu hádanka. Třeba by na to mohl poskytnout nějakou odpověď Stephen Wyatt.
Dveře se rozletěly a dovnitř vešel Barzini. "Já to vezmu. Jdi se prospat!"
"Řekl jsem Simoně, aby zůstala u Wyatta. Myslím, že se tam ubytuju taky."
"Čekáš nějaké potíže?"
"Od Langleyho?" Pokrčil jsem rameny. "Sám nevím, ale já tomu chlapovi nevěřím, ani co by se za nehet vešlo. Radši mít jistotu, než toho potom litovat. Ty si taky dávej pozor, rozumíš?"
Vytáhl z kapsy osmatřicítku Smith & Wesson a položil si ji k ruce na stoleček s mapami. "Mám s sebou kamaráda. Se mnou si nemusíš dělat starosti. Radši už jdi!"
Když jsem přišel do salonu, ležel Langley natažený na jedné lavici a kouřil. Podíval se na mě nahoru a usmál se: "Hledáš mě, starouši?"
Na okamžik jsem byl v pokušení vyřídit si to s ním, jenže co si vyřídit? To byla ta potíž. Už jsem ho viděl, jak se usmívá. A jak předstírá údiv.
"Ani ne," odpověděl jsem mu, otevřel dveře do přední kabiny a vesel dovnitř.
Zamkl jsem ji zevnitř. Na jedné palandě ležela Simona s dekou omotanou kolem ramen a na druhé Wyatt. Nespala, ale pro Wyatta svět neexistoval; jeho potlučená tvář byla unavená a plná napětí.
Sundal jsem si nábojový pás a položil ho spolu se dvěma granáty nahoru na stoleček. Potom jsem si sundal boty, vylezl si na palandu vedle Simony a přetáhl přes nás deku.
Schoulila se mi v náručí s paží kolem mě. "To je hezké."
Co neviděla, byla pistole připravená v mé levé ruce pod pokrývkou. Ne že by na tom záleželo, protože po chvíli začala zvolna a pravidelně oddechovat a bylo zřejmé, že usnula.

Jednu chvíli jsem spal a zase se probral a všechno bylo docela jasné a ostré. Simona ještě nevěděla o světě a byla ke mně otočená zády, ale když jsem se obrátil, Wyatt ležel na boku a pozoroval mě. Levou ruku měl svěšenou k podlaze a v ní držel granát. Byl ještě pořád smrtelně bledý a jizvy na jeho tváři vypadaly hrozně, ale hodně z napětí mu z obličeje zmizelo. Zdálo se, že už je zase sám sebou, dá-li se to tak říct, i když to byl zřejmě jenom můj dojem.
Řekl jsem: "Tohle je ošklivá hračka, když se s ní nezachází správně."
Podíval se na granát a zamračil se, jako by byl překvapen, že tam je. Položil ho na skříňku.

"Kdo jste?"
Ozvalo se zaklepání na dveře a Barziniho hlas: "Otevřte, vy tam! Je čas na kávu. To tam pořádáte orgie nebo co?"
Když jsem vstal, abych odemkl, Simona se probudila a protáhla se. Barzini vešel s hrncem kávy a několika šálky.
"Zrovna nám došla smetana," řekl. "Budete si ji muset vypít černou a smířit se s tím."
Káva byla opravdu silná a působila jako injekce.
"Kde je Langley?" zeptal jsem se ho.
"Před dvaceti minutami převzal kormidlo. Vítr je čtyři až pět a dešťové přeháňky. Trošku to houpá, ale nestojí to ani za řeč."
Wyatt seděl, popíjel kávu a oči měl pozorné.
Zeptal jsem se ho: "Jak se teď cítíte?"
Šel rovnou k věci: "Kdo sakra jste? Co se to děje?"
"Já se jmenuju Grant," odpověděl jsem mu. "Tohle je Aldo Barzini a tamto Simona Delmasová. Poslal nás váš otec, abychom vás dostali ven."
Na tváři se mu objevil naprostý úžas.
"Otec?"
"Dimitri Stavrou."
"Ach tak!" Opřel se o pažení a chabě se zasmál. "Takhle je to tedy. Takže je to přece jenom sen."
Podíval se mi přímo do očí a otázal se chladně: "Dobře, pane Grante, a jak vám řekl, že mě máte oddělat? Střelit zezadu do hlavy? Nebo mi vrazit nůž mezi žebra?"
S úžasem jsem na něho hleděl a potom mi začalo trochu svítat.
Simona se zeptala: "O čem to mluví, Olivere?"
Už předtím jsem si zastrčil pistoli za pás. Když jsem ji teď vyndal, Wyatt sebou trhl, jako by očekával to nejhorší. Otočil jsem pistoli pažbou dopředu a strčil mu ji do ruky.
"Tady je pojistka," ukazoval jsem mu. "V pořádku? A teď se spolu dohodneme. Já vám povím, co vím já, a potom mi vy povíte, jak je to s vámi. Mám dojem, že nás oba čeká překvapení."
Ohmatal si se zachmuřenou tváří zbraň a pak řekl zvolna: "To je slušná nabídka."
"Byl jste ve Vietnamu?" zeptal jsem se ho.
"Tak jest - u výsadkářů. Jenom nezačněte mávat nějakými vlajkami!"
"Nějaký čas jsem tam byl mimo jiné taky. Získal jsem si pověst, že dokážu dostávat lidi z různých míst. Lidi jako jste vy. Později v civilu jsem si z toho udělal živobytí."
"Rozumím. Můj nevlastní otec vás najal."
"Ne tak doslova. Pokoušel se o to, ale já už jsem chtěl té hry nechat. Neměl jsem zájem."
"A jak vás přesvědčil, abyste změnil názor?"
Řekl jsem mu to několika prostými, jadrnými větami. Když jsem skončil, byla jeho tvář mrazivá.
"To je pro toho parchanta typické," prohlásil. "Přesně taková sprosťárna, jakými byl proslulý po celý život."
"Al Capone ho musel milovat," poznamenal jsem.
"Znám někoho, kdo ho nemiloval. Svoji matku. Celá léta s ní zacházel jako se psem, pane Grante. Používal ji jenom pro své cíle. Až do dne, kdy umřela, měla z něho naprostou hrůzu. Roztřásla se, jenom když uslyšela jeho hlas."
"Ale mně řekl, že ji miloval," vmísila se do hovoru Simona. "Proto vás chtěl dostat z Rás Kanai. Díval se na to jako na jakousi svou svatou povinnost."
Wyatt se znovu zasmál. "Opravdu je pořád lepší. Když jsem se vrátil z Vietnamu, šel jsem načas zpátky do Yalu, ale už to nebylo pro mě. Víte, jak mi bylo? Chvíli jsem se potloukal po Středomoří a potom jsem se zapletl s nějakými libyjskými studenty, co nemilovali Kaddáfiho režim. Ostatní už je, jak se říká, historie."
"A váš nevlastní otec usiloval o vaše propuštění?" zeptal se Barzini.
"Jistě." Wyatta se zmocňovala větší a větší zlost. "Ale ne proto, že by mi chtěl prokázat nějakou laskavost. Ten chlap by neposlal ani květiny na můj pohřeb. Nenáviděl mě, protože jsem při několika

příležitostech řekl, co si o něm myslím, a to několikrát i veřejně. Začal se zajímat o mé blaho teprve po matčině smrti."
"Nerozumím vám," přiznal jsem.
"Je to opravdu docela jednoduché. Jako jedna z těch velkých životních pojistek mám větší cenu po smrti než zaživa, aspoň pro svého nevlastního otce. Víte, když se dostal ve Spojených státech do nesnází a byl deportován, matce zůstala její práva zachována, protože byla rodilá Američanka. A tak převedl všecko na její jméno - úplně všecko. Za daných okolností to byla z finančního hlediska výnosná transakce. Bez rizika. Jak jsem už říkal, byla z něho vyděšená. Stačilo, aby luskl prsty, a přilezla."
"Aha, už do toho začínám trošku vidět," přerušil ho Barzini. "Rozhodla se, že dostane to svoje zpátky."
"Přesně tak. Měla rakovinu. Věděla, že umře, a tak sepsala potají závěť a odkázala všecko mně. Naneštěstí nemůžu podle zákona dědit dřív než v pětadvaceti, a to bude až příští rok."
"A kdybyste do té doby umřel?" zeptala se Simona.
"Všecko by se vrátilo legálně Dimitrimu - bez problémů." Uchechtl se. "Páni, co bych za to dal, kdybych byl mohl být přitom, když mu právníci vyložili, co provedla. Říkali, že tři dny zuřil jako šílenec."
"Kdy to bylo?" otázal jsem se.
"Asi před devíti měsíci."
"Tys o tom nevěděla?" obrátil jsem se na Simonu.
"Ani slovo, přísahám," odvětila. "Nezapomeň, že jsem s ním teprve šest měsíců."
Wyatt pokračoval: "Pokoušel se mě přimět, abych ho navštívil, sliboval kdeco, ale já nechtěl. Potom na mě jednou někdo v noci vystřelil. To jsem byl ještě v Yalu. Domyslel jsem si, že si na mě někoho najal, a utekl jsem."
"A proto jste přijel do Středomoří? Schovat se tu?"
"Já vím, ani mi to nemusíte povídat. Určitě jsem si vybral sakra veřejný způsob, jak to udělat. S tváří na titulní stránce každého deníku na světě. Monstrproces v Tripolisu." Zavrtěl hlavou. "Když se na to podíváte z druhé strany, bylo to dost legrační. Konečně mě našel, ale byl jsem tak daleko, jak to jen šlo."
Následovalo těžké ticho; všichni jsme tam seděli a přemýšleli o tom. Nakonec jsem se ho zeptal: "Co byste dělal, kdybyste to dotáhl až k těm pětadvacetinám?"
"To vám můžu říct. Ty prachy vydřel z lidí. Prostituce, drogy, ochrana - ve všem měl prsty, ať to smrdělo sebevíc. Mám dojem, že by bylo vhodné, kdyby se to nějakým způsobem vrátilo lidem. Znám několik dobročinných organizací, které by s pěti milióny dolarů nadělaly spoustu dobra."
Simoně unikl mezi zuby ostře dech.
Barzini řekl s jakýmsi respektem v hlase: "Kolik jste říkal?"
"Plus minus pár miliónů."
Opět bylo delší ticho. Simona se na mě podívala a já jsem vstal a zapálil si cigaretu.
"Olivere?" řekla.
"Stejně mě předáte, že, pane Grante?" Wyatt měl klidnou tvář a jeden koutek úst nadzvednutý v lehkém ironickém úsměvu.
Otočil jsem se zády ke dveřím. "Co můžu dělat jiného? Má moji sestru."
Simona mě zatahala za rukáv a já jsem se k ní zuřivě otočil. "Celé to cvičení nemělo za cíl přidat se na některou stranu, ale zachránit Hannu. To víš stejně dobře jako já."
"Žijete v říši snů, pane Grante," poznamenal Wyatt. "Svou sestru stejně zpátky nedostanete. Nikdy to neměl v úmyslu. To jediné, co chce, jsem já - mrtvý. Víte, co je to opravdu špatný člověk?"
"Myslím, že by bylo načase přibrat k tomu Langleyho," prohlásil Barzini.
"To je dobrý nápad," souhlasil jsem. "Další diskuse může pokračovat později."
"Kdo je Langley?" zeptal se mě Wyatt.
"Řekněme, že hraje za druhé mužstvo." Vzal jsem si od něho pistoli a zastrčil si ji za pás.
"Omlouvám se vám, ale mám dojem, že ji budu potřebovat. Zůstaň s ním, Simono!"
Otevřel jsem dveře a vyšel ven, následován Barzinim. Salon byl opuštěný a Barzini zavolal:
"Hej, Nino, kde jsi?"
"Tady," odpověděl mu Angelo z kabiny na zádi.
Dveře byly pootevřené. Strčil jsem do nich a uviděl Nina na podlaze, ruce svázané, ústa zalepená páskou

a v očích zuřivost. Zpoza dveří vyklouzl Angelo a vrazil mi pod bradu mušku samopalu.
"Stačí se pohnout, brácho, a ustřelím ti vršek hlavy."
Vytáhl mi z opasku pistoli, strčil si ji do kapsy a potom mě chytil za vlasy a otočil; hlaveň samopalu mi přitom pořád držel pod bradou.
Aldo měl v ruce svou osmatřicítku. Angelo mu poručil:
"Polož to pomalu na stůl, nebo to schytá. Dvakrát ti to říkat nebudu."
"Kdybych byl vámi, udělal bych, co povídá," promluvil z chodbičky Langley.
Vešel dovnitř s revolverem v ruce a vytrhl Barzinimu jeho pistoli.
"Ten větrák od přední kabiny je lepší než hlásná trouba, starouši," řekl mi. "Už na to přestáváš stačit, co? Nebo jsi na to nikdy neměl?"
"Ty parchante!" obořil se Barzini na Angela a odplivl si.
"Ale copak?" mírnil ho Langley. "Ví dobře, co dělá. Já mu ležím v žaludku, ale má rád peníze ve velkých částkách. Například třicet tisíc dolarů je víc než těch dvacet, co jste mu nabídl vy."
"Neberte to osobně," řekl Angelo. "Tím chci říct, že si myslím, že jste ohromný chlap, majore, a tak, ale jak už jsem vám říkal, když jsme se sešli poprvé, nikdy jsem neměl moc společného s oficíry."
Simona otevřela dveře přední kabiny a vyšla do salonu. Neprojevila nad situací žádné překvapení. Tvář měla naprosto klidnou.
"Tady jsi, zlatíčko," uvítal ji Langley. "Jak je tvému příteli?"
"Moc dobře ne, ale přežije to," odpověděla.
"Opravdu si to myslíš?" uchechtl se Langley. "Tak dobře, vytáhnem ho z tý jeho postýlky."
"Ty zatracená prohnaná potvoro!" řekl jsem jí.
Chladně, skoro lhostejně se na mě podívala s jednou rukou v bok a očima bez výrazu, pak se otočila a vrátila se do kabiny.
"Nikdy nedávej svou důvěru ženám, starouši," vzdychl si Langley zhluboka. "Ty se opravdu musíš ještě hodně učit, co?"
"A co bude s Wyattem?" zeptal jsem se. "Půjde přes palubu s třicetikilovým řetězem na nohou?"
"Víš, že si už z tebe začínám zoufat?" Langley se ledabyle opřel o přepážku. "Vždyť ho přece musí identifikovat nějaký spolehlivý svědek, aby sicilský ohledavač mrtvol mohl potvrdit, že Stephen Wyatt je mimo veškerou pochybnost legálně mrtvý, ne? Byl při útěku z libyjského vězení těžce raněný a na zpáteční cestě zemřel. To je docela dobrý nemyslíš?"
"A my ostatní?"
"Byla to tam jatka, starouši. Naprostá krvavá lázeň. Je to zázrak, že aspoň někdo z nás vyvázl živý."
"Jenom ty a Angelo?"
"Tak se mi to jeví."
"Proč se s ním obtěžovat?" zeptal jsem se. "Myslím tím, že je za třicet tisíc dolarů hodně drahý. Vyšlo by to mnohem levněji taky ho oddělat."
Angelo mě opravdu odborně praštil do pravé ledviny. Bolest byla ochromující, klesl jsem na jedno koleno a pokoušel se to zvládnout. Angelo zvedl nohu a Langley řekl ostře:
"Nech ho! Skoncujeme s tím! Už mě ta konverzace nudí. Všichni na palubu!"
Z přední kabiny se vyšoural Wyatt, opřený o Simonino rameno. Když jsem se s pomocí stolu dostal opět na nohy, tázavě se na mě podíval.
"Je mi to líto," zachroptěl jsem. "Vypadá to tak, že přece jen vyhrálo druhé mužstvo."
"To je tuk," ujistil mě. "Už bude brzy ráno a já se probudím. Cela číslo sedmdesát tři, blok D."
Langley poodstoupil a řekl Angelovi: "Jdi napřed a zastav stroje, až se tam dostaneš." Kývl na Barziniho. "Vy pomůžete Wyattovi, ano? Potom ty, starouši, a žádné hrdinské kousky, prosím! Mám rád ve všem pořádek."
Pro Barziniho to bylo v úzké chodbičce těžké, zvlášť když se stroje zastavily a Palmyra se začala převalovat a těžce se kymácela. Wyatt klopýtl a Langley zařval: "Dělej, sakra!" V bezpečí dorazili na palubu a on mávl pistolí na mě. "Teď ty!"
Protlačil jsem se vedle Simony; její prsty se docela záměrně dotkly mých - nebo se mi to jenom zdálo? Nebyl jsem si tím jistý, ale v každém případě jsem šel na palubu připravený na akci, navzdory kruté

bolesti v zádech.
Silně pršelo, studený vítr zvedal vlny do bílých čepic a paluba jako by se pohybovala různými směry najednou. Angelo se opřel o kormidelnickou budku a mířil na Wyatta, který se zhroutil na palubu, a na Barziniho stojícího nad ním.
Langley počkal, až vyjdu z chodbičky, a teprve potom šel nahoru i on, následován Simonou. Udržoval mezi námi odstup, opatrný až do konce.
"Tak co, jak by sis to přál, starouši?" zeptal se vlídně.
"Teď, Olivere!" vykřikla Simona a sevřela mu zezadu paže.
Ale když jsem po něm skočil, měl už nohu nahoře a odmrštil mě zpět na hlavní poklop do podpalubí. Všecko opravdu pokazil Angelo a celý ten jeho výcvik u Zelených baretů, protože bez nejmenšího zaváhání praštil Barziniho zezadu do hlavy samopalem. Když Barzini padal, Wyatt chytil Angela za nohu a pokusil se ho strhnout na zem a Angelo ho zblízka střelil do těla.
Simona ještě visela na Langleym jako divoká kočka. Ten vypálil ránu do paluby a pak se mu podařilo vyprostit si jeden loket a vrazit jí ho do obličeje, až odlítla. To stačilo a hned se otočil proti mně a zvedl pistoli. Velmi elegantní šipkou jsem to vzal přes zábradlí.
Neobratně jsem dopadl do vody a neměl jsem ani čas se pořádně nadechnout, ale hned jsem plaval dál pod lodní kýl. Bolestivě mi podřel záda. Na okamžik se mi zdálo, že jsem pod ním uvázl, a plíce mi div nepraskly, ale kopal jsem a zápasil ze všech sil a nakonec jsem se vynořil na pravoboku Palmyry.
"Vidíš ho někde?" slyšel jsem volat Langleyho.
"Musel to dostat," odpověděl mu Angelo. "Je po něm."
Ozval se zvuk facky.
"Ty zatracená krávo!" řekl Langley. "Tak ty ses na to nemohla koukat, když došlo na účtování, co? Však já tě naučím!"
Ozvala se další těžká facka a Simona vykřikla.
Bylo mi krutě zima a bolest v zádech byla drtivá, ale i nenávist má svou sílu a jednou věcí jsem si byl naprosto jistý - že toho parchanta dostanu, i kdyby to měla být ta poslední věc, kterou na tomto světě vykonám.
Zhluboka jsem se nadechl, vytáhl se nahoru pod zábradlí a pustil se do lezení po čtyřech ke vchodu do kormidelnické budky.
"Tak tady jsi, starouši!" zvolal Langley.
Instinktivně jsem vzhlédl a zjistil jsem, že stojí na přídi u zábradlí na pravoboku. Skoro ledabyle vypálil dvakrát od boku a jedna z kulek mě zasáhla do pravé nohy a podtrhla mi ji. Lezl jsem dál do kormidelnické budky, ale on honem přeběhl přes palubu a stanul ve dveřích, ještě než jsem se stačil zmocnit toho, co jsem hledal.
Chytil jsem se otevřeného okna, abych nespadl. Usmál se a spustil pistoli; držel ji na svém stehně.
"Moc dobře nevypadáš, starouši."
Bylo to největší riziko mého života, ale s naprostou jistotou jsem věděl, že se to dá zvládnout jenom jediným způsobem. Musel jsem nahrát jeho marnivosti, tomu jeho zvrácenému smyslu pro humor.
Zatápal jsem po přepážce, jako bych se pokoušel se přidržet, potom jsem rozrazil přihrádku, vytáhl samopal uzi, otočil se a stiskl spoušť.
Ozvala se jenom řada cvaknutí a Langley se potěšeně usmál. "Život je plný překvapení, co? Máš smůlu, že mi o tom samopalu řekla ta tvoje kamarádka ještě dřív, než ji začalo trápit svědomí. To je jedno, já už se postarám, aby se naučila, jak se má chovat. Ty mysli na peklo, jo?"
Upustil jsem samopal a sklouzl po přepážce na podlahu s maskou zoufalství na tváři. Langley se zřejmě dokonale bavil.
Prohlásil: "Jo, dneska opravdu vypadáš na svoje roky, starouši. Rozhodně jako vyřízenej člověk."
Když si strčil do úst cigaretu, moje pravá ruka nahmatala knoflík pod stolkem s mapami, přihrádka se otevřela, já sevřel v dlani stečkin a prostřelil mu pravé předloktí - všecko jediným rychlým pohybem.
Část mého já byla přitom zvědavá, jestli to vystřelí -jestli mi Simona zůstala věrná.
Pistole mu vypadla z prstů, sklouzla po rozhoupané palubě a sletěla pod zábradlím do vody. Chytil se za paži a krev se mu vyřinula mezi prsty; pořád měl ještě na tváři ten lehký, strnulý úsměv.

"Lekce číslo jedna," řekl jsem. "Když chceš někoho zastřelit, udělej to a nemluv o tom!"
Střelil jsem ho do levého ramene, až se otočil zrovna tak jako předtím Husejní. Další dvě kulky mu rozdrtily páteř a odhodily ho na zábradlí na pravoboku, kde zůstal viset hlavou dolů. Vylezl jsem z kormidelnické budky, jednou rukou jsem ho chytil za nohy a převrhl ho do moře.
"Langley, jsi v pořádku?" zavolal Angelo.
Vlekl jsem se po palubě, přidržoval se zábradlí a táhl zraněnou nohu za sebou a on zavolal znovu, tentokrát už se zřejmou úzkostí v hlase: "Hej, Langley - kde vězíš?" A potom vykřikl netrpělivě: "Pro Krista, drž hubu, nebo ti jednu vrazím!"
Vytáhl jsem se na nohy a vykročil zpoza budky. Stál u zábradlí na levoboku, částečně zády ke mně, jednou rukou svíral Simonu kolem krku a přidržoval ji těsně u sebe a ve druhé držel samopal.
Natáhl jsem pravou paži a velmi chladně jsem zamířil.
"No tak, Angelo, pusť ji!"
Ohlédl se přes rameno a já zařval zuřivě: "Hned, ne až zítra!"
"Dobrá, člověče, uklidni se!" Odstrčil ji od sebe. Začal se pomalu otáčet a já viděl, jak se jeho prst přitiskl na spoušť. "Promluvíme si spolu. Jdu s tebou. Můžeš mi důvěřovat."
"To pověz Langleymu." odpověděl jsem a vystřelil.
Klesl najedno koleno a pustil samopal. Bože, jak já byl unavený! Raději jsem se přidržel jednoho z oken kormidelnické budky, abych se nesložil. Angelo se pokusil dosáhnout na samopal, Palmyra se prudce zhoupla a on ztratil rovnováhu a sklouzl po mokré nakloněné palubě. Když ho to smetlo dolů, podařilo se mu chytit se jednou rukou zábradlí. Okamžik tam visel a díval se nahoru na mě s krví kolem úst. A potom už nedokázal viset na životě, pustil se a šedivé moře se nad ním zavřelo.
Teď už jsem se přestal bránit, sklouzl jsem na palubu a Simona klesla s hrůzou v očích vedle mě na kolena. Kalhotou zrovna nad kolenem mi prosakovala krev. Začala ránu prohlížet, ale já jsem zavrtěl hlavou: "Toho si teď nevšímej - podívej se radši na Wyatta!"
Ležel tváří dolů na hlavním poklopu. Barzini se choulil vedle něho a s omámeným výrazem na tváři pomalu potřásal hlavou. Zvedl se na nohy, sebral plátěné vědro a šňůru, které visely vedle kormidelnické budky, a spustil je přes zábradlí. Vyprázdnil si vědro ledové vody na hlavu a potom to ještě jednou zopakoval.
Simona prohlédla Wyatta a otočila se. "Nevypadá to moc dobře."
"Já se podívám," řekl Barzini, poklekl vedle Wyatta a rozepnul mu kabátek pyžama. Potom se otočil a zavrtěl hlavou.
"Dostal to do levé plíce a asi to škráblo i srdce. Je to zlé."
"Jak moc zlé?"
"Možná že umírá." Řekl Simoně, aby šla vysvobodit Nina, a pak poklekl vedle mě. "Podíváme se na to."
Vzadu na hlavě měl ošklivou bouli a na čele krev.
"Ty jsi v pořádku, Aldo?"
"Aby ne! Jak se tvářil Langley, když's to do něho napral?"
"Překvapeně."
"To byl určitě jeden z těch, na které mi bude zatěžko vzpomenout v modlitbách."
Roztrhl mi nohavici a já zvedl koleno a podíval se na tu spoušť. Nahoře na stehně hned nad kolenem byla obvyklá namodralá dírka druhá, větší, na spodní straně, kudy kulka vyletěla ven.
"Jako by tě kousla blecha," ujistil mě Barzini. "Dva tři štychy a budeš v pořádku. Osobně se o to postarám."
"Jenom si pamatuj, že nejsem jedna z těch tvých zatracených mrtvol!"
Když mi pomohl na nohy, vyšel z chodbičky Nino.
"To smradlavý, zatracený prase! Nedal mi žádnou šanci."
"Už na to nemysli!" řekl mu Barzini. "Musíme dostat Olivera dolů."
Pomohli mi sestoupit do podpalubí, uložili mě na jednu lavici v salónu, pak šli zpátky pro Wyatta a odnesli ho do kabiny na zádi. Simona mi nalila do hrnku brandy a zapálila pro mě cigaretu.
"To je krásné, důvěrné gesto," řekl jsem jí.
Přidržela mi hrnek k ústům, ale najednou jsem se tak roztřásl, že mi polovina brandy vytekla na bradu a

za krk.
"Jsi v pořádku?" zeptala se s úzkostí.
"To je jenom reakce. Když chytíš kulku, chvíli ji necítíš, protože šok ochromí celý nervový systém. Bolest se dostaví až později."
Přesně v tom okamžiku mě noha začala bolet jako čert a Barzini se vynořil ze zadní kabiny s lékárničkou v ruce.
"Žádné krvácení," řekl. "Všecko to jde dovnitř. Zafačoval jsem mu to a dal mu morfiovou injekci. Víc dělat nemůžu."
"Je při vědomí?"
Přikývl a řekl Simoně: "Možná by mu udělalo dobře něco horkého k pití."
Vyšla ven a já si opřel nohu o stůl. Pro začátek do mě nacpal pár ampulek morfia a potom se pustil s jehlou a nití do práce.
"Moje stará babička by byla na tebe pyšná," řekl jsem mu. "Jak ti jdou ty stehy?"
"Olivere, já už zašil víc mrtvol, než jsi ty měl kdy teplých obědů." Nakonec mi připlácí na každou stranu stehna náplast a s překvapující obratností mě obvázal. "A je to. Jako nové."
Stroje se probudily k životu a znovu jsme se pohnuli kupředu.
"Řekl jsem Ninovi, aby to spustil." Zaváhal. "Jaké jsou další rozkazy, Olivere? Jak to zahrajeme?"
"Bůhví," přiznal jsem. "Musím si to promyslet. To jediné, co teď chci, je prospat se."
"To je asi dobrý nápad."
Podal mi ruku, ale když jsem vstal, zjistil jsem, že ji ani nepotřebuju, asi hlavně proto, že morfium začalo účinkovat. Z kabiny vyšla Simona s tácem v ruce a já jsem se jí zeptal, jak si vede Wyatt.
"Špatně," odpověděla. "Asi by mu prospělo trochu spánku."
"Mně taky."
Zavřel jsem za sebou dveře, vylezl si na druhou palandu a zaplavila mě únava. O chvíli později jsem se otočil a zjistil jsem, že mě Wyatt pozoruje, hlavu na stranu a oči jako temné díry ve vyzáblém obličeji.
"To byla jatka!" řekl.
Slabě jsem přikývl. "Je mi to líto."
"Co bude teď?"
"Já nevím."
"Umírám, Grante, a vy to víte, že?"
"Možná - a možná že ne."
Odvrátil se a podíval se na strop kabiny. "A Dimitri si bude žít dál." Chraplavě se zasmál a trochu se zalkl. "To přece nemůžu připustit, že ne?"
Ale neměl jsem dost síly, abych mu odpověděl, protože se najednou prese mě přehnala tma jako sedmá vlna a já usnul.

14. Tváří v tvář

Bylo krátce po poledni, když mě probudili, a teprve tehdy mě začala noha znovu bolet, protože účinky morfia opadly. Sedl jsem si a viděl jsem, že Wyatt má hlavu otočenou ke mně a oči otevřené. Čelo měl bílé, skoro průsvitné a vlhké potem.
"Nemůžete spát?" zeptal jsem se ho.
"Za daných okolností by to bylo plýtvání časem, nemyslíte?" Chabě se usmál. "Máte už nějakou představu, co budete dělat?"
"Ještě ne."
"Až vás něco napadne, dejte mi vědět. Rád budu souhlasit se vším, co rozhodnete." Znovu se usmál. "Totiž jestli budu ještě naživu."
Nebyla to příjemná myšlenka a já jsem se pokusil postavit na nohy, otevřel jsem dveře a šel do salonu. Zdálo se, že nikdo není nablízku, ale lékárnička stála na stole. Hrabal jsem se v ní, až jsem našel krabičku s morfiem, a právě v tom okamžiku sešla dolů chodbičkou Simona.
Měla na sobě žlutý námořnický kabát z nepromokavého plátna a měla déšť na tváři, která byla, jak jsem teď viděl, dost ošklivě poznamenaná modřinou na pravé líci, kde ji zasáhl Langleyho loket.
"Už jsi vzhůru?" zeptala se a pak uviděla v mé ruce krabičku s ampulkami. "Počkej, já to udělám. Jak je

ti?"
"Ne zrovna nejlíp." Sedl jsem si a opřel nohu o stůl, aby mi mohla píchnout injekci. "Jak to vypadá nahoře?"
"Spousta deště, vítr tři až čtyři. K večeru se má vyjasnit. Zrovna jsem si to poslechla pro Aldu v rádiu."
"Podívám se tam."
Zvedl jsem se a ona hned protestovala: "Měl by sis dát na chvilku pohov."
"Mořský vzduch mi udělá dobře. Potřebuju si pročistit hlavu, abych byl schopný myslet. Promluv si s Wyattem, třeba bude něco potřebovat."
Morfium zabralo rychle, a když jsem vyšel chodbičkou ven, bolest v noze už opadávala. Vítr, který mě na palubě bodal do tváře jako olověné kulky, byl chladný a čerstvý a já se zase cítil naživu.
Palmyra převalovala svůj štíhlý trup ve větru, a když se jí vlna přelila přes příď, sklouzla dolů. Na pravoboku jsem zahlédl krátce na obzoru zemi, ale nebyl jsem si tím jistý.
V kormidelnické budce jsem našel Barziniho skloněného nad stolkem s mapami. Loď řídil automatický pilot a kolo za ním se přízračně pohnulo, aby vyrovnalo pohyb Palmyry, když se pootočila k pravoboku.
"Jak se cítíš?" zeptal se.
"Dobře - jako mrzák, ale dobře. Kde je Nino?"
"Šel do strojovny připumpovat trochu paliva. Hned se vrátí."
Ukázal jsem na obzor. "Viděl jsem tam opravdu zem?"
"To byla Malta." Poklepal na mapu. "Jestli udržíme rychlost a počasí se nijak podstatně nezhorší, mohli bychom být k večeru u Capo Passero. Hnal jsem to, jak to jen šlo."
Vytáhl ze zásuvky stolku lahvičku brandy a podal mi ji. Dal jsem si pořádného loka a zdálo se mi, že to ve mně někde hluboko vevnitř vybuchlo. Asi se to s morfiem moc dobře nesnášelo.
Řekl jsem: "Myslím, že bychom si měli všichni společně pohovořit a rozhodnout se, co bude v Capo Passero."
"Dobrá," souhlasil. "Tu chvíli by to měla s automatickým pilotem vydržet. Pojďme!"
Když jsme vyšli na palubu, vylezl zrovna Nino ze strojovny a Barzini na něho zavolal, aby šel s námi dolů. Všichni jsme se posadili ke stolu a Simona přinesla z kuchyně čerstvou kávu.
Spustil jsem: "Tak dobře, Aldo, dostaneme se do Capo Passero. Co bude dál?"
"Ty chceš svou sestru, Stavrou chce svého nevlastního syna. Vyměníme je."
"Ale to není tak jednoduché," namítl jsem. "Teď už ne. Víme, že Stavrou potřebuje svého nevlastního syna mrtvého. Znamená pro něho celé jmění. Znamená to taky, že nepotřebuje žádné nepohodlné svědky. O to se mu měl postarat Langley, jenže uklouzl."
"Ale Stavrou to neví," ozvala se Simona. "Řekněme, že se nám ozve rádiem, jak říkal, hned jak nás uvidí. Bude očekávat Langleyho hlášení, že Wyatt je mrtvý. A že se o vás ostatní už postaral."
"Kam tím míříš?"
"Je to prosté. Místo Langleyho se mu ozveš ty. Povíš mu, že Langley zahynul při vloupání do věznice."
"Aha," pravil jsem. "Takže bude muset absolvovat celé to divadýlko, jak to původně řekl."
"To je ono. Až budeme vjíždět do zátoky, budeš muset mít Wyatta na palubě a Stavrou bude čekat na terase a mít tam s sebou Hannu. Ty půjdeš do vily provést výměnu."
Barzini zavrtěl hlavou a praštil rukou do stolu. "Ale tak to nemá být. Nikdy neměl v úmyslu, aby to tak bylo. Chce Wyatta, ale potřebuje ho mít mrtvého. To znamená, že musí umlčet i nás, a na to prachy nestačí, aspoň ne takovému darebákovi."
"Cos myslela, že se stane?" zeptal jsem se Simony. "Myslím původně."
"Musel to hrát tvrdě, aby tě získal," odpověděla. "To jsem uznala, ale to ostatní…" Pokrčila rameny. "Prodal mi totéž co tobě. Ze dostat Stephena Wyatta z Rás Kanai je jeho posvátná povinnost vůči milované památce jeho ženy."
"Ten parchant!" ulevil si Nino.
"Jedna věc mluví pro nás," prohlásil jsem. "To, že Stavrou nemá tušení, kolik toho víme."
"Počkej!" namítla Simona. "Myslíš, že ho nenapadne, že nám toho mohl Wyatt hodně říct?"
"To je jednoduché," odpověděl jsem. "Řeknu mu rádiem, že Wyatt byl při přepadení věznice těžce raněn a že blouzní. Není žádný důvod, proč by nám to neměl sežrat."

"Takže bude očekávat, že Wyatta dopravíš nahoru do vily a předáš mu ho výměnou za Hannu a za prachy."
"Přesně tak."
"A ty budeš připravený na všecko, oč by se mohl pokusit?"
"To je bláznovství!" Barzini znovu uhodil pěstí do stolu. "Vůbec jsme se tím nepřiblížili ke skutečnému problému, kterým je to děvče. Co bude s ní? Je tam na té vysoké terase, ano? S tou starou krávou, a ta jí dejchá zezadu na krk. My tam vynesem Wyatta a začne se střílet." Zavrtěl hlavou. "Ta holka bude první, kdo to odnese."
Měl samozřejmě pravdu. To se nedalo nijak obejít — vůbec nijak, až řekl Nino skoro mimochodem: "Co potřebujem, je někdo vevnitř."
"Ale to je nemožné," namítla Simona. "Nahoru k vile nevede od pobřeží žádná jiná cesta než ta silnice."
"Ale vede," namítl Nino. "Po skalách."
Zavládlo překvapené mlčení a všichni jsme se na něho zadívali. "Ty myslíš, že bys tam dokázal vylézt?" zeptal jsem se ho nevěřícně.
"To nic není. To by dokázala i koza. Dejte mi slušnou pistoli, já vylezu na tu nejvyšší terasu a odstřelím tu starou čarodějnici, než se bude moct dotknout vaší sestry třeba jen špičkou prstu."
Barzini ho objal paží kolem ramen a přitáhl ho k sobě. "Jako Barzini jsem na tebe pyšný. Až se dostaneme zpátky do Palerma, vykoupím tě od mafie. To ti přísahám, i kdyby ses měl s tou zatracenou holkou oženit. A je mi fuk, co to bude stát."
Byla to Simona, kdo nás trochu zchladil.
"To je moc hezké," řekla. "Ale co Wyatt? Bude schopný to všecko absolvovat? A bude vůbec chtít?"
Dveře od kabiny vrzly, a když jsme se otočili, stál v nich Stephen Wyatt a opíral se o dveřní rám. Zašklebil se na nás.
"S tím si nedělejte starosti, slečno Delmasová. Ten by si to nenechal ujít ani za nic na světě."

Když jsme mířili k velkým skaliskům pod vilou na Capo Passero, ještě pořád silně pršelo. Simona byla dole s Wyattem, Barzini a já v kormidelnické budce a Nino se krčil na palubě mimo dohled. Měl na sobě potápěčský úbor a akvalung a k pasu měl připevněný nepromokavý pytel s horolezeckými botami a pistolí. Vyndal si dalekohled a zkoumal skály dírou, kterou mu v lodní obšívce vykopl Barzini.
"Jak jsem říkal, nic to není," prohlásil. "Na téhle straně je zrovna od vjezdu do zátoky až nahoru trhlina. Vylezu po ní a potom se přesunu k terase."
"Kolik času ti to zabere?"
Ještě jednou se podíval dalekohledem. "Ne víc než půl hodiny. Bude lepší, když už pro každý případ vystartuju."
"Dobře - a hodně štěstí!"
"Bůh s tebou!" popřál mu Barzini.
Byli jsme asi padesát nebo snad šedesát metrů od vjezdu do zátoky a Aldo zvolnil a pootočil kolem, aby se Palmyra na chvíli obrátila bokem ke skalám. Nino si natáhl masku, proklouzl pod zábradlím, spustil se do moře a okamžitě zmizel pod hladinou.
Když jsme se znovu otočili k ústí podkovovité zátoky, zapraskalo to v rádiu a nějaký hlas řekl: "Jeď dál, Palmyro! Jeď dál!" Nebyl to Stavrou.
Vzal jsem do ruky mikrofon a stisknul tlačítko. "Tady je Palmyra."
"To jste vy, pane Langley?"
Teprve teď jsem ten hlas poznal. Byl to Gatano.
"Langley je mrtvý," odpověděl jsem.
Ozval se polekaný výkřik a potom do toho vpadl Stavronův hlas. "To jste vy, Grante, že? Co se stalo?"
Langley to na cestě z Rás Kanai koupil. A taky Nino a Angelo Carter."
Následovala dlouhá pauza, než se zase ozval; jeho hlas zněl drsně a vzdáleně.
"A můj nevlastní syn?"
"Není na tom moc dobře. Už když jsme ho odtamtud vytáhli, bylo to s ním dost špatné, a potom chytil kulku. Neřekl ještě ani slovo, které by dávalo nějaký smysl."

Projeli jsme ústím do zátoky. Cessna byla stále přivázaná k bojím.
Řekl: "Dejte mi Simonu! Chci s ní mluvit."
Podíval jsem se na nejvyšší terasu. "Nevidím svou sestru, Stavrou,"
"Uvidíte ji," ujistil mě. "Hned jak já uvidím svého nevlastního syna."
Zašel jsem dolů pro Simonu a cestou jí řekl, co chce.
Vzala mikrofon a ozvala se: "Dimitri?"
"Co se stalo Justinovi?"
"Zabili ho," odpověděla. "A taky Nina a Angela, ale tvůj syn, Dimitri - je na tom špatně. Potřebuje se dostat co nejrychleji do nemocnice."
"O to už se postarám," řekl jí. "Nejdřív ho chci vidět na palubě."
Šel jsem dolů za Wyattem. Byl teď hrozně bledý a kůži na obličeji měl jako svraskalý pergamen. Na sobě měl starou kazajku navlečenou přes vězeňské pyžama.
"Jak to pokračuje?" vyptával se.
Cestou nahoru jsem mu to řekl, a když jsme byli na palubě, Barzini přinesl z podpalubí plátěnou skládací židli, aby si Wyatt mohl sednout.
Vrátil jsem se k rádiu a zvedl mikrofon. "Stačí vám to, Stavrou?"
Následovala delší pauza a potom řekl: "Dokonale."
"A moje sestra?"
"Podívejte se nahoru!"
Zaostřil jsem dalekohled a okamžitě se v něm objevila tam na nejvyšší terase u železného zábradlí. Usmívala se a hladila dobrmanovi uši a Frau Kübel ve stejných šatech stála těsně u ní.
Uchopil jsem mikrofon. "Dobrá a co teď?"
"Pošlu dolů landrover. Můžete přijet všichni nahoru a provedeme výměnu. Bude tu na vás čekat opravdu výtečné šampaňské. Jste muž podle mé chuti, majore Grante, ale já měl stejně od samého začátku ve vás naprostou důvěru."
Odložil jsem mikrofon a otočil se k Barzinimu. "Dobrá, Aldo, zajeď s ní k molu a připravte se!"

Než landrover dojel k molu, byli jsme už přichystáni a čekali jsme; Barzini a já jsme stáli po obou stranách Wyatta, který seděl na skládací židli. Každý jsme měli přes rameno přehozený samopal a mně trčel z kapsy na zadku ještě Smith & Wesson.
Jakmile landrover zabrzdil, Bonetti a Moro vyskočili ven a namířili na nás své samopaly. Zpoza volantu vylezl Gatano a postoupil kupředu.
"Co to má být?" chtěl jsem vědět.
"Žádné zbraně!" řekl. "Rozkaz pana Stavroua."
Odebral nám samopaly, vytáhl mi z kapsy pistoli a uložil to všecko do kufru. Zbyl mi jenom stečkin, schovaný na kříži pod košilí. Barzini měl na tomtéž místě revolver a dokonce i Simona měla automatickou berettu, zastrčenou za pás kalhot pod svetrem.
S pomocí Mora a Benettiho jsme naložili Wyatta i s plátěnou židlí dozadu do vozu. Vypadal teď opravdu strašně, oči měl jasné a horečnaté. Na krátké cestě nahoru k vile jsem ho jednou uviděl sáhnout si pod kabát, a když ruku vytáhl, měl ji od krve.
Projeli jsme vjezdem na nádvoří a zažili své první překvapení, protože nahoře na schodech vedoucích do zahrady stál Stavrou a opíral se o své berly.
Když jsem se podíval nahoru, viděl jsem zřetelně Hannu, jak stojí u zábradlí na vzdálenějším konci terasy se psem po boku. Frau Kübel byla o kus dál, nakláněla se přes zábradlí a dívala se, co se děje dole na dvoře. Po Ninovi nebylo ani památky.
Vyndali jsme Wyatta se židlí ven a Barzini a já jsme ho přinesli dopředu. Bradu tiskl na hruď, a když jsme ho postavili, zamumlal: "Vraťte se, vy dva! Chci s ním mluvit o samotě. Budu to protahovat, jak to jenom půjde."
Zatímco jsme s Barzinim ustupovali zpět k vozu, Stavrou se belhal dolů s upřímným úsměvem na tváři: "Stephene, chlapče, to jsem rád, že tě zase vidím."
Přistoupil k nim i Gatano a stanul na druhé straně židle se samopalem v ruce. Wyatt zvolna zvedl hlavu, a

tu jsem uviděl na jeho tváři hroznou bolest a uvědomil jsem si mimo veškerou pochybnost, že se vší silou drží posledních nitek života. A uviděl jsem ještě něco - jak se za pilířem v polovině zdi na vzdálenějším konci terasy objevil Nino.
Stavrou řekl něco Wyattovi, nevím co, a ten najednou s úzkostí vykřikl a pootočil hlavu, aby na mě přes rameno zavolal: "Je mi líto, Grante, ale už není čas!"
Jeho ruka se vynořila z pravé kapsy jeho kabátu a svírala granát. Následovala vteřina naprostého ticha a potom, když Stavrou upustil jednu z berlí a pokoušel se utéct, granát s ničivými následky vybuchl a smetl i Gatana.
Barzini už měl pistoli v ruce, ale nebylo to třeba, protože Moro i Bonetti, omráčení tím, co se stalo, dokázali jenom přihlížet, v jaká jatka se proměnilo nádvoří.
Pokud jde o mě, vyběhl jsem po schodech, ale příliš pozdě, protože Frau Kübel se už otočila, rozběhla se s pistolí v ruce k Hanně a Nino byl ještě za obrubou terasy.
A potom se stal menší zázrak, protože když se stará žena zastavila asi tři metry od Hanny a pozorně zamířila, dobrman jí skočil po krku. Jenom jednou zaječela a pak už společně přepadli přes zábradlí a zmizeli dole na skalách z dohledu.
Utíkal jsem dál, bral jsem schody po dvou a dorazil na terasu právě v okamžiku, kdy Nino přelézal na druhé straně zábradlí. Hanna se s nataženou rukou otočila ke mně.
"Kdo je to? Co se stalo?"
"Hanno!" zvolal jsem. "To jsem já - Oliver!"
Na tváři se jí objevil údiv a potom vykročila kupředu a vztáhla ke mně obě ruce. Usmála se.
"Olivere!" řekla. "Kde ses tak zdržel?"
Poprvé od svého dětství jsem měl chuť se rozbrečet, ale spokojil jsem se s tím, že jsem kolem ní ovinul paži a držel ji, jako bych ji už nikdy neměl pustit.

15. Poslední dějství

Za necelou hodinu jsme s Palmyrou zase odjeli a druhého dne za svítání jsme vpluli do palermského přístavu. Chtěl jsem odtud dostat sestru bezodkladně zpátky domů, a tak Barzini zatahal za několik špagátků a opatřil nám místo v letadle do Londýna na týž den odpoledne.
Osobně nás odvezl ve své žluté alfě na letiště v Punta Raise - mě, Hannu a Simonu. Nino zůstal doma; palermské ulice byly pro něho ještě nejisté, dokud nebude mít jeho strýc příležitost všecko zařídit.
Rozloučili jsme se opravdu dojímavě.
"Bylo to prima lezení," ujistil jsem ho.
"Já vím - byla to srandička." A potom se zasmál. "Jenom ke konci toho byl větší krajíc, než jsem si myslel."
Na letišti jsme Barzini a já nechali děvčata, ať si povídají, a vyšli jsme na terasu na pár posledních slov.
"Bylo to docela zajímavý," prohlásil.
"To teda bylo. Co myslíš, že tomu řeknou úřady?"
"To je jasný. Po tom výbuchu prohlásí, že si se Stavrouem vyřizovali účty jeho kolegové z mafie."
"A Moro a Bonetti?"
"Ti budou držet hubu. Nic by z toho neměli, kdyby si ji pustili na špacír." Zapálil si jeden z těch sprostých egyptských doutníků. "Jo, bylo to docela jako za starých časů."
"Jenom my už nejsme tak mladí jako tenkrát."
"Takže se taky tak cítíš?" Ušklíbl se. "Je načase se usadit s dobrou ženskou, Olivere." Podíval se dovnitř na Hannu a Simonu. "Myslíš, že se sem ještě někdy vrátíš?"
"Asi ne. Aspoň nějakou dobu. Potřebuju si odpočinout."
"Škoda. Počkej tady, já ti ji sem pošlu."
Vrátil se k oběma dívkám a za chvíli vyšla na terasu Simona.
"Tak co?" zeptala se.
"Máš dost peněz?"
"Mám tu účet v bance. Zatím dost. A Aido mi nabídl práci, jestli budu chtít - mohla bych navrhovat scénu pro ten jeho klub."
"To je hezké." Zapálil jsem si.

Zeptala se: "Co budeš dělat ty? Myslím potom."
"Bůhví."
Najednou natáhla ruku a dotkla se mé. "Je mi to líto, Olivere."
"Čeho?"
"Ty víš, co myslím. Toho, jak to bylo na začátku."
"Nikdy se za nic neomlouvej," radil jsem jí. "Je to známka slabosti."
"Jdi k čertu!" odsekla a potom vyvolali tlampačem náš let a tím to skončilo.
Pokud jde o Hannu, rozhodl jsem se, že jí aspoň jednou v životě povím pravdu, a to se všemi podrobnostmi, a když už jsem byl v tom, připojil jsem několik nelichotivých faktů o jejím bratrovi. Vzhledem k okolnostem se s tím vyrovnala velice dobře, což bylo rozhodně víc, než jsem mohl říct o své babičce, která mě přijala ve viktoriánském přijímacím pokoji svého domu v St. John Woodu velmi chladně a dožadovala se vysvětlení.
Když jsem skončil, prohlásila: "Myslím, že bys sem už neměl chodit, Olivere. Aspoň nějaký čas."
"Já vím," odpověděl jsem. "Jsem špatná společnost."
"Spatná pro Hannu," upřesnila to. "A to je to jediné, na čem mi záleží."
Což bylo docela slušné. Zůstal jsem v Londýně ještě dva dny, hlavně abych navštívil svého advokáta a učinil jistá finanční opatření, a pak jsem chytil letadlo do Madridu, kde jsem si najal vůz a zamířil na jih.
Když jsem dorazil k vile na Cape de Gata, bylo pozdní odpoledne. Všechno bylo přesně takové, jak jsem to tam zanechal onoho dne před tisíci lety, kdy to všecko začalo - s výjimkou jediné věci. Venku byla zaparkovaná alfa.
Rychle jsem se porozhlédl po vile, ale nikdo tam nebyl, a tak jsem se vrátil k najatému vozu a sjel dolů k močálům.
Našel jsem ji na konci pěšiny; seděla před svým stojanem a malovala. Když jsem vystoupil z vozu, ani se nehnula. Byl to samozřejmě akvarel jako obyčejně - pohled na močály, moře a večerní oblohu nad nimi - a bylo to opravdu moc hezké.
"Jsi pořád lepší," řekl jsem jí. "To pozadí je fantastické."
Pravila: "Napadlo mě, že nebudeš vědět, kde jsem nechala tvou alfu. A tak jsem ji radši přivezla zpátky."
"Díky," řekl jsem.
Zapálil jsem si cigaretu a dřepl si vedle ní. Moře bylo klidné, večerní nebe mělo mosazné zabarvení. Nad vodou přeletěl rákosník a zmizel jako duch. Všude byl dokonalý klid. Byl jsem zvědavý, jak dlouho.